

Α' Μέρος

ΠΡΟΤΥΠΑ ΚΑΙ ΠΑΙΔΕΙΑ

Οι πανανθρώπινες αξίες καταρρέουν και η απανθρωπιά κυριαρχεί στον πλανήτη Γη

Ο καθηγητής του Πολυτεχνείου Παρ. Ν. Παρασκευόπουλος υποστηρίζει ότι «αν η αξιοπρέπεια και ο ανθρωπισμός δεν γίνουν ρυθμιστές της ζωής και των πράξεών μας, μοιραία η ανθρωπότητα θα οδηγηθεί στον όλεθρο και την καταστροφή», καθώς και ότι «αξίζει να ζει κανείς μια ζωή φτωχός και υπερήφανος, παρά πλούσιος και ντροπιασμένος».

Πριν θεωρήσουμε αυτές τις απόψεις «ρομαντικές» και «εκτός εποχής», ας δούμε τα επιχειρήματα, τα στοιχεία και το σκεπτικό του καθηγητή, που έχει γράψει το βιβλίο, *Φιλοκοσμία, μια πρόταση για το μέλλον της ανθρωπότητας*.

Με μεγάλη μας λύπη διαπιστώνουμε ότι σήμερα οι πανανθρώπινες αξίες, που με τόσο κόπο και αίμα κατέκτησαν οι λαοί της Γης δια μέσου των αιώνων, έχουν δεχτεί πολλά πλήγματα με αποτέλεσμα να έχουν αποδυναμωθεί ανησυχητικά. Το πνευματικό και ηθικό περιβάλλον μέσα στο οποίο ζούμε έχει συρρικνωθεί, έχει αποστεωθεί, έχει τρωθεί θανάσιμα. Ζούμε την περίοδο του υποσιτισμού του πνεύματος και της ψυχής και τον υπερσιτισμό της απόλαυσης και της ηδονής. Έχουμε φθάσει σε σημείο θεοποίησης του χρήματος και των υλικών αγαθών. Έχουμε φθάσει σε σημείο συνολικής κατολίθωσης όλων των αξιών, σε σημείο ελεύθερης πτώσης όλων των ιδανικών, γεγονός που έχει προκαλέσει κρίση στο σύγχρονο κόσμο, τόσο στο επίπεδο το διανοητικό, όσο και σε όλα τα υπόλοιπα.

Η ανάγκη ανάκτησης, αναστήλωσης και ενίσχυσης του ρόλου των πανανθρώπινων αξιών στη ζωή μας, στον πλανήτη ολόκληρο, είναι επιτακτική. Χωρίς τις αξίες αυτές δεν μένει παρά ο κατήφορος και η καταστροφή. Το μεγάλο ανάχωμα που συγκρατούσε, συγκρατεί και θα συγκρατεί την ανθρωπότητα σ' ένα δρόμο με πνευματικές αξίες, με ιδανικά και πολιτισμό, είναι η αγάπη μας και η προσήλωσή μας στις πανανθρώπινες αξίες: Την ειρήνη, τη δημοκρατία, την ελευθερία, την ισότητα, τη δικαιοσύνη, την αξιοκρατία, την εντιμότητα, την αρετή. Το ανάχωμα αυτό έχει αποδυναμωθεί πολύ και συνεχίζει ν' αποδυναμώνεται. Σε πολλά του σημεία έχει τελειώς εξανημισθεί. Ζούμε υπό το καθεστώς κατάρρευσης των πανανθρώπινων αξιών.

Ο άνθρωπος θέλει μια ζωή με νόημα και ποιότητα και το νόημα και η ποιότητα έρχεται μόνο μέσα από τις πανανθρώπινες αξίες και από τον πολιτισμό. Δεν αποτελεί αξία το ότι έχεις μια βίλα με πισίνα και τρως από το πρωί μέχρι το βράδυ πανάκριβα φαγητά. Αποτελεί αξία να είσαι τίμιος, ενάρετος, ηθικός, φιλεύσπλαχνος, φιλότεχνος, φιλόσοφος. Μην αφήνουμε τα υλικά αγαθά να μας παρασύρουν, γιατί έτσι απομακρυνόμαστε από τα πνευματικά. Μην αφήνουμε τον εαυτό μας να γίνεται ανθρωπάκι και τροφή στο αδυσώπητο τέρας των υλικών αγαθών. Κανένας μας δεν γεννήθηκε για να γίνει ένα τέτοιο ανθρωπάκι. Όλοι μας μπορούμε να συστρατευτούμε με τα πνευματικά αγαθά, όπου κανένας μας, αλλά και η ανθρωπότητα ολόκληρη, θ' αποκτήσει το μπόι που του ταιριάζει.

Η σημερινή εικόνα κάθε χώρας, και επομένως και του πλανήτη ολόκληρου, παρουσιάζει μια περιρρέουσα ατμόσφαιρα ευτελισμού και σήψης. Αυτή την άθλια εικόνα τη συναντάς σε κάθε χώρο δουλειάς, σε κάθε ανθρώπινη δραστηριότητα. Παντού υπάρχουν οι πολλοί (το 90%), που ενδιαφέρονται μόνο για τον εαυτούλη τους και το εύκολο κέρδος, καταστρατηγώντας και ποδοπατώντας αξίες και ιδανικά. Υπάρχουν όμως παντού και οι ολίγοι (το 10%), που σε πείσμα της περιρρέουσας αυτής ατμόσφαιρας, παραμένουν έντιμοι και ηθικοί. Τέλος υπάρχουν και οι ελάχιστοι (το 1 %) που δεν παραμένουν απλώς έντιμοι και ηθικοί, αλλά έχουν το θάρρος και τη δύναμη να στέκονται όρθιοι και δίνουν τη μάχη για έναν καλύτερο και ανώτερο τρόπο ζωής. Εδώ ταιριάζει να θυμηθούμε τα λόγια του σοφού μας Χείλωνα του Λακεδαιμόνιου (6ος π.Χ. αιώνας, Έλληνας φιλόσοφος, ένας από τους «επτά σοφούς» της αρχαιότητας):

«Στην πέτρα δοκιμάζεται το χρυσάφι, αλλά στο χρυσάφι δοκιμάζεται άνθρωπος».

Η διαπλοκή και η διαφθορά είναι οι σιαμαίες αδερφές που προκαλούν τεράστια ζημιά σ' ολόκληρο τον πλανήτη. Έχουν πάρει διαστάσεις πανδημίας, αφού εξαπλώνονται κάθε μέρα και περισσότερο, σε κάθε γωνιά της Γης, σε κάθε μορφή εξουσίας, σε κάθε οικογένεια, σε κάθε άτομο. Ιδιαίτερα δε τις τελευταίες δεκαετίες, φαίνεται σαν να έχουν δημιουργήσει μια σχεδόν αθεράπευτη περιρρέουσα ατμόσφαιρα αδικίας και σήψης. Αυτό με τη σειρά του μας έχει πείσει, σχεδόν όλους, μικρούς και μεγάλους, ότι η διαφθορά είναι ο ένας και μόνο τρόπος, το ένα και μόνο όχημα που υπάρχει που θα μας πάει στα πλούτη, στη δύναμη και στην προβολή. Εκεί μας κατάντησαν: Οι διεφθαρμένοι να ζουν καλά και να είναι τα πρότυπα προς μίμηση και οι αδιάφθοροι να ζουν στερημένα και να είναι τα πρότυπα προς αποφυγή. Όμως, το ξέρουμε όλοι μας πολύ καλά ότι η διαφθορά είναι το σκουλήκι που τρώει το μήλο από μέσα, και το σαπίζει. Και ένα σάπιο μήλο, γίνεται τροφή για τα γουρούνια. Όπως και μια σάπια κοινωνία γίνεται τροφή για τα ανθρώπινα γουρούνια. Έτσι η ανθρωπότητα οδηγείται σε μια ζωή μέσα στη λάσπη και τη βρωμιά. Αν είναι δυνατόν να δεχόμαστε αυτόν τον βρώμικο υποβιβασμό και εξευτελισμό από μερικά ολίγα επιτήδεια σκουλήκια.

Σε μια κοινωνία όπου καταρρέουν οι πανανθρώπινες αξίες, η γνώση γίνεται όργανο καταπίεσης, η αλήθεια διαστρέφεται σε απάτη και η αρετή καταντά υποκρισία. Σε μια τέτοια κοινωνία, αντί να θέτουμε σε κοινωνική περιφρόνηση τους αδίστακτους και τους διεφθαρμένους, γελοιοποιούμε και λοιδορούμε τους συνετούς και τους

έντιμους. Σημαντικό είναι να θυμόμαστε τα σπουδαία λόγια του Ζαν-Ζακ Ρουσσό που έλεγε:

«Ο λαός δεν μπορεί να διαφθαρεί ποτέ, μα συχνά μπορεί να ξεγελαστεί. Όταν συμβαίνει το τελευταίο, τότε ο λαός μοιάζει σαν να θέλει ο ίδιος το κακό του».

Κατά βάθος, ο άνθρωπος έχει πολύ μεγαλύτερη καλοσύνη απ' όσο νομίζουμε. Συμφωνούμε με την άποψη του Μπερξόν (Bergson, 1859-1941, Γάλλος φιλόσοφος, θεμελιωτής της ενορατικής φιλοσοφίας, βραβείο Νόμπελ), ότι η καλοσύνη αυτή, σιγά-σιγά αλλά σταθερά, αυξάνει με το χρόνο. Το αν ο άνθρωπος φαίνεται να είναι περισσότερο κακός παρά καλός, είναι γιατί οι συνθήκες κάτω από τις οποίες ζούσε και ζει, τον εξωθούν να εκδηλώνει αρνητικά συναισθήματα (επιθετικότητα, ζήλια, εκμετάλλευση). Αν επικρατήσει η φιλοκοσμία, τότε η περιρρέουσα ατμόσφαιρα θα είναι τέτοια που θα τον εξωθεί να εκδηλώνει θετικά συναισθήματα (κατανόηση, συμπόνια, συλλογικότητα, αγάπη). Έτσι ο άνθρωπος θα γίνει αυτό που είναι ο πραγματικός του προορισμός: Καλός με τον εαυτό του, με το συνάνθρωπό του, με τη φύση, με ολάκερο τον κόσμο. Όπως έλεγε και ο Οδυσσέας Ελύτης (1911-1996, Έλληνας ποιητής, βραβείο Νόμπελ), ο άνθρωπος να κάνει «ένα άλμα πιο γρήγορα από τη φθορά».

Αν το κάνει το άλμα αυτό, τότε θα φανεί αντάξιος του εαυτού του και της δωρεάς της ζωής που έτυχε μέσα στο σύμπαν. Αν δεν κάνει το άλμα αυτό τότε είναι ανάγκη να του υπενθυμίσουμε την λαϊκή ρήση: «Αν δεν γίνουμε αετοί, θα μας φάνε τα όρνεα».

Φαίνεται ότι ο σημερινός τεχνοκρατικός πολιτισμός έχει κάνει τον μύθο της Προκρούστειας κλίνης πραγματικότητα. Είναι βέβαιον ότι ακρωτηριάζει τον άνθρωπο, ψυχικά και πνευματικά, για να τον φέρει στα μέτρα της σύγχρονης Προκρούστειας κλίνης. Έτσι, ο σημερινός άνθρωπος εγκλωβίζεται και αποδέχεται τις αξίες που του προσφέρουν οι ζηλωτές του κέρδους, του χρήματος και της δόξας. Προσαρμόζεται χωρίς να το θέλει σ' έναν τρόπο ζωής, που άλλοτε τον θεωρούσε απάνθρωπο. Είναι περίπου βέβαιον ότι σε λίγα χρόνια θα κληθεί ν' αποδεχθεί έναν ακόμα πιο απάνθρωπο τρόπο ζωής και, σταδιακά, αν δεν υπάρξει αντίδραση, κάθε νέα γενιά θα έχει το ίδιο και πολύ χειρότερο πρόβλημα από την προηγούμενή της.

Υπάρχουν άνθρωποι ηθικοί και έντιμοι. Οι άνθρωποι πρότυπα. Θα ρωτούσε κανένας: Δεν φτάνει αυτό; Η απάντηση είναι ότι το ήθος και η εντιμότητα είναι σπουδαίες αρετές για να τις έχει ένας άνθρωπος. Είναι αρετές που απαιτούν μόνιμη εγρήγορση και ετοιμότητα. Γι' αυτό υποστηρίζουμε ότι είναι δυσκολότερο να είσαι ηθικός και τίμιος, παρά γενναίος και ήρωας. Γιατί γενναίος και ήρωας γίνεσαι σε μια στιγμή, ενώ ηθικός και τίμιος χρειάζονται αγώνες μιας ολόκληρης ζωής.

Όμως, στην εποχή μας, δεν φτάνει να είσαι ηθικός και τίμιος. Και δεν φθάνει να είσαι ηθικός και τίμιος γιατί ο πλανήτης και η ανθρωπότητα έχουν πολλά και αξεπέραστα προβλήματα. Ο πλανήτης μας κατακρεουργείται, η μάνα Γη αργοπεθαίνει, ενώ παράλληλα οι μισοί συνάνθρωποί μας πάνω στη Γη ζουν μέσα στην απόλυτη φτώχεια. Η μάνα Γη και οι φτωχοί της Γης φωνάζουν: Βοήθεια, χανόμαστε. Την κραυγή τους για βοήθεια δεν την απευθύνουν στους ανήθικους και τους ανέντιμους, γιατί αυτοί είναι οι δήμιοι του πλανήτη και των φτωχών και είναι βέβαιον ότι σχεδόν κανένας απ' αυτούς δε θα δώσει σημασία και βοήθεια. Την κραυγή τους για βοήθεια την απευθύνουν σε αυτούς που έχουν απόθεμα αγάπης για το συνάνθρωπό τους. Την κραυγή για βοήθεια την απευθύνουν στους ηθικούς και τους έντιμους. Μόνο απ' αυτούς περιμένουν κάποια συμπάρασταση και προστασία, σ' αυτούς έχουν εναποθέσει τις ελπίδες τους. Είναι βαρύς ο κλήρος που πέφτει στους ώμους των ηθικών και έντιμων ανθρώπων.

Οι πλύσεις εγκεφάλου που μας γίνονται από τους ολίγους επιτήδειους, ιδιαίτερα μέσα από τα ΜΜΕ, με την υπνωτική τους δράση, καταφέρνουν να μας σέρνουν από τη μύτη, να αγοράζουμε ότι αυτοί θέλουν, να ζούμε όπως αυτοί θέλουν, ενώ εύκολα υπονομεύουν και αποστεώνουν, ότι καλύτερο έχει επιτύχει ο άνθρωπος: Την ηθική, τη δημοκρατία, τη δικαιοσύνη, την αξιοπρέπεια και τον πολιτισμό. Και το χειρότερο είναι ότι οι συνεχείς αυτές πλύσεις εγκεφάλου μάς κάνουν ατάραχους, λες και όλα αυτά τα στραβά και τα επιζήμια γύρω μας δεν μας αφορούν.

Οι ελπίδες μας για ένα καλύτερο αύριο στηρίζονται στην ενεργοποίηση της νεολαίας. Την κραυγή για βοήθεια την απευθύνουν οι απελπισμένοι και στη νεολαία, επειδή οι νέοι άνθρωποι είναι ακόμα αγνοί, και θ' ανταποκριθούν. Οι ελπίδες μας στηρίζονται σε εκείνους τους συνανθρώπους μας που πιστεύουν ακράδαντα ότι μερικά πράγματα αξίζουν όσο μια ζωή ολόκληρη. Ίσως και παραπάνω. Ότι μερικά πράγματα κρατάνε όσο μια ζωή ολόκληρη. Ίσως και παραπάνω. Και ότι αυτά τα μερικά πράγματα δεν είναι τίποτ' άλλο, παρά οι αθάνατες πανανθρώπινες αξίες.

Οι πανανθρώπινες αξίες είναι το νήμα που πλέκει τον ανθρώπινο ιστό. Είναι το λίπασμα που βοηθά στην ανάπτυξη του. Και είναι αυτός ο ανθρώπινος ιστός που φέρνει τους ανθρώπους κοντά, τους ενώνει σ' ένα σώμα, σ' ένα νου, σε μια ψυχή, για να μπορέσουν να ξεπεράσουν τα εμπόδια, να κάνουν την απαιτούμενη υπέρβαση, για να ζήσει η ανθρωπότητα μια καλύτερη ζωή. Χωρίς τον ιστό των πανανθρώπινων αξιών δεν μπορούμε να υπερνικήσουμε τις μεγάλες και καταστροφικές απειλές του πλανήτη μας, ούτε ν' ανεβάσουμε τον άνθρωπο ψηλά και να τον κάνουμε πιο ανθρώπινο. Χωρίς τον ιστό των πανανθρώπινων αξιών είναι σαν να χτίζουμε στην άμμο. Μόνο με τον ιστό αυτό μπορεί η ανθρωπότητα ν' αποτρέψει κάθε κακό και να κάνει πραγματικότητα τα όνειρα και τους πόθους όλων των λαών, όλων των εποχών για μια πιο δίκαιη και πιο ανθρώπινη ζωή.

Οι ελπίδες μας για ένα καλύτερο μέλλον στηρίζονται στη δυνατότητα ενεργοποίησης όλων των ανθρώπων καλής πίστης, με το νήμα που ενεργοποιήθηκαν και ενεργοποιούνται τα κοινωνικά κινήματα, οι οικολογικές οργανώσεις, τα πολιτικά κινήματα, οι γιατροί χωρίς σύνορα, κ.λπ. Γιατροί χωρίς σύνορα! Αυτός ο τίτλος με εντυπωσιάζει στο έπακρον,

γιατί σημαίνει μια κίνηση γιατρών από οποιαδήποτε χώρα για να βοηθήσουν συνανθρώπους τους, σε οποιαδήποτε άλλη χώρα. Φανταστείτε να κάνουμε μια στρατιά από παρόμοιους οργανισμούς: «Δάσκαλοι χωρίς σύνορα», «γεωπόνους χωρίς σύνορα», «μηχανικοί χωρίς σύνορα»... αλλά και «μουσική χωρίς σύνορα», «τέχνη χωρίς σύνορα»... Και όλοι μαζί να φτιάξουμε τελικά το «άνθρωποι χωρίς σύνορα».

Άνθρωποι χωρίς σύνορα! Αυτό θα μπορούσε ν' αποτελέσει ένα πανανθρώπινο κίνημα που θα μας έφερνε όλους τους ανθρώπους της Γης κοντά, όπου ο ένας θα νοιαζόταν για τον άλλον, θα στήριζε τον άλλον. Έτσι θα φτιάχναμε ένα τεράστιο ποτάμι ανθρωπιάς. Έτσι θα χτίζαμε έναν καινούριο κόσμο, γεμάτο συμπόνια, αλληλεγγύη και αγάπη. Έτσι θα χτίζαμε έναν κόσμο ελεύθερο, δίκαιο και ειρηνικό. Έτσι θα χτίζαμε έναν κόσμο γεμάτο ομορφιά, γεμάτο γνώση και πολιτισμό. Έτσι θα χτίζαμε τα θεμέλια για έναν πλανήτη ασφαλή και μια ανθρωπότητα ευημερούσα, αγαπημένη και ευτυχισμένη.

Στις μέρες μας έχουμε ένα μεγάλο κοινωνικό πρόβλημα, το γνωστό σε όλους μας πρόβλημα των ανθρώπινων προτύπων. Οι πιο πολλοί έχουν τη γνώμη ότι σήμερα δεν υπάρχουν πρότυπα και ότι τα νέα που έχουν εμφανισθεί σπρώχνουν τους νέους στα επουσιώδη και στα εφήμερα και όχι στα ουσιαστικά και τα αναλλοίωτα. Αυτή η διαπίστωση είναι σωστή και έχει ως επακόλουθο την επικράτηση των υλικών αγαθών. Μόνο όταν αντιστρέψουμε την κατάσταση υπέρ των πνευματικών αγαθών, τότε μπορούμε να έχουμε λαμπρά ιδανικά για τους νέους μας. Για να φθάσουμε όμως εκεί, θα πρέπει όσους έχουν την τόλμη να ταυτίζονται, με λόγια και με έργα, με τις πανανθρώπινες αξίες, να τους στηρίζουμε και να τους προβάλλουμε ως τα μόνα πραγματικά πρότυπα για τους νέους, αλλά και για όλους μας.

Πριν προσπαθήσω να δώσω τον ορισμό της ΠΑΙΔΕΙΑΣ, ας επιχειρήσω να απαντήσω σε κάτι πολύ πιο εύκολο: Τι είναι, τι υποδηλώνει «έλλειψη Παιδείας»; Στο ερώτημα αυτό απαντά καθημερινά, ενστικτωδώς και αυθόρμητα ο λαός. Δε χρειάζονται πτυχία για να καταλάβει κανείς την έλλειψη Παιδείας. Έχουμε, λοιπόν, και λέμε:

- Ο χουλιγκανισμός στα γήπεδα είναι έλλειψη Παιδείας.
- Η εναπόθεση σκουπιδιών σε δρόμους, δάση, πλατείες, παραλίες και ακτές είναι έλλειψη Παιδείας.
- Η αφοδευση σκύλων μπροστά στην πόρτα ή στο παράθυρο του ημιυπόγειου του φτωχού, με την ανοχή και την έγκριση του αφεντικού του που το καμαρώνει καθώς «λερώνει», είναι έλλειψη Παιδείας.
- Ο βανδαλισμός των σχολείων και των Πανεπιστημιακών Ιδρυμάτων, μ' άλλα λόγια της δημόσιας περιουσίας, κατά τη διάρκεια του σχολικού έτους, με έξαρση σε περιόδους καταλήψεων, είναι έλλειψη Παιδείας.
- Το ελεεινό και πενιχρότατο λεξιλόγιο της νεολαίας είναι έλλειψη Παιδείας.
- Ο εκβιασμός φορολογουμένων από εφοριακούς είναι έλλειψη Παιδείας.
- Η μάστιγα των τροχαίων ατυχημάτων είναι έλλειψη Παιδείας.
- Η κομματικοποίηση των δημοσιογράφων είναι έλλειψη Παιδείας.
- Τα «φακελάκια» των γιατρών είναι έλλειψη Παιδείας.
- Η κατευθυνόμενη συνταγογραφία των γιατρών είναι έλλειψη Παιδείας.
- Οι καταπατήσεις και αυθαίρετες ανοικοδομήσεις είναι έλλειψη Παιδείας.
- Η άδεια Βουλή κατά τη συζήτηση σοβαρών νομοσχεδίων και κατά συνήθεια, είναι έλλειψη Παιδείας.
- Η ανοχή του λαού στην καταλήστευση του από τους πολιτικούς, είναι έλλειψη Παιδείας.
- Τα οικογενειακά δράματα είναι έλλειψη Παιδείας.
- Η προκλητική ζωή και τα σκάνδαλα δημόσιων προσώπων είναι έλλειψη Παιδείας.
- Η επαγγελματική ανεπάρκεια και η προκλητική συμπεριφορά της πλειοψηφίας των δημοσίων υπαλλήλων είναι έλλειψη Παιδείας.
- Η ασυνεννοησία στις διαπροσωπικές σχέσεις είναι έλλειψη Παιδείας.
- Η εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο στην οικογένεια, στην επιχείρηση, ανθρώπου πάνω σε άνθρωπο, παντού, είναι έλλειψη Παιδείας.

Κοντολογίς, πολλά κακά που βασανίζουν τον άνθρωπο, πολλές επίκτητες πληγές που μας πονάνε, οφείλονται, περισσότερο ή λιγότερο, στην έλλειψη Παιδείας και, φυσικά, στην έλλειψη Αρχών, Αξιών και Μέτρου.

Εκπαίδευση, έτσι όπως εφαρμόζεται στα σχολεία και τα πανεπιστήμια όλου του κόσμου: είναι η διδασκαλία, η πληροφόρηση και η διαπότιση με ένα δόγμα, μια ιδέα ή μια αντίληψη.

Αυτό είναι ουσιαστικό για τη διαίωνιση της εξάρτησης και της υποταγής, κάτω από τις οποίες βρισκόμαστε από την αρχή μέχρι το τέλος της ζωής μας. Η εκπαίδευση των νέων είναι μια πολύ σημαντική υπόθεση, αν βέβαια εφαρμόζεται με την ουσιαστική έννοια της λέξης. Το Σύστημα όμως ελέγχει σε μεγάλο βαθμό όσα διδάσκονται τα παιδιά και προωθεί αυτά που επιθυμεί να πιστεύουν. Υπάρχει, άραγε, καλύτερος τρόπος για τη δημιουργία εξαρτημένων και υποτελών ανθρώπων από τον έλεγχο της εκπαίδευσης των νέων, ξεκινώντας μάλιστα από την τρυφερή τους ηλικία; Και έχοντας δει το Σύστημα σε όλο του το μεγαλείο, πιστεύετε πως ο έλεγχος και η καθοδήγηση αυτή αποσκοπούν στο καλό των παιδιών; Η εκπαίδευση, με το δυτικό της τουλάχιστον πρότυπο, υπάρχει για να προωθεί την αποβλάκωση.

Το Σύστημα εκπαίδευσης συνδέεται άμεσα με τη διαδικασία της διεξαγωγής και των αποτελεσμάτων των εξετάσεων. Κάτι τέτοιο αυτόματα δημιουργεί «επιτυχημένους» (εκείνοι δηλαδή που διαθέτουν την ικανότητα να απορροφούν και να αποστηθίζουν ανούσιες, κατά κανόνα, και ανακριβείς πληροφορίες) και «αποτυχημένους» (εκείνοι

που είτε δε διαθέτουν την ικανότητα αυτή, είτε δε βρίσκουν κανένα ενδιαφέρον στην όλη διαδικασία). Οι «επιτυχημένοι» συνεχίζουν στα πανεπιστήμια να αποστηθίζουν ακόμη περισσότερες άχρηστες και ανακριβείς πληροφορίες, ενώ οι «αποτυχημένοι» εγκαταλείπουν τις σπουδές και ψάχνουν για δουλειά, η οποία το πιθανότερο είναι να δοθεί στους «επιτυχημένους».

Το Σύστημα εκπαίδευσης δεν εξελίσσεται ώστε να περιλάβει και να αγκαλιάσει τα χαρίσματα και τη δημιουργικότητα των ανθρώπων. Αντίθετα, οι άνθρωποι εκπαιδεύονται και προετοιμάζονται για να γίνουν ένα με αυτό. Και όσο το σύστημα του «πάρε-φτιάξε-πέταξε» μπορούσε να απασχολεί τα ρομπότ, οι περισσότεροι άνθρωποι αποδέχονταν τυφλά το γεγονός ότι πήγαιναν στο σχολείο για να προετοιμαστούν για μια δουλειά και ότι στη συνέχεια ασκούσαν ένα επάγγελμα μέχρι να συνταξιοδοτηθούν ή να πεθάνουν. Τώρα όμως τα πράγματα δεν είναι ακριβώς έτσι. Εκατομμύρια νέοι, φτάνοντας στο τέλος των σπουδών τους, διαπιστώνουν ότι δεν έχουν καμία επαγγελματική προοπτική. Ακόμη και οι «επιτυχημένοι», οι απόφοιτοι των πανεπιστημίων, αγωνίζονται για να βρουν μια δουλειά. Αρχίζουν επομένως να αναρωτιούνται και να αμφιβάλουν για το «όφελος» όλων αυτών των σπουδών. Τα σκασιάρχεια, ως επί το πλείστον, οφείλονται στην πλήξη και την έλλειψη αυτοπεποίθησης και ενεργούς συμμετοχής μέσα στο σχολείο. Μηδενός εξαιρουμένου, όλοι διαθέτουν μια λανθάνουσα δημιουργικότητα και κάποια χαρίσματα, τα οποία έχουν έρθει εδώ για να τα εκφράσουν και να τα προσφέρουν στον κόσμο. Η εκπαίδευση ενδιαφέρεται μονάχα για τα χαρίσματα που εξυπηρετούν το Σύστημα, κάτι το οποίο αφήνει απ' έξω έναν τεράστιο αριθμό αποξενωμένων και περιθωριοποιημένων ανθρώπων.

Μέσα σε αυτή την τρομακτική διαστρέβλωση της λέξης εκπαίδευση, υπάρχει και ένας μικρός αριθμός φωτισμένων δασκάλων και, σύμφωνα με τη δική μου εμπειρία, ακόμη λιγότεροι πανεπιστημιακοί καθηγητές οι οποίοι κάνουν ό,τι μπορούν για να περιορίσουν την κατήχηση. Υπάρχουν σχολεία που εμποδίζουν την πλήρη έκφραση των δυνατοτήτων των μαθητών τους. Όπως όμως οι λίγοι γιατροί, οι νοσοκόμες, οι πολιτικοί, οι δημοσιογράφοι, οι οικονομολόγοι και οι επιστήμονες που κατορθώνουν να διευρύνουν τη συνείδησή τους σε επίπεδα μεγαλύτερης κατανόησης, έτσι και οι δάσκαλοι και οι καθηγητές πρέπει να ξεπεράσουν τους περιορισμούς που τους επιβάλλουν οι κοινωνικές δομές και το καθεστώς τού ελέγχου.

Το κατεστημένο και όλοι εκείνοι που το υποστηρίζουν θα προσπαθήσουν να συγκρατήσουν τις αλλαγές, διακηρύσσοντας την επιστροφή στη βάση, όπως την ονομάζουν. Θα επιδιώξουν να κάνουν την εκπαίδευση πιο άκαμπτη και στείρα και να επιβάλουν ακόμη περισσότερα δόγματα. Και όλα αυτά σαν αντίδραση προς τις αλλαγές που τελικά θα παρασύρουν και τους ίδιους. Η κατάσταση αυτή θα έχει στον αντίποδά της τη συνεχώς αυξανόμενη απαίτηση των συνειδητοποιημένων ανθρώπων να αντικατασταθεί η σκοταδιστική κατήχηση με την αληθινή εκπαίδευση.

Στα πρώτα χρόνια της ζωής μας, υπάρχουν ορισμένα πράγματα που όλοι πρέπει να μάθουμε, όπως το να μετράμε, να γράφουμε και να επικοινωνούμε. Χρειαζόμαστε, επίσης, μια περίληψη των ιδεών που φιλοδοξούν να μας εξηγήσουν όσα συμβαίνουν γύρω μας. Όλα αυτά, όπως άλλωστε και η ιστορία, πρέπει να παρουσιάζονται σαν ιδέες, γνώμες και αντιλήψεις, όχι σαν γεγονότα –εκτός και αν μπορούν να αποδειχτούν. Αρκεί να διαβάσετε κυβερνητικά έγγραφα που δημοσιοποιούνται τριάντα χρόνια μετά από κάποια γεγονότα για να διαπιστώσετε πώς το κράτος ξαναγράφει την ιστορία καθημερινά.

ΤΟ ΚΑΤΕΣΤΗΜΕΝΟ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

«Η τύχη των κρατών βασίζεται στην εκπαίδευση των νέων. Το έδαφος δεν μπορεί, να παράγει κάτι χωρίς καλλιέργεια, όσο γόνιμο και αν είναι. Το ίδιο συμβαίνει και με το ανθρώπινο μυαλό, που χωρίς εκπαίδευση δεν μπορεί να αποδώσει κάτι». Αριστοτέλης

Διότι η ουσία της ιδέας του «ευ ζην», είναι η αγάπη στην πράξη και αυτό απαιτεί τουλάχιστον συνείδηση αυτογνωσίας, πράγμα που δεν αντέχουν όλοι. Όπως έλεγε ο Περίανδρος «ελεύθερος εστί ο έχων αγαθή συνείδηση», αυτό μερικοί το θεωρούν ανέκδοτο και δεν βλέπουν την τραγική γελοιοότητα στην επιλογή τους να ζουν, αντί αυτού «μια δήθεν ελευθερία επιλογών». Όμως είναι η Αλήθεια που μας απελευθερώνει και δεν την ζούμε δίχως την ομορφιά που εκπέμπουν οι αρετές, δηλαδή ο αληθινός άνθρωπος που ζει αληθινά, ο «άνω θρώσκων», αυτός που κοιτάει ψηλά. Η ανάγνωση ακόμα και των πιο σύγχρονων βιβλίων δεν βοηθάει σε τίποτε από την άποψη αυτή. Αναζητώντας τις αιτίες των φαινομένων γύρω του ο άνθρωπος έμαθε οπωσδήποτε ένα μεγάλο αριθμό πραγμάτων για το περιβάλλον του. Γνώρισε όλα τα μυστικά της φύσης, όλες τις μορφές της ενέργειας της. Υπάρχει όμως ακόμα ένα πράγμα που παραμένει άγνωστο κι αυτό είναι ο ίδιος ο άνθρωπος.

Ο άνθρωπος μοιάζει να έχει χάσει τα βασικά δικαιώματά του, να ανασαίνει καθαρό αέρα, να πίνει καθαρό νερό και να τρώει φυσικές αγνές τροφές. Έχουν γίνει λάθη ουσιαστικά στην οργάνωση της ανθρώπινης ζωής. Βασικές ανάγκες έχουν παραμεληθεί και έχει λείψει η καθοδήγηση που χρειάζεται η ανθρώπινη ζωή από τη γέννηση της. Έχουμε κάνει το λάθος να πιστεύουμε ότι επειδή το βρέφος δεν έχει φυσική δύναμη και λογική, είναι ασήμαντο. Κι αυτό γιατί έχουμε συνηθίσει να δίνουμε σημασία μόνο στη θέληση που προσανατολίζεται προς κάποιο εξωτερικό στόχο. Έτσι το παιδί

που είναι ανίκανο να επιδιώξει συνειδητούς και επιλεγμένους στόχους σ' ένα κόσμο άγνωστο, δεν έχει καμιά αξία στα μάτια του ενήλικου.

Η άνοδος του ποσοστού φοίτησης στα σχολεία δεν επαρκεί. Εξαιτίας της δημογραφικής ανάπτυξης, ο αριθμός των αναλφάβητων είναι μεγαλύτερος από ποτέ. Αυξήθηκε κατά 24% από το 1950 έως το 2000, περνώντας από τα 705 στα 875 εκατ., κυρίως στη Νότιο Ασία (+124 εκατ.) και Αφρική (+74 εκατ.). Το 1998, οι δημόσιες δαπάνες παγκοσμίως για την εκπαίδευση και την επιμόρφωση ανήλθαν μονάχα στα 1.364 δισ. δολάρια, δηλαδή το 4, 6 % του παγκόσμιου ΑΕΠ. Παρακολουθούμε τη διατήρηση πολύ βαθιών ανισοτήτων. Αντιπροσωπεύοντας το 19% του παγκόσμιου πληθυσμού, οι χώρες του Οργανισμού για την Οικονομική Συνεργασία και Ανάπτυξη (ΟΟΣΑ) ξοδεύουν το 84% των παγκόσμιων δαπανών για την εκπαίδευση έναντι του 16% του πληθυσμού της γης που κατοικεί στις αναπτυσσόμενες χώρες.

Ενώ, λοιπόν, ένας κάτοικος χώρας του ΟΟΣΑ επωφελείται 1.041 δολαρίων ετησίως, ο κάτοικος μιας αναπτυσσόμενης χώρας διαθέτει 22 φορές λιγότερα κατά μέσο όρο -70 φορές λιγότερα αν κατοικεί στη Νότιο Ασία. Να γιατί σχεδόν 100 εκατ. παιδιά δεν φοιτούν ούτε καν στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση. Η παραγωγή, η μετάδοση και ο έλεγχος της γνώσης και της εκπαίδευσης γίνονται καθοριστικά ζητήματα για τον παγκόσμιο συσχετισμό δυνάμεων.

Μολονότι η εκπαίδευση παίζει θεμελιώδη ρόλο για την αυτονόμηση του ατόμου, η γυναικεία φοίτηση παραμένει, κατά σκανδαλώδη τρόπο, ισχνή στις λιγότερο αναπτυγμένες χώρες: μόλις λίγο πάνω από το 60% των κοριτσιών φοιτούν στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση και λιγότερο από το 15% στη δευτεροβάθμια (σύμφωνα με στοιχεία της UNESCO). Δεν εκπλήσσει καθόλου το γεγονός ότι το 62% των γυναικών αυτών των χωρών είναι αναλφάβητες έναντι του 40% των ανδρών. Ακόμα χειρότερο το γεγονός ότι, πάντοτε σύμφωνα με την UNESCO, η φοίτηση μειώνεται σε δέκα από τις τριάντα τρεις χώρες της υποσαχάριας Αφρικής, σε επτά από τις έντεκα χώρες της Ασίας, μεταξύ των οποίων και το Χονγκ Κονγκ, σε έξι από τις είκοσι έξι της Λατινικής Αμερικής και της Καραϊβικής, σε έξι από τις εννιά χώρες της Ανατολικής Ευρώπης. Αιτία των πισωγυρισμάτων στην εκπαίδευση είναι τα σχέδια προσαρμογής που επέβαλαν οι διεθνείς θεσμοί για να μειώσουν τις δημόσιες δαπάνες, και η ελαστικότητα της εργασίας, την οποία επέβαλαν οι επιχειρήσεις που απαιτούν καθολική διαθεσιμότητα των μισθωτών.

Το γεγονός ότι η ανθρωπότητα έχει φτάσει σ' αυτό το σημείο σήμερα είναι απόδειξη ότι οι τωρινές συνθήκες δεν έχουν καμιά σχέση με τα φαινόμενα του παρελθόντος και μια ένδειξη ότι η σημερινή κοινωνική δομή πρέπει να μελετηθεί σαν εντελώς νέο φαινόμενο. Η κοινότητα των ενδιαφερόντων, η ενότητα που υπάρχει ανάμεσα στους ανθρώπους, πηγάζει κυρίως από την επιστημονική πρόοδο, από τις ανακαλύψεις, τις εφευρέσεις και τον πολλαπλασιασμό των νέων μηχανημάτων. Μέσα από την επίδραση αυτών των παραγόντων τα συμφέροντα της ανθρωπότητας τείνουν να ενοποιηθούν, ταυτόχρονα όμως υπάρχουν τεράστια χάσματα στην ανθρώπινη ψυχή και λάθη που διχάζουν τους ανθρώπους και που μένει να διορθωθούν με την εκπαίδευση. Πίσω από κάθε καθημερινό λάθος, μικρό ή μεγάλο, κρύβεται πάντα κάποιιο κενό ή σφάλμα παιδείας. Το φάρμακο και το φαρμάκι βρίσκεται στην παιδεία.

Ο σύγχρονος άνθρωπος αντί για θύμα του καιρού του πρέπει να γίνει κύριος της εποχής του. Αν οι άνθρωποι ήταν προετοιμασμένοι για τις συνθήκες της ζωής θα ήταν σε θέση να ελέγχουν τα γεγονότα αντί να γίνονται ανίσχυρα θύματά τους και θα βρίσκονταν στο δρόμο της κοινωνικής υγείας αντί να βασανίζονται από αλλεπάλληλες κρίσεις και ταραχές. Αντί να έχει παραλύσει από το φόβο της, όπως γίνεται σήμερα, η ανθρωπότητα θα γνώριζε τη δύναμη και το κουράγιο της και θα ήταν ικανή να οργανώσει τα πράγματα προς την κατεύθυνση που θέλει. Για να το πετύχει αυτό πρέπει να δημιουργηθούν νέες επιστήμες, νέοι δρόμοι της σκέψης που να ρίχνουν φως πάνω στα νέα ιδανικά και να τα διαδίδουν με τον τρόπο που οι αντιθετικές ιδεολογίες διαφώνησαν την προπαγάνδα τους.

Ένας καλός εκπαιδευτικός γνωρίζει ότι ο καλύτερος τρόπος για να συμπαρασταθεί στους μαθητές του στη μάθηση είναι να τους επιτρέπει να ανακαλύπτουν μόνοι τους την αλήθεια.

Όταν ένας μαθητής κατανοεί είναι σε θέση να εκτελεί μια ποικιλία δραστηριοτήτων που προϋποθέτουν πολύπλοκες πνευματικές διεργασίες όπως να εξηγεί, να γενικεύει, να βρίσκει αναλογίες. Έτσι μπορεί να επεκτείνει αυτό που έμαθε και να το εφαρμόζει σε νέες συνθήκες και με νέους τρόπους. Στην εποχή μας, που χαρακτηρίζεται από ταχύτατες μεταβολές και εκρηκτική αύξηση της πληροφορίας στόχος της εκπαίδευσης πρέπει να είναι η κατανόηση και επικεντρώνεται στην ανάλυση των τεσσάρων αξόνων αυτής της θεώρησης (Θέμα, Στόχοι, Δραστηριότητες Εφαρμογής και συνεχή Αξιολόγηση) και ενός σχεδίου εργασίας για τη Λογοτεχνία, στις τρεις βαθμίδες της εκπαίδευσης. Η έκκλησή μας προς τον κόσμο να συνειδητοποιήσει τη σημασία του παιδιού στην πορεία της πνευματικής εξέλιξης της ανθρωπότητας, βρίσκεται σε αντίθεση με όλα τα διανοητικά κινήματα που κεντράρουν τα ενδιαφέροντά τους αποκλειστικά και μόνο γύρω από τους ενήλικους.

Εάν εξετάσουμε λοιπόν την παιδεία η οποία επικρατεί μέσω της κατεστημένης επιστημονικής γνώσης και κατεύθυνσης που οι κυβερνήσεις συντηρούν μέσα από τα προγράμματα καλλιέργειας, εμπορίου και κατανάλωσης, τότε διαπιστώνουμε ότι η παιδεία είναι κουτσή, τυφλή και ανάπηρη συντηρώντας την ημιμάθεια και αμβλύνοντας την κριτική αντίληψη και τη διάκριση του καταναλωτή. Το έκτρωμα της παρούσας εκπαίδευσης δομήθηκε έτσι διότι έχασε τον κύριο στόχο της που είναι η ανάπτυξη ελεύθερων και δημιουργικών προσωπικοτήτων. Οι εκπαιδευτικοί μηχανισμοί αποσκοπούν σήμερα στην ανάπτυξη συμβατότητας του ατόμου στο υπάρχων σύστημα παραγωγής. Ενώ η πραγματική μάθηση γίνεται μέσω ανακάλυψης και όχι μέσω επιβολής κάποιας αλήθειας.

Σε μια υποτυπώδη προετοιμασία, ίσα-ίσα για να είναι κανείς προσαρμόσιμος ώστε να λειτουργήσει «ομαλά» στην αλυσίδα της παραγωγής, η αφθονία της γνώσης που παρέχεται άκριτα, δίχως υπευθυνότητα και επίγνωση, καταλήγει σε μαζική σύγχυση, ημιμάθεια ή ηλιθιότητα. Η βλακεία έχει επίγνωση της ανεπάρκειάς της, ενώ η ηλιθιότητα χαρακτηρίζεται από την άρνηση της αποδοχής της άγνοιας. Ο ηλίθιος νομίζει ότι γνωρίζει, αδυνατεί να χωρέσει την ιδέα της πνευματικής του εξαθλίωσης. Στην κατάσταση της ηλιθιότητας η αλαζονεία και ο εγωισμός παρουσιάζονται φουσκωμένα, ενώ στη βλακεία το εγώ βρίσκεται σε συστολή και όχι σε διαστολή. Ο βλαξ είναι το θύμα του εγωκεντρισμού. Εκεί όπου η ηλιθιότητα και η βλακεία βασιλεύουν τότε με το καλό μέσω μόδας και νοοτροπίας χαβαλέ, και τότε μέσω νόμων και κρατικής επιβολής, εκεί βασιλεύει η υποκρισία και το ψέμα, εκεί βασιλεύει η αδικία. Και η αδικία τροφοδοτείται από όλους εκείνους που δεν κάνουν τίποτα γι' αυτό. Διότι κοιτάνε μόνο τον εαυτούλη τους, τον θωρακισμένο με διάφορες «αξιοπρέπειες», ενός ανθρωπάκου που πίσω από αυτές κρύβει τις ενοχές για τις επιλογές του.

Μαθαίνουν στα παιδιά να αναλώνονται με άχρηστες πληροφορίες και δεδομένα τα οποία είναι λανθασμένα χωρίς να οδηγούν σε κάτι ωφέλιμο και να προσφέρουν στον άνθρωπο αυτό που χρειάζεται πραγματικά. Η επιβαλλόμενη κίνηση για τον σύγχρονο άνθρωπο είναι η ενδοσκόπηση και η αυτοκριτική που αποσκοπεί στη διάκριση, την κάθαρση και την αποκατάστασή του. Σήμερα βλέπεις την αμορφωσιά να αυξάνεται, έτσι π.χ. στις 25 Μαρτίου δεν ξέρουν τι γιορτάζουμε. Τα παιδιά τρέφονται με τηλεοπτικά σκουπίδια και δεν έχουν καμιά όρεξη να δουν τι συμβαίνει στην πραγματικότητα. Σε λίγο θα φανερώνονται απροκάλυπτα τα πράγματα και δεν θα κάνουν τίποτα.

–Γιατί δεν πρέπει να ροχαλίζεις μέσα στην τάξη; «Για να μην ξυπνήσεις τον διπλανό σου».

Ουσιαστικά τα σχολεία πρέπει να θεωρούνται θεσμοί προσηλυτισμού, που σκοπό τους έχουν την επιβολή της υπακοής, την παρεμπόδιση της δυνατότητας ανάπτυξης ανεξάρτητης σκέψης και την εφαρμογή ενός θεσμικού έργου σε ένα σύστημα ελέγχου και καταπίεσης. Η αποστολή τους, θα μπορούσε να πει κανείς, είναι να περιορίσουν αυτό που θεωρούν ως μια υπερβολική δημοκρατία και να μεμφθούν εκείνους που επιδιώκουν να εκδημοκρατίσουν τους θεσμούς. Όταν κάποιος ολοκληρώσει την εκπαίδευσή του, έχει ήδη κοινωνικοποιηθεί με τρόπους που συντηρούν τη δομή της εξουσίας, η οποία με τη σειρά της, τον ανταμείβει σε πολύ μεγάλο βαθμό. Αυτό που στην πραγματικότητα υπάρχει είναι ένα πολύπλοκο εξουσιαστικό πρότυπο εκπαίδευσης, το οποίο έχει σχεδιαστεί με πρωταρχικό σκοπό να εκπαιδεύει τους δασκάλους και τους καθηγητές έτσι ώστε να διδάσκουν με τρόπους, που συχνά απαξιώνουν τον άνθρωπο και τις δυνατότητές του. Το σύστημα δεν ενθαρρύνει ούτε την ανεξάρτητη σκέψη ούτε τον κριτικό τρόπο σκέψης. Σπάνια οι εκπαιδευτικοί απαιτούν από τους μαθητές να αναλύσουν τις κοινωνικές και πολιτικές δομές που μορφοποιούν την πραγματικότητα μέσα στην οποία ζουν και κινούνται. Έτσι η εκπαίδευση ως μια πολιτισμική ενέργεια που αποσκοπεί στον έλεγχο, περιορίζεται σε μια κατάσταση στην οποία ο εκπαιδευτικός, ο οποίος είναι αυτός που γνωρίζει, μεταδίδει την υπάρχουσα γνώση στο μαθητή, ο οποίος είναι αυτός που δεν γνωρίζει.

Η κακή εκπαίδευση προκύπτει από μια διπλή λειτουργία: Αφενός είναι το παραδοσιακό σύστημα, που λειτουργεί με λάθος τρόπο, αφετέρου είναι η κακή εκπαίδευση και μόρφωση, που προσφέρεται στους ανθρώπους καθημερινά, πέρα κι έξω από το ειδικό σύστημα της θεσμοθετημένης και άμεσης εκπαίδευσης. Το κακό σύστημα εκπαίδευσης δεν είναι αρνητικό μόνον επειδή δεν έχει την απαιτούμενη υλικοτεχνική υποδομή, αλλά κυρίως γιατί έχει αποχωριστεί από τον κύριο εκπαιδευτικό στόχο, που είναι η ανάπτυξη ελευθερών και δημιουργικών προσωπικοτήτων. Εξάλλου, δάσκαλος είναι εκείνος που παραμένει μαθητής και έτσι γίνεται διδάσκαλος για να μπορεί να δίνει την άσκηση ή το κάλλος ή τη σκάλα.

Ο τρόπος που εκπαιδεύονται οι άνθρωποι στα σχολεία είναι ίδιος ακριβώς που εκπαιδεύονται οι φώκιες τα σκυλιά και οι τίγρεις στο τσίρκο, έκανε το νούμερό της η φώκια, θα φάει ψάρι, δεν το έκανε δεν έχει ψάρι. Η αληθινή παιδεία ελευθερώνει. Σε μαθαίνει να ψαρεύεις, ενώ η εκπαίδευση σε κρατά σε εξάρτηση, όπως γίνεται στα τρόφιμα, στα φάρμακα και στην τεχνολογία. Στους πολιτικούς κύκλους συχνά λέγεται ότι η απληστία με το προσωπείο της ηθικής δεν είναι τίποτε άλλο πάρα η πολιτική. Σήμερα το νέο σύστημα εξουσίας κατασκευάζει απαγορευτικούς κανόνες για να παράγει και να διαμορφώσει τη ροή του υπερκαταναλωτισμού. Παράγει φόβο και πουλάει ασφάλεια. Για κάθε ανασφάλεια υπάρχει κι ένα είδος «shopping therapy». Η κοινωνία γίνεται ένα ζαλισμένο κοπάδι και αυτό συνεπάγεται άρνηση συνεργασίας. Οι άνθρωποι δύσκολα συνεργάζονται επειδή ο καθένας διαχωρίζεται από τους υπόλοιπους ή απομονώνεται. Όταν ο καθένας ζει για τον εαυτούλη του ή στη μοναξιά του, αποκομμένος από το σύνολο είναι πιο εύκολο να ελέγχονται όλοι οι άνθρωποι. Η κατάθλιψη σήμερα μοιάζει όχι με επιδημία αλλά με πανδημία.

Ποια είναι τα χαρακτηριστικά των φοβισμένων ανθρώπων που παγιδεύονται στην ίδια την θωράκιση που δημιούργησαν; Επιβιβαστείτε στο τρενάκι των τρομολόγων, λύστε τις ζώνες ασφαλείας και απολαύστε τη διαδρομή μέσα στην πανοπλία. Πρώτο σημάδι της ανθρώπινης άγνοιας και αδυναμίας είναι η βία και η επιθετικότητα. Το άγχος, η νευρική κατάσταση, το συνεχόμενο σφίξιμο των δοντιών και του θώρακα, αλλά και από κάτω, το κλειδαμπάρωμα της καρδιάς, είναι αποτελέσματα εμμονών και φόβων, αρρωστημένων ιδεών, προκαταλήψεων, περιορισμών και απωθημένων γύρω από τον έρωτα, τη διατροφή και εν γένει τη ζωή. Η ιδέα που έχουμε για το θάνατο καθορίζει τη ζωή μας και η ιδέα για τη ζωή καθορίζει το θάνατό μας. Όποιος φοβάται το θάνατο ζει φοβισμένα ή από αντίδραση ζει μια έντονη, αλλά αυτοκαταστροφική ζωή των άκρων, εσωτερικά και εξωτερικά. Από άθεος μπορεί να γίνει θρησκόληπτος και από φανατικός οπαδός να καταλήξει στο σκοταδισμό και την υποκρισία. Άλλα χαρακτηριστικά της

ζωής μας στην πανοπλία, είναι η καχυποψία, οι φοβίες, η ανασφάλεια, η συμφεροντολογία, η εκμετάλλευση, τα κόμπλεξ, η έλλειψη αυτοσεβασμού, οι ενοχές και τελικά το μίσος που προέρχεται από το αίσθημα μιας βαθύτερης αποτυχίας. Όλα αυτά τα ενεργειακά απόβλητα που μολύνουν την ψυχή μας και το σώμα της ανθρωπότητας, στοχεύουν έναν άορατο ενεργειακό κώδικα DNA, μπλοκάροντας το μυαλό και την καρδιά μας.

Φροντίζουμε πάντοτε το σώμα μας, από την αρχή μέχρι το τέλος της ζωής μας. Το ταΐζουμε, το φροντίζουμε, το ζεσταίνουμε, του δίνουμε στέγη, το τροφοδοτούμε καθημερινά, το καθαρίζουμε. Αντίθετα όμως, δεν κάνουμε το ίδιο ούτε για το νου μας, ούτε για την ψυχή μας. Συχνότερα τα καταδικάζουμε σε ασυτία από νεαρής ηλικίας. Παραδινόμαστε σε υποκατάστατα. Ζούμε μια ζωή περιορισμένη στο σωματικό επίπεδο. Μας έχουν εκπαιδεύσει να έχουμε μια αγωνία αναζήτησης των ορίων μας, τη στιγμή που δεν υπάρχουν όρια σε αυτό που είμαστε. Κι έτσι αντί να ζητάμε να γνωρίσουμε και περισσότερο να βιώσουμε την απειρότητα του εαυτού μας, αναζητάμε τους πιο σωστούς κανόνες, τα πιο ακριβή όριά μας. Οδηγίες προς ναυτιλλομένους. Ρωτάμε τους άλλους για να μάθουμε τι έχουμε να κάνουμε, αντί να ρωτήσουμε μέσα μας. Κι ό,τι κανόνες και να ακολουθήσουμε, στο τέλος έρχεται η απογοήτευση. Γιατί από την αρχή είχαμε κινηθεί λάθος.

Κάποιοι ισχυρίζονται ότι τις δυνατότητές του τις μαθαίνει κανείς με τις πληροφορίες. Όμως εκείνοι που αποφασίζουν με ποιες πληροφορίες θα διαμορφώσουμε τις απόψεις μας, αποφασίζουν παράλληλα και ποιες δυνατότητες επιλογής θα μας προσφερθούν. Επομένως αυτοί και όχι εμείς αποφασίζουν ποια συμφέροντα θα δούμε σαν δικά μας. Η πραγματοποίηση ξένων προς εμάς προθέσεων και στόχων είναι αναπόφευκτη, όταν δεν συμμετέχουμε στην διαμόρφωση του προγράμματος διδασκαλίας και του συστήματος πληροφόρησης μας.

Ένας μαθητής που δεν ξέρει ποιες γνώσεις του στερούν, δεν γνωρίζει τα συμφέροντά του. Δεν ξέρει ποια λάθη των δασκάλων πρέπει να καταπολεμήσει. Δεν ξέρει ποια κενά κρύβει το πρόγραμμα διδασκαλίας. Δεν ξέρει ποια καλύτερη ζωή του στερεί το πρόγραμμα διδασκαλίας. Δεν μπορεί κανείς να επιθυμεί κάτι που δεν το άκουσε ποτέ του. Μόνο όταν κάποιος καταλάβει κάποτε ότι μπορεί να του κρύβουν τα συμφέροντά του, τότε έχει κάνει ένα σημαντικό βήμα για να τα ανακαλύψει.

Οι ισχυροί εκσυγχρονιστές επιζητούν με κάθε τρόπο να προπαγανδίζουν και να προωθούν τα δόγματά τους για δήθεν ενότητα και παγκοσμιότητα σε όλη την ανθρωπότητα. Ο σκοπός τους είναι να αναπτύξουν ένα Παγκόσμιο Νου, ή ένα Παγκόσμιο Εγκέφαλο. Υποστηρίζουν ότι η μόνη βιώσιμη λύση είναι να ενωθούν οι εγκέφαλοι όλων των ανθρώπων σε ένα γιγάντιο υπερεγκέφαλο. Ολόκληρο το ανθρώπινο γένος είναι που αναπτύσσεται, και είναι ολόκληρο το ανθρώπινο γένος που πρέπει τώρα να συνενωθεί σε ένα υπερεγκέφαλο. Οι άνθρωποι, που αποτελούν μέρος της, πιστεύουν σε μία ψευδαίσθηση ότι αυτοί οι ίδιοι ελέγχουν την μοίρα τους και ότι έχουν ελεύθερη βούληση, τότε τόσο το καλύτερο.

Όλοι φοβόμαστε τις παιδικές μας τρέλες. Αλλά μεγαλώνοντας πρέπει να είμαστε σοβαροί. Κι έτσι όλες οι χαρές μπαίνουν στο συρτάρι. Φυλακίζονται από τα πρέπει τα οποία έχουμε επιλέξει να ορίζουν τη ζωή μας. Παιχνίδι, τραγούδι, χορός, έρωτας, το μαγείρεμα, το χάδι σε ένα λουλούδι, η συνομιλία με ένα δέντρο ή με ένα πουλί, το χάδι μας στο παιδί του γείτονα, ένα ξενύχτι μέχρι το ξημέρωμα, μπάνιο στο φεγγαρόφωτο, η απόλαυση της μουσικής, το να κάνεις έρωτα δίπλα σε μια φωτιά, σε μια παραλία ή στο βουνό, το να διασκεδάζεις την πλάνη με αστεία. Όλα γίνονται γέφυρα προς την αλήθεια που υπάρχει μέσα μας.

Πόσα πράγματα που μας χρειάστηκαν στην ζωή μας, σε κάθε ηλικία και ωστόσο δεν μας τα έμαθαν στο σχολείο, αλλά αντί αυτού μας φορτώσανε, όχι απλώς με άχρηστες πληροφορίες, αλλά κυρίως μας χάραξαν την ψυχή με λανθασμένες διαδικασίες, τρόπους και λειτουργίες. Τι θα συνέβαινε στην ανθρωπότητα εάν λάμβανε μια παιδεία στα ουσιαστικά; Τότε το πνεύμα της πρόνοιας που διαθέτει μόνο η αληθινή παιδεία, θα ελαχιστοποιούσε τις οδύνες, την δυστυχία, τον πόνο, τον φόβο και τον τρόμο, την αγωνία της ανθρώπινης ύπαρξης καθώς ο άνθρωπος θα ζούσε με όλο του το είναι την απειρότητά του.

Η νέα γενιά έχει πάντοτε να προτείνει έναν καλύτερο τρόπο και πάντα η παλαιότερη γενιά υποτιμά τις απόψεις των νέων, καθώς τους θεωρεί ανώριμους, γιατί και αυτοί κάποτε είχαν διδαχθεί ότι ήταν ανώριμες οι κρίσεις τους στα χρόνια της νιότης τους. Εκπαιδεύτηκαν και δίδαχτηκαν ώστε να υποτιμούν και συχνά να χλευάζουν ό,τι πιο όμορφο και ό,τι πιο αληθινό έζησαν κάποτε στη ζωή τους. Αντί για ενθάρρυνση επιβάλλεται φρένο. Το παρελθόν αρνείται τη νίκη του μέλλοντος, αυτό είναι μια τελείως παρά φύσει λειτουργία. Τη μία αμφισβητούν, πολεμούν και συχνά καταστρέφουν τον τρόπο ζωής των περασμένων γενεών. Αλλά δεν είναι η νέα γενιά που ευθύνεται για τις πολιτικές αποφάσεις και την οικολογική καταστροφή, για την οικονομική υποδούλωση και για την εκμετάλλευση των μαζών σε όλον τον κόσμο, για τους θεσμούς που έχουν καθιερωθεί ή μήπως είναι μέτοχος και συνυπεύθυνος όλων αυτών που η νέα γενιά μια και δεν προέρχεται τυχαία από την περασμένη και ίσως να είναι αυτή που υπήρξε παλαιότερα από αυτήν που θεωρείται σήμερα ήδη παλαιά;

Ίσως αυτή η νέα γενιά να είναι που τα ξεκίνησε όλα αυτά· και έτσι να το δει κανείς όμως, το γεγονός ότι αυτή η νέα γενιά σήμερα αναζητά την απελευθέρωση από αυτά τα κατεστημένα, την τιμή και την εξιλέωνει, γιατί είναι η φανέρωση επίγνωσης πως όλα αυτά ήταν λάθος. Άρα στην πολιτική παιδεία και στη θρησκευτική διδασκόμαστε θεωρητικά την αξία και την ωφέλεια της μετάνοιας, αλλά στην πράξη την καταδικάζουμε ολοσχερώς. Αυτό είναι ακόμα

ένα από τα πρόσωπα της σχιζοφρένειας του πολιτισμού σήμερα. Στη νέα γενιά φορτώνει την παρακμή της η παλαιότερη. Στη νέα γενιά φορτώνουμε τη διαφθορά και η τάση αυτή όχι μόνο διαιωνίζεται αλλά και αυξάνεται.

Η καλή πράξη είναι ένα πολύ σχετικό θέμα, όπως δείχνει το σχετικό ανέκδοτο, που ουσιαστικά μιλά για τον Ο.Η.Ε. Στην συνηθισμένη συγκέντρωση των μικρών προσκόπων, αυτοί αναφέρουν τις καλές πράξεις που είχαν κάνει την προηγούμενη ημέρα. ο αρχηγός ρωτάει τα παιδιά ένα-ένα:

«Ποια καλή πράξη έκανες εσύ Αννούλα, τη χθεσινή μέρα;». «Βοήθησα κύριε μια γατούλα να κατέβει από ένα δέντρο, γιατί μόνη της δεν μπορούσε να κατέβει». «Μπράβο Αννούλα. Εσύ Κωστάκη τι έκανες;». «Βοήθησα μια γριούλα να περάσει στο απέναντι πεζοδρόμιο». «Μπράβο Κωστάκη, εσύ Γιωργάκη;». «Βοήθησα τον Κωστάκη να περάσει τη γριούλα, γιατί δεν μπορούσε μόνος του». «Μπράβο Γιωργάκη. Συναδελφική αλληλεγγύη. Εσύ Μανωλάκη τι έκανες;». «Βοήθησα τον Κωστάκη και τον Γιωργάκη, να περάσουν τη γριούλα στο απέναντι πεζοδρόμιο». «Μα καλά, τρία άτομα για να περάσετε μια γριούλα στο απέναντι πεζοδρόμιο; Είναι δυνατόν Μανωλάκη;». «Μα δεν ήθελε να περάσει αρχηγέ!».

Σήμερα βλέπουμε ολόκληρους λαούς να βομβαρδίζονται από τους επίδοξους σωτήρες και προστάτες τους, οι οποίοι τους κάνουν τη χάρη να τους βοηθήσουν με αυτόν τον τρόπο, θεωρώντας το καθήκον τιμής. Σήμερα φορτώνουμε τους νέους με περισσότερα βάρη από ό,τι στο παρελθόν. Η εκπαίδευση, η ανάγκη και οι απαιτήσεις αυξάνονται, οι υποχρεώσεις των μαθητών είναι τόσο εξαντλητικές όσο και ανούσιες, με αποτέλεσμα να μη διαβάσει κανείς πλέον βιβλία, να μισεί ακόμα και τη λέξη Δάσκαλος. Η ζωή είναι ένα κακό ανέκδοτο και έτσι στο τέλος η νέα γενιά υποτάσσεται στους κανόνες και αναπαράγει το παρελθόν και η διεφθαρμένη κοινωνία προάγει ως νέα πρότυπα εκείνους τους νέους όπου αφήνουν τα παλιά πιστεύω τους και παίρνουν τη σκυτάλη της διαιώνισης της υποκρισίας, στην οποία κάποτε είχαν αντιταχθεί.

Αυτή είναι η σύγχρονη τραγική ειρωνεία, να βλέπεις την ολοκληρωτική αποτυχία στα πρόσωπα εκείνων που προωθούνται ως πρόσωπα επιτυχίας. Είναι παγκόσμια τάση η μόδα να δημιουργείς τέχνη από σκουπίδια. Η αποθέωση της ανακύκλωσης. Όμως στην πραγματικότητα αυτό που ανακυκλώνεται είναι σκουπίδια και εκείνοι που τα καταναλώνουν ξεχνούν το «δείξε μου τι τρως να σου πω ποιος είσαι». Όσο πιο πολύ κανείς ξεπουλάει τη συνειδησή του, τόσο πιο επιτυχημένος γίνεται, αν έχει φυσικά και κάποιο ταλέντο ακόμα καλύτερα.

Το να ξεμάθει κανείς τις κακές συνήθειες είναι το πιο αναγκαίο μάθημα και η αρχή της μάθησης, είναι η προσπάθεια. Χωρίς μόρφωση η φύση του ανθρώπου είναι τυφλή. Χωρίς το φυσικό ταλέντο η μόρφωση είναι ελλιπής και τέλος, χωρίς αυτά τα δύο η άσκηση είναι ατελής, γι' αυτό και η ημιμάθεια είναι χειρότερη της αμάθειας. Η φανέρωση είναι ζηλευτή αλλά και εύαλωτη από την αρρώστια και τα γηρατεία. Η παιδεία μόνο είναι θεϊκή και αθάνατη. Διδάξου απ' τα πάντα χωρίς τίποτα να περιφρονείς. Η βία και η σκληρότητα δεν είναι ο σωστός τρόπος διδασκαλίας των νέων. Η χρήση των παραδειγμάτων και το παιχνίδι τους οδηγεί πιο ευχάριστα στη μάθηση.

Υπάρχουν τρία είδη μαθητών, το χρυσό, το αργυρό και το χάλκινο. Αυτοί του χρυσού είδους και μαθαίνουν και μπορούν να μεταδώσουν τη γνώση, του αργυρού είδους μεταδίδουν τη γνώση αλλά δε μαθαίνουν, του χάλκινου είδους μαθαίνουν αλλά δεν μεταδίδουν τη γνώση. Μερικοί μαζεύουν τα φρούτα του δέντρου της γνώσης για να στολιστούν με αυτά, αντί να τα μαζεύουν για να φάνε. Μάθηση είναι η ανακάλυψη αυτού που ήδη ξέρεις. Εκτέλεση είναι η απόδειξη ότι το ξέρεις. Η διδασκαλία είναι η υπόμνηση στους άλλους ότι το ξέρουν εξίσου καλά μ' εσένα. Είστε όλοι σας μαθητές, εκτελεστές, εκπαιδευτές, δάσκαλοι.

Τι θα δει γύρω του ο μέσος σκεπτόμενος άνθρωπος; Η ποσότητα κατανάλωσε την ποιότητα και ο πόλεμος τον πολιτισμό, η ασέβεια, το σεβασμό και η υποκρισία την ειλικρίνεια. Η εξάρτηση περηφανεύεται ξεδιάντροπα μπροστά στην αυτάρκεια, το περιορισμένο χλευάζει το άπειρο, η αχαριστία, γελά με την ευχαριστία και η προσκόλληση διώκει τη μετάνοια. Η δειλία παραγκωνίζει την ανδρεία, η αποτυχία σφετερίζεται τη θέση της επιτυχίας, η ήττα περνάει για νίκη, το χρονικό επιβάλλεται στο άχρονο, ο χώρος στο άχωρο, και η μορφή στο άμορφο. Το παρελθόν καπήλευσε το μέλλον, ο νόμος, το έλεος και η σιωπή το Λόγο. Συμπέρασμα: δεν είναι αρκετό να είσαι σκεπτόμενος για να ζεις στην Αλήθεια, μα πάνω από όλα χρειάζεται να πάρεις θέση και να κρατάς σταθερή στάση ζωής ώστε να ζεις την Απλότητα της Αληθινής ομορφιάς της Αγάπης και της Ελευθερίας.

Όμως η αλήθεια ελευθερώνει, δεν επιτρέπει την υποδούλωση και η ελευθερία φέρνει δικαιοσύνη, δεν οδηγεί στην αδικία και η δικαιοσύνη φέρνει την ειρήνη, δεν οδηγεί στον πόλεμο, όπως και αυτή η κίβδηλη ειρήνη που σηκώνουμε σαν ξεφτισμένο πλαστικό μπαϊράκι, που δεν εκπληρώνει ούτε αυτό που υπόσχεται τελικά, την ασφάλεια. Είναι μεγάλη εξαπάτηση που κρύβει φόβους και ενοχές. Ο καθένας να προσέχει τους άλλους, να αυτό είναι σωστό αν γίνεται με Αγάπη, αλλά αν εφαρμοστεί με αστυνόμευση είναι λάθος. Τελικά για να ζήσεις το αμερικάνικο όνειρο πρέπει να κοιμάσαι πολύ βαθιά. Είναι η ευτυχία που ευτελίζεται και η δυστυχία που επικρατεί, είναι η πληρότητα που αντιμετωπίζει τους τοίχους της μοναξιάς.

Όμως είναι ο έρωτας που τρέχει στην πρώτη γραμμή του μίσους, είναι η χαρά απέναντι από την λύπη, η ολότητα απέναντι από την ατομικότητα, η ευχαρίστηση απέναντι από τον πόνο, η ασχήμια που μάχεται την ομορφιά και η μάχη είναι μεγάλη. Είναι η ανταγωνιστικότητα που πληγώνει τη συνεργασία, ο φθόνος ραδιουργεί διαρκώς να κλέψει την χαρά της αφθονίας σαν βαμπίρ ή παράσιτο. Είναι ο «κάλος» που μάχεται το Κάλλος και ο ξεπεσμός την Αρετή, γιατί

είναι ο θάνατος ο ίδιος απέναντι στην Ανάσταση και τη Ζωή. Είναι ο φόβος που απαγορεύει την Αγάπη. Αυτήν θα την διακρίνεις σ' εκείνους που σέβονται τους κανόνες στη μάχη, τον αγώνα της Ζωής.

Μετά από τα παραπάνω, δοκιμάστε να συμπληρώσετε το άρθρο 26 της Οικουμενικής Διακήρυξης των Δικαιωμάτων του ανθρώπου του ΟΗΕ.

«Καθένας έχει δικαίωμα στην εκπαίδευση. Η εκπαίδευση πρέπει να παρέχεται δωρεάν, τουλάχιστον στη στοιχειώδη και βασική βαθμίδα της. Η στοιχειώδης εκπαίδευση είναι υποχρεωτική. Η τεχνική και επαγγελματική εκπαίδευση πρέπει να εξασφαλίζεται για όλους. Η πρόσβαση στην ανώτατη παιδεία πρέπει να είναι ανοικτή σε όλους, υπό ίσους όρους, ανάλογα με τις ικανότητες τους. Η εκπαίδευση πρέπει να αποβλέπει στην πλήρη ανάπτυξη της ανθρώπινης προσωπικότητας και στην ενίσχυση του σεβασμού των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και των θεμελιακών ελευθεριών. Πρέπει να προάγει την κατανόηση, την ανεκτικότητα και τη φιλία ανάμεσα σε όλα τα έθνη και σε όλες τις φυλές και τις θρησκευτικές ομάδες, και να ευνοεί την ανάπτυξη των δραστηριοτήτων των Ηνωμένων Εθνών για τη διατήρηση της ειρήνης. Οι γονείς έχουν κατά προτεραιότητα, το δικαίωμα να επιλέγουν το είδος της παιδείας που θα δοθεί στα παιδιά τους».

Τα αδιέξοδα της οικολογικής παιδείας

Οι Αρχαίοι Έλληνες έλεγαν «καθώς ορώ κρίνω», δηλαδή βλέπω πώς έχουν τα πράγματα και ανάλογα πράττω. Σήμερα εμείς κρίνουμε προκαταβολικά ακόμα κι απ' την όραση. Έχουμε προσδιορίσει πώς πρέπει να βλέπουμε τα πράγματα κι αυτό μας έχει κάνει να ζούμε παρά φύσει. Δεν εμπιστευόμαστε τα βιώματά μας. Τα προδίδουμε μαζί με τον εαυτό μας και υποτασσόμαστε σε στερεότυπα και ιδέες εμφυτεύματα της παιδικής μας ηλικίας. Ναρκωτικά συνείδησης σε παιδική ηλικία όμως, επιφέρουν χρόνια και ισόβιας δράσης αποτελέσματα. Οι περισσότεροι δηλαδή δεν θα μπορέσουν να συνέλθουν ποτέ. Ποτέ δεν θα ψάξουν τι είναι αληθινή ζωή. Ποτέ δεν έμαθαν να ζουν αληθινά.

Τα τελευταία 50 χρόνια, η ανθρωπότητα έχει μεταβάλλει το οικοσύστημα τόσο δραστικά, όσο σε καμία άλλη περίοδο της ανθρώπινης ιστορίας, προκειμένου να αντιμετωπίσει τις αυξημένες ανάγκες της σε τροφή, πόσιμο νερό, ξυλεία και φυτικές ίνες.

Περίπου 15 από τα 24 οικοσυστήματα αποφασιστικής σημασίας για την ζωή πάνω στη Γη, έχουν υποβαθμιστεί σοβαρά ή έχουν χρησιμοποιηθεί με τρόπους που δεν εξασφαλίζουν την διατήρησή τους. Κατ' αυτόν τον τρόπο αλλάζει την όψη της Γης, μεταμορφώνει την στεριά και την θάλασσα, καταστρέφει τις περιβαλλοντολογικές ισορροπίες, και μεταβάλλει δραστικά το κλίμα, σε τόσο μεγάλο βαθμό που οι άνθρωποι ανταγωνίζονται τη φύση σε ό,τι αφορά την επίπτωση στο οικουμενικό περιβάλλον. Όπως χαρακτηριστικά αναφέρει: «Η χρήση των πόρων της Γης από την ανθρωπότητα έχει αυξηθεί τόσο πολύ, που μοιάζει δικαιολογημένο να ορίσουμε τους περασμένους δύο αιώνες και το μέλλον ως νέα γεωλογική εποχή».

Ταυτόχρονα με όλα αυτά η ανθρωπότητα αντιμετωπίζει πρόβλημα υπερπληθυσμού, έλλειψης νερού, αναλφαβητισμού, ανεργίας, οικονομικής εκμετάλλευσης, κοινωνικής αδικίας, ρατσισμού, πολέμους, διάλυσης του συστήματος παιδείας, υγείας, πρόνοιας και ασφάλισης, μαζικής κατάθλιψης, οικονομικό κραχ, εγκληματικότητα, πορνεία, λαθρεμπόριο ναρκωτικών και όπλων, φαρμακολαγνεία, διατροφή με μεταλλαγμένα, τεχνητούς ιούς, κλωνική αναπαραγωγή, παρέμβαση στο DNA, δορυφορική τεχνολογία ελέγχου, εμφυτεύματα, ενώ βομβαρδίζεται καθημερινά από μικροκύματα και ακτινοβολίες συσκευών που έχουν κάνει τη ζωή του «πιο εύκολη». Στο δυτικό κυρίως κόσμο, η απομάκρυνση από τη Φύση, από τις παραδόσεις, από τις παραδοσιακές αξίες, από την πνευματικότητα, έστρεψε την προσοχή του ανθρώπου προς τα εξωτερικά και αισθητά αντικείμενα, προκειμένου να τον εγκλωβίσει, όχι μόνο στην ανθρώπινη περιοχή, αλλά στην πολύ πιο περιορισμένη σωματική περιοχή. Αυτό είναι το σημείο εκκίνησης όλης της σύγχρονης επιστήμης. Ο άνθρωπος νιώθει πλέον ξένος στο ίδιο του το σώμα και προσπαθεί να καλύψει αυτή την έλλειψη με υποκατάστατα.

Στο κυνήγι του κέρδους ανθεί η ευρεία χρήση των φυτοφαρμάκων και λιπασμάτων, η ανάπτυξη των μεταλλαγμένων προϊόντων, και η παραγωγή πολλών γενετικά τροποποιημένων οργανισμών, ενώ ανατράπηκαν και οι βασικοί φυσικοί κανόνες διατροφής με χαρακτηριστικότερο παράδειγμα την «Σπογγώδη Εγκεφαλοπάθεια των Βοοειδών». Σύμφωνα δε με την Διεθνή Υπηρεσία για την Έρευνα του Καρκίνου, του Παγκόσμιου Οργανισμού Υγείας, το 80% των καρκίνων οφείλεται σε περιβαλλοντικές επιδράσεις. Οι εκατοντάδες των πιθανών και πραγματικών καρκινογόνων ουσιών, έχουν προσδιοριστεί μεταξύ των 70.000 βιομηχανικών χημικών ουσιών που μολύνουν τον αέρα, το νερό και το χώμα (ο καρκίνος της παιδικής ηλικίας συνδέεται με μεταλλάξεις που επιφέρουν τα ραδιενεργά απόβλητα και τα φυτοφάρμακα που μολύνουν την θάλασσα, κατακάθονται στο βυθό και στην συνέχεια ξεβράζονται στις ακτές).

Οι άνθρωποι αναρωτιούνται για ποιο λόγο δεν είναι ευτυχισμένοι και ποιος είναι ο δρόμος για να ευτυχίσουν. Όλα αυτά τα πράγματα που λέμε, αγάπη, ελευθερία, πολιτισμός, θρησκεία, τέχνη, επιστήμη, το ίδιο το βλέμμα του ανθρώπου που είναι στραμμένο στο Θεό, όλα αυτά τα πράγματα ανήκουν στον άνθρωπο κι όταν αυτός δεν τα έχει, τότε δεν είναι καθόλου καλύτερος από ένα ζώο και δεν ζει καθόλου καλύτερα από ένα ζώο. Πώς μπορεί λοιπόν ο άνθρωπος να είναι ευτυχισμένος, όταν ζει την ζωή ενός ζώου, τη στιγμή που ο Θεός τον έχει κάνει ένα τόσο υψηλό πλάσμα. Όταν ο άνθρωπος λοιπόν ζει χωρίς αυτά, τότε δεν μπορεί να είναι ευτυχισμένος, διότι πάει κόντρα στη φύση

του.

Τα ζώα, όπως και οι άνθρωποι, έχουν γίνει εμπορεύσιμα προϊόντα, ένα είδος πρώτων υλών με συγκεκριμένο προορισμό. Κάνουμε πάνω τους τέτοια πειράματα, ώστε μπροστά τους οι χειρότερες αγριότητες των Ναζί μοιάζουν με αγαθοεργίες. Η φρίκη των σφαγείων και των εργοστασίων τροφίμων είναι διάσπαρτη παντού – 500 εκατομμύρια κοτόπουλα στη Βρετανία αναγκάζονται να περνούν την αξιοθρήνητη ζωή τους όρθια, μέσα σε συρματοπλεγμένα μικρά κλουβιά χωρίς να μπορούν να καθίσουν. Δεν είναι τίποτα άλλο από μηχανές παραγωγής αυγών. Ας δούμε κάποια ανέκδοτα, όπου πίσω από τα ζώα κρύβεται η ανθρώπινη φύση.

Οι αυτοκαταστροφικές τάσεις του συστήματος έχουν σαν αποτέλεσμα τη δημιουργία ενός κόσμου, όπου το 20% του πληθυσμού καταναλώνει το 80% των «φυσικών πόρων» του πλανήτη κάθε χρόνο, ενώ το υπόλοιπο 80% της ανθρωπότητας αναγκάζεται να παραιτείται από τις ανάγκες του. Έτσι, το Σύστημα μπορεί και τροφοδοτεί την επιθυμία και την απληστία. Από άκρη σε άκρη στον κόσμο, υπάρχουν άνθρωποι που πεθαίνουν από τις ασθένειες της στέρησης και της ανέχειας και κάποιοι άλλοι που πεθαίνουν από τις ασθένειες της υπερβολής. Το Σύστημα έχει δημιουργήσει έναν κόσμο γεμάτο αντιφάσεις και διαμάχες, έναν κόσμο όπου ο πόνος, τα βάσανα, η εκμετάλλευση και οι πόλεμοι είναι ουσιώδη για την επιβίωσή του.

Ακολουθώντας μια αντίθετη πρακτική, εγκλωβισμένοι στα προσωπικά μας θέλω και εγώ, υποταγμένοι στην θέληση για εξουσία, κυριαρχία, και κατανάλωση, αγνοούμε την ουσιαστική ενότητα με την Γαία την πρωταρχική ύλη. Κατά αυτόν τον τρόπο η Μάνα Γη αντιμετωπίστηκε ωφελιμιστικά από τον άνθρωπο που δημιούργησε πλήθος περιβαλλοντικών προβλημάτων, εφόσον η παραγωγή καλείται να ικανοποιήσει τεχνητές ανάγκες, οι οποίες απαιτούν όλο και περισσότερη κατανάλωση, αδιαφορώντας για τις επιπτώσεις στο περιβάλλον.

Αν υποθέσουμε ότι η Γη είναι ενός έτους, τότε, υπό αυτή τη χρονική κλίμακα, η Βιομηχανική Επανάσταση βρίσκεται στη ζωή για λιγότερο από δύο δευτερόλεπτα. Μέσα σε αυτό το χρόνο-αστραπή, έχουμε συμπεριφερθεί με τρόπους, που τώρα απειλούν την ικανότητα του πλανήτη να αποτελεί ένα σπίτι για την ανθρώπινη ζωή. Κάθε 24 ώρες, μια έκταση 20-25 μιλίων με τροπικά δάση καταστρέφεται ή καταπατείται, οι έρημοι απλώνονται σε ανάλογο μεγέθους περιοχές, 2 εκατομμύρια τόνοι χρώματος χάνονται εξαιτίας της διάβρωσης του εδάφους. Ο αριθμός των ειδών που εκλείπουν συνεχώς αυξάνει και 100.000 άνθρωποι, οι μισοί σχεδόν από αυτούς παιδιά, πεθαίνουν από την πείνα ή σχετικές με την πείνα ασθένειες. Καθημερινά!

Το αποκαλούμενο και ως φαινόμενο του θερμοκηπίου οφείλεται στην ολοένα αυξανόμενη συγκέντρωση αερίων του θερμοκηπίου (ΑΤΘ) στην ατμόσφαιρα τα οποία-πέρα από φυσικές διαδικασίες-εκλύονται ως αποτέλεσμα της καύσης ορυκτών καυσίμων αλλά και διάφορων αγροτικών και βιομηχανικών διεργασιών. Ήδη οι επιπτώσεις είναι ορατές:

- Η θερμοκρασία του πλανήτη ανεβαίνει ολοένα και περισσότερο.
- Ο Παγκόσμιος Οργανισμός Υγείας ανέφερε πως το 2000 πάνω από 150.000 πρόωροι θάνατοι οφείλονταν στις επιπτώσεις της κλιματικής αλλαγής.
- Σύμφωνα με τον ΟΗΕ, λόγοι περιβαλλοντικής υποβάθμισης οδηγούν σε μετανάστευση ή αλλαγή χώρου διαβίωσης 10 εκ. ανθρώπους ετησίως και το νούμερο αναμένεται να ανέβει στο 30 εκ. το 2010.
- Η Διεθνής Τράπεζα εκτιμά πως το 1/5 των ασθενειών στις φτωχές χώρες οφείλονται σε περιβαλλοντικούς λόγους (ρύπανση και κλιματική αλλαγή).

Το θεμελιώδες πρόβλημα του πολιτισμού μας είναι ότι μας έχει επιβάλλει υποσυνείδητα την ιδέα ότι ο δρόμος που ακολουθεί ο δυτικός άνθρωπος –σήμερα το 99,9% του πλανήτη– είναι όχι απλά μονόδρομος, αλλά ο ένας και μοναδικός δρόμος. Δεν είναι θέμα διαφορετικών πολιτικών συστημάτων, οικονομικών θεωριών και ζήτημα κοινωνικής δυναμικής. Όλα αυτά που τα βιώνουμε στο σύγχρονο κόσμο, δεν είναι παρά η λογική κατάληξη της πιο θεμελιακής ανακάλυψης του είδους μας μετά από τη χρήση της φωτιάς: την ανακάλυψη της γεωργίας. Για 5.000 και πλέον χρόνια, η «πολιτισμική μητέρα» σιγοψιθυρίζει στο αυτί των παιδιών της το μύθο που μας κρατά υποδουλωμένους: ο άνθρωπος υπάρχει για ένα και μόνο λόγο, για να δαμάσει το χάος της μη έλλογης Δημιουργίας, για να εξάγει την τάξη, να λυγίσει τις φυσικές δυνάμεις έτσι ώστε να μην είναι το υποχείριό τους, να δώσει επιπλέον νόημα στον κόσμο θριαμβεύοντας απέναντι στο περιβάλλον του. Ο άνθρωπος «χειραγωγεί» το σύμπαν, το εξωθεί προς μια επιλεγμένη κατεύθυνση όπως την επέλεξε η νόηση. Ναι, αλλά ο πλανήτης πεθαίνει...

Παραπονιόμαστε για τη ζωή που είναι σύντομη, αλλά συχνά σπαταλάμε το χρόνο μας άσκοπα και ανώφελα. Έχουμε ωστόσο δύο ζωές. Τη μια τη ζούμε, την άλλη τη χτίζουμε, διότι δεν γεννηθήκαμε για να είμαστε, αλλά για να γίνουμε. Η ζωή έχει πολύ ενδιαφέρον και ομορφιά όταν ενώ διψάς για μάθηση, σαν να είσαι αθάνατος, συνεχώς ζεις σαν να ήταν να πεθάνεις αύριο. Ζωή υπάρχει γι' αυτούς που δίνουν νόημα στην ύπαρξη. Όπως όλα τα μέρη ενός αγάλματος είναι καλά και αρμονικά, έτσι πρέπει να είναι και τα μέρη της ζωής μας. Νόημα λοιπόν έχει η αρμονία στην ύπαρξη και αυτή βρίσκεται στην ομορφιά την ολοκλήρωση και όχι στην ασχήμια, δηλαδή αυτό που είναι το ασχημάτιστο ακόμα. Με θέατρο μοιάζει η ζωή, όπου τον καλύτερο ρόλο συχνά τον παίζουν οι χειρότεροι.

Εδώ και εκατομμύρια χρόνια, το θαύμα της ζωής εκδηλώθηκε με άπειρες μορφές στον πλανήτη Γη. Υπακούγοντας στο μυστικό κάλεσμα της αέναης εξέλιξης τα είδη αναπτύσσονται, συμβάλλοντας αρμονικά στο κοσμικό σχέδιο της εξέλιξης. Η ζωή, αποτελώντας τον μέγα μεταποιητή, αναπαράγει με απίστευτους συνδυασμούς, τα είδη, ενισχύοντας

κάποια ή καταστρέφοντας κάποια άλλα, με τελειότερη ύπαρξη στην Γη, τον άνθρωπο. Η σχέση του ανθρώπου με το περιβάλλον, τον απασχόλησε από τα προϊστορικά ακόμη χρόνια, οδηγώντας τον στην έρευνα και παρατήρηση των δυνάμεων της φύσης, έτσι ώστε να τις κατανοήσει, και να εισχωρήσει σταδιακά πίσω από τα φαινόμενα, στους νόμους που διέπουν την πλανητική τάξη και ευρυθμία.

Στα πρώιμα στάδια του ανθρώπινου πολιτισμού, η φύση θεοποιήθηκε και λατρεύτηκε ως η μεγάλη μητέρα, παίρνοντας διαφορετικά ονόματα σε κάθε πολιτισμό. Το θείο ενυπήρχε σε όλα τα φυσικά φαινόμενα, από τις πηγές, τα ποτάμια και την θάλασσα, έως τα δένδρα, τους σεισμούς και τις αστραπές. Ο κόσμος στην αρχαία Ελληνική σκέψη αποτελούσε ένα εν-τάξει σύμπαν του οποίου η προκαθορισμένη υπέρβαση επιφέρει αταξία και κυρώσεις. Όπως χαρακτηριστικά αναφέρει ο Ηράκλειτος: «Ο Ήλιος δεν θα υπερβεί τα όριά του, ειδάλλως, οι Ερινύες που επικουρούν τη Δίκη θα τον ανακαλύψουν». Σύμφωνα με την αρχαία Ελληνική φιλοσοφία και επιστήμη, ο κόσμος δημιουργήθηκε κατά τέτοιο τρόπο, ώστε η ίδια του η δομή περιείχε το μυστικό μιας ιερής και αιώνιας τάξης, που αποκαλύπτεται ως κοσμική και πλανητική αρμονία, και εν τέλει εξατομικεύεται στην ανθρώπινη ύπαρξη.

Κατ' αυτόν τον τρόπο η προστασία του περιβάλλοντος έπαιζε πρωταρχικό ρόλο στις ανθρώπινες δραστηριότητες. Πολλά άλση για παράδειγμα ήταν ιερά, καθώς πολλά από αυτά ήταν αφιερωμένα σε θεούς. Είχαν μάλιστα θεσπιστεί νόμοι που προστάτευαν την κοπή δένδρων, καθώς αυτό αποτελούσε ύβρη για τον θεό στον οποίο ήταν αφιερωμένο το άλσος. Οι νύμφες δεν ήταν αθάνατες καθώς η ζωή τους συνδεόταν με το δένδρο στο οποίο κατοικούσαν, και πέθαιναν μαζί με αυτό, για αυτό και κάθε δένδρο θεωρείτο ιερό και προστατευόταν, ενώ επιβαλλόταν η συστηματική αντικατάσταση των νεκρών δέντρων.

Χαρακτηριστικός είναι ο μύθος του Ερυσίχθονα, ο οποίος ήταν βασιλιάς στην Θεσσαλία και είχε αποκτήσει μεγάλη φήμη, όχι για τα ηρωικά του κατορθώματα, ούτε για την καλοσύνη του, αλλά για την σκληρότητα του, τον οξύθυμο χαρακτήρα του, και την πλεονεξία του. Θέλοντας να χτίσει ένα μεγαλόπρεπο παλάτι αποφάσισε να κόψει ξύλα από ένα δάσος κοντά στο παλάτι του. Έτσι ο Ερυσίχθονας άρχισε να κόβει αλόγιστα τα δέντρα του δάσους. Οι υπήκοοί του έχοντας διαπιστώσει την κατάχρηση που έκανε εξαιτίας της πλεονεξίας του, προσπάθησαν να τον μεταπέσουν για την άσκοπη κοπή τόσων δένδρων και του εξέφρασαν τους φόβους τους για το ενδεχόμενο να ξεσπούσε επάνω του η οργή της Δήμητρας. Ο Ερυσίχθονας όχι μόνο δεν έλαβε υπόψιν του τις προειδοποιήσεις των ανδρών του, αλλά εκστόμισε σκληρά λόγια τόσο για τα δέντρα, τις νύμφες Αμαδρυάδες αλλά και για την θεά της γεωργίας. Όταν ο Ερυσίχθονας έκοψε το γηραιότερο δένδρο, η νύμφη που κατοικούσε εντός του τον προειδοποίησε πως θα τιμωρηθεί για την άσχημη συμπεριφορά του. Πράγματι η Δήμητρα εξοργίστηκε τόσο πολύ που αποφάσισε να τον τιμωρήσει παραδειγματικά. Πρόσταξε την θεά Πείνα να τον επισκεφτεί. Η Πείνα υπάκουσε αμέσως κάνοντας τον βασιλιά της Θεσσαλίας να πεινάει συνεχώς. Ο Ερυσίχθονας άρχισε να υποφέρει καθώς έβλεπε ότι η πείνα του δε μπορούσε να κορεστεί με κανένα τρόπο, όσο και αν έτρωγε. Σύντομα άρχισε να χάνει όλη του την περιουσία, για να μπορεί να έχει χρήματα ώστε να αγοράζει φαγητό. Στο τέλος αναγκάστηκε να πουλήσει το παλάτι του, τους δούλους του και την όμορφη μοναχοκόρη του.

Τελικά ο Ερυσίχθονας, λιμοκτονώντας έφαγε τις ίδιες του τις σάρκες. Ο μύθος είναι σαφές ότι υποδεικνύει τον σεβασμό που οφείλει να δείχνει ο άνθρωπος έναντι της φύσης, αναπόσπαστο τμήμα της οποίας αποτελεί, και την ύβρη που διαπράττει καταστρέφοντας την. Μια θέση που έρχεται σε αντίθεση με τον ανθρωποκεντρισμό που επικράτησε με την κατάρρευση του αρχαίου Ελληνικού πολιτισμού, και που επικρατεί έως σήμερα, ο οποίος τοποθετεί τους ανθρώπους στην κορυφή της ιεραρχίας των ειδών. Ο Κέλσος αναφέρει στον «Αληθή λόγο», την περί φύσεως, άποψη των Ελλήνων, που βρίσκεται σε αντίθεση με αυτή των Χριστιανών που είχαν αρχίσει να επικρατούν: «... Ας μην νομίσει κανείς πως ο ορατός κόσμος, έχει διευθετηθεί προς χάρη του ανθρώπου. Το κάθε τι γεννιέται και πεθαίνει για χάρη της διαφύλαξης του όλου σύμφωνα με την αέναη διαδικασία αλλαγής, όπου το κάθε τι μετατρέπεται σε κάτι άλλο;. Οι Χριστιανοί ισχυρίζονται πως τα πάντα δημιουργήθηκαν από τον Θεό για χάρη του ανθρώπου, ενώ εμείς υποστηρίζουμε ότι δεν έγιναν και δεν γίνονται, ούτε για χάρη του ανθρώπου ούτε για χάρη των ζώων;. Ο κόσμος δημιουργήθηκε από τον Θεό κατά τρόπο ώστε όλα τα μέρη του να συμβάλουν στην ολοκλήρωση και την τελειότητά του. Τα πάντα έχουν υπολογιστεί ώστε να εξυπηρετούν, όχι το ένα το άλλο, αλλά το όλον και ο Θεός για αυτό ενδιαφέρεται, έτσι το όλον δεν το εγκαταλείπει η πρόνοια και δεν εξελίσσεται προς το χειρότερο, ούτε ο Θεός αποφασίζει ύστερα από κάποια περίοδο απραξίας να το στρέψει προς τον εαυτό του, ούτε και εξοργίζεται με τους ανθρώπους, όπως δεν εξοργίζεται με τους πιθήκους και τα ποντίκια. Ούτε απειλές εκτοξεύει εναντίον τους, γιατί το κάθε τι στον κόσμο κατέχει την θέση που του αναλογεί».

Η αληθινή Αγάπη προς την φύση, έχει παρεξηγηθεί και έχει γίνει λατρεία της φύσης. Ο άνθρωπος αγαπάει δεσμευτικά, λατρεύει με δεσμευτικό τρόπο την φύση όσο η μισή ανθρωπότητα την θεοποιεί και η άλλη μισή την καταστρέφει, αποτελώντας τις δύο όψεις του ίδιου νομίσματος. Η λατρεία λοιπόν της φύσης ως θεότητα, είναι λάθος. Η λατρεία της φύσης είναι λατρεία σε κάτι που δεν έχει νου. Σήμερα όμως το πρόβλημα δεν είναι η λατρεία, αλλά η καταστροφή της φύσης από τον άνθρωπο.

Στη Φύση επικρατεί περισσότερο η τύχη από την αναγκαιότητα. Βλέπουμε παντού, στην δομή των πλανητών, στην αλληλεπίδραση των στοιχειωδών σωματιδίων, στη βιοποικιλότητα εκατομμυρίων ειδών ζωντανών πλασμάτων ότι το σύμπαν προωθεί μέσα σ' ένα γενικό πλαίσιο νόμων μια ανεπανάληπτη ποικιλομορφία και μάλιστα, ενεργώντας με τον

πλέον οικονομικό τρόπο, συνθέτοντας ατελείωτες διασκευές σ' ένα βασικό μουσικό θέμα. Το ζητούμενο είναι γιατί ό,τι ισχύει σε όλα τα δομικά και λειτουργικά επίπεδα του σύμπαντος να μην ισχύει για τις ανθρώπινες κοινωνίες;

Το ερώτημα δεν είναι ακαδημαϊκό. Ο πολιτικός μας επελαύνει, κατακτά αλλά δεν μπορεί να κρατήσει τα ξένα εδάφη. Το πρώτο βήμα απελευθέρωσης για τον άνθρωπο θα είναι να συνειδητοποιήσει ότι δεν τρέχει σ' ένα στενό μονόδρομο που οδηγεί σε αδιέξοδο, αλλά τρέχει σε μια λεωφόρο δυνατών πολιτισμικών ρευμάτων. Μπορούμε να αλλάξουμε κατεύθυνση! Ίσως να φοβόμαστε τόσο πολύ να το κάνουμε για να μην εγκαταλείψουμε το γνώριμο, το οικείο, ακόμη κι αν δεν οδηγεί πουθενά. Είσαι όμως πραγματικά υποδουλωμένος, όταν καταλάβεις ότι η πόρτα του κελιού σου είναι ξεκλείδωτη και παρ' όλα αυτά, δειλιάζεις να απελευθερωθείς! Τι ισχύει για την ανθρωπότητα; Το μέλλον θα δείξει.

Αν υπάρχει ένα απαισιόδοξο μήνυμα στην πορεία απελευθέρωσης του ανθρώπου, είναι ότι η αδράνεια και η αντίδραση του γεωκεντρισμού κόντεψαν να την καταπνίξουν. Κι αν υπάρχει ένα ελπιδοφόρο νέο είναι ότι δεν τα κατάφεραν! Όσο και να μας ενοχλεί, αυτή η μακριά πορεία για να ξεφύγουμε από την υποδούλωση της πλάνης και της προκατάληψης συνεχίζεται απτόητη και στις μέρες μας. Οι υπόδουλοι γύρω μας –ίσως και μέσα μας– μπορεί ακόμη να βρίσκουν καταφύγιο στην άγνοιά μας. Αλλά αν το παρελθόν είναι έμπιστος οδηγός για το μέλλον, είτε το θέλουμε είτε όχι, στις επόμενες δεκαετίες ιστορικά βήματα απελευθέρωσης μας περιμένουν. Ίσως θα έπρεπε από τώρα να προετοιμαζόμαστε γι' αυτά τα ενδεχόμενα. Βλέπετε, το πιο δύσκολο δεν είναι να σπάσεις τα δεσμά σου, αλλά να μάθεις πώς να διαχειριστείς την ελευθερία που σου δόθηκε.

Ο 21ος αιώνας θα είναι ο αιώνας του περιβάλλοντος. Το πρόβλημα της αλληλεπίδρασης ανθρώπου-φύσης θα προταθεί με ειδικούς όρους και θα απαιτήσει έρευνες που μόλις τώρα αρχίζουν».

Ο άνθρωπος βέβαια δεν είναι δυνατόν να σταματήσει να μαθαίνει και να εξελίσσεται, ούτε είναι δυνατόν επίσης να σταματήσει να αλλάζει την φύση, κάτι που κάνουν εκ των πραγμάτων και όλα τα υπόλοιπα έμβια όντα. Εμείς όμως μπορούμε να καθορίσουμε το είδος των αλλαγών που προκαλούμε, με γνώμονα τις γνώσεις που έχουμε αποκτήσει, για την διασφάλιση ενός καλύτερου κόσμου, για τις γενεές που ακολουθούν. Η αναγνώριση της αλληλεπίδρασης του φυσικού κόσμου στο σύνολό του, και η συνειδητοποίηση των αποτελεσμάτων της αλόγιστης και καταστροφικής δραστηριότητας του ανθρώπου, στο οικοσύστημα, και εν τέλει η άρση της ανθρώπινης αλαζονείας, θα πρέπει να αποτελέσουν τα βασικά συνθετικά στοιχεία του συνειδητοποιημένου πολίτη της κοινωνίας του 21ου αιώνα.

Οι πρόγονοι μας πρωταγωνίστησαν στο παρελθόν στη θέσπιση των άυλων αξιών, εμείς συνεπώς σήμερα έχουμε την ιερή υποχρέωση να πρωτοστατήσουμε σε αυτή την αλλαγή συνείδησης για μία άλλη στάση ζωής. Θα πρέπει λοιπόν να δούμε την φύση ως «όλον». Και επειδή η Φύση «είναι όλον», η θέληση για το καλό, πρέπει να αποτελέσει ένα οικουμενικό ιδεώδες, για όλες τις ανθρώπινες κοινωνίες. Ο Albert Einstein αναφέρει σχετικά:

«Ένα ανθρώπινο όν είναι μέρος του όλου, που καλείται από εμάς σύμπαν, ένα μέρος περιορισμένο στον χώρο και στον χρόνο. Αυτό συλλαμβάνει τον εαυτό του, τις σκέψεις του και τα συναισθήματά του ξεχωριστά από το υπόλοιπο, ένα είδος οπτικής ψευδαίσθησης της συνείδησής του. Η πλάνη αυτή είναι ένα είδος φυλακής για εμάς, εφόσον μας περιορίζει στις προσωπικές μας επιθυμίες, σε μία στοργή μόνο για λίγα κοντινά μας πρόσωπα. Το καθήκον μας είναι να απελευθερώσουμε τους εαυτούς μας από αυτήν την φυλακή διευρύνοντας την συμπόνια, έτσι ώστε να αγκαλιάζει όλα τα ζωντανά όντα και ολόκληρη την φύση με την ομορφιά της. Κανένας δεν μπορεί να το καταφέρει αυτό εντελώς, αλλά ο αγώνας για ένα τέτοιο επίτευγμα είναι από μόνος του μέρος της απελευθέρωσης και θεμελίωσης της εσωτερικής ασφάλειας».

Όταν όμως παραδινόμαστε στη ζωή «έτσι όπως είναι», τα πράγματα γύρω μας συνήθως αλλάζουν μαγικά. Γιατί μέσα από αυτή την παράδοση μπορούμε να είμαστε πιο ανοιχτοί και δεκτικοί. Το σύμπαν μας δίνει τα εργαλεία για να εκπληρώσουμε το πεπρωμένο μας, όταν αφηνόμαστε με επίγνωση εαυτού στη ροή των πραγμάτων. Τη μεγαλύτερη δύναμη μπορείς να την αποκτήσεις όταν βρεθείς στην πιο αδύνατη θέση. Αυτό είναι το πιο σπουδαίο γεγονός για τον καθένα. Η τάξη για χάρη της τάξης αφαιρεί από τον άνθρωπο την ουσιώδη του δύναμη, εκείνη δηλαδή με την οποία θα άλλαζε τον κόσμο και τον ίδιο του τον εαυτό. Αξιοποίησε πέντε πράγματα:

Τη νιότη σου, πριν έρθουν τα γηρατειά.

Την υγεία σου, πριν σε «ρίξει» η αρρώστια.

Τα πλούτη σου, πριν σε βρει η φτώχεια.

Το χρόνο σου, πριν σε «πάρει από κάτω» η δουλειά

Τη ζωή σου, πριν σε προλάβει ο θάνατος.

Ίσως είναι δύσκολο να συλλάβουμε την έννοια ενός σκοπού ενσωματωμένου στη φύση. Όμως μπορούμε να την προσεγγίσουμε μέσω της ιδέας της βιολογικής λειτουργίας. Η υγιής ζωή θα είναι εκείνη, στην οποία όλα θα λειτουργούν όπως τα έχει σχεδιάσει η εξέλιξη. Αυτή είναι η «επιδιωκόμενη» ζωή για ένα βιολογικό οργανισμό. Είναι η ζωή σύμφωνη με το «φυσικό νόμο» της ανθρώπινης ζωής.

Αλήθεια είναι η απόλυτη άμεση επαφή ανάμεσα στην Συνείδηση (Ζωή που αντιλαμβάνεται) και στη Μορφή (Ζωή που γίνεται αντιληπτή). Όσο καλύτερη είναι η επαφή, τόσο πιο πλήρης είναι η γνώση της αλήθειας. Όσο πιο καλά συντονισμένες είναι οι λειτουργίες της αντίληψης, τόσο πιο σαφής είναι η αλήθεια. Κι ο συντονισμός των λειτουργιών της αντίληψης είναι στενά συνδεδεμένος με το συντονισμό της κίνησης. *Η αλήθεια, λοιπόν, είναι μια φυσική λειτουργία*

της αλληλοεπίδρασης μεταξύ του Ζώντος οργανισμού και του αντικειμένου της ζωής.

Η αλήθεια δεν είναι, όπως πολλοί πιστεύουν, ένα ιδανικό της ηθικής. Έγινε τέτοιο όταν χάθηκε μαζί με τον «παράδεισο», δηλαδή όταν ο Άνθρωπος απώλεσε την πλήρη λειτουργία της Ζωής μέσα του. Τότε η αλήθεια παραμερίστηκε κι έκανε την εμφάνισή του ένα άλλο ιδανικό, κατοπτρικό είδωλό της, το ιδανικό της αναζήτησης της αλήθειας. Η αλήθεια δε γίνεται αντικείμενο συνειδητής προσπάθειας και μόχθου. Δεν προσπαθείς συνειδητά να κάνεις την καρδιά σου να χτυπάει ή τα πόδια σου να κινούνται και με το ίδιο σκεπτικό δεν προσπαθείς συνειδητά να βρεις την αλήθεια. Η αλήθεια βρίσκεται μέσα σου και δρα μέσα σου με τον ίδιο τρόπο που λειτουργούν τα μάτια σου και η καρδιά σου, καλά ή άσχημα, ανάλογα με την κατάσταση του οργανισμού σου.

Ο Θεός βρίσκεται στις λεπτομέρειες, και το ίδιο ισχύει και για το νόημα της ζωής για εμάς, εδώ και τώρα. Για τη μητέρα το χαμόγελο του παιδιού της είναι όλη η γη, το άγγιγμα είναι ευδαιμονία για τον εραστή, το κλείσιμο της φράσης δηλώνει ευτυχία για το συγγραφέα. Το νόημα έρχεται μαζί με την προσήλωση και την απόλαυση, τη ροή των λεπτομερειών που έχουν σημασία για εμάς. Το πρόβλημα με τη ζωή τότε είναι ότι έχει πάρα πολύ νόημα, ενώ αν έχουμε διαφορετική διάθεση, τα πάντα είναι αφόρητα.

Εφόσον τακτοποιήσαμε την αρχή, το τέλος και το νόημα της ζωής, τώρα θέλουμε να εξετάσουμε ακόμη τον τρόπο με τον οποίο πρέπει να ζούμε. Υπάρχουν διάφοροι τέτοιοι. Ο πρώτος που θα εξετάσουμε μας καθοδηγεί, περιγράφοντας αδρομερώς μία σύλληψη του καλού βίου που αποκαλείται αγαθότητα ή ύψιστο αγαθό. Φανταζόμαστε μία ιδεώδη ζωή, και συμπληρώνουμε αντίστοιχα τις λεπτομέρειες: ίσως είναι ευτυχισμένη, χαρούμενη, περιέχει επιτεύγματα αγάπης, φιλίας και δραστηριότητας, δεν έχει ανεκπλήρωτες επιθυμίες, έχει αυτάρκεια. Είναι ζωή *θαυμαστή*.

Η αλληλουχία των εσωτερικών αισθημάτων –ακόμη και ευχάριστων– δεν μπορεί να συστήσει την αληθινή ευτυχία ή ευδαιμονία. Τα «εσώτερα αισθήματα» θα μπορούσαν να γεννηθούν ή να διατηρηθούν μόνο στον παράδεισο των παραισθήσεων. Με αυτή την έννοια, μία γυναίκα, για παράδειγμα, μπορεί να είναι ευτυχισμένη όταν δεν εκπληρώνονται οι επιθυμίες της, αλλά η ίδια είτε δεν το συνειδητοποιεί, είτε η ευχαρίστησή της οφείλεται σε παρεξήγηση ή απάτη. Ο σύντροφός της την απατά, αλλά δεν το γνωρίζει. Τα παιδιά της αποτυγχάνουν στο σχολείο, αλλά της λένε ότι έχουν επιτυχίες. Πιστεύει ότι έχει το θαυμασμό των άλλων, αλλά γελούν μαζί της πίσω από την πλάτη της. Προσδοκά με χαρά τον Παράδεισο, αλλά Παράδεισος δεν υπάρχει. Αν η γυναίκα αυτή πεθάνει έχοντας ζήσει με αυτό τον τρόπο, τότε η ζωή ήταν ευτυχισμένη;

Η ζωή της δεν υπήρξε ούτε ζηλευτή ούτε θαυμαστή. Δεν είναι εκείνη που θα επιθυμούσαμε για τον εαυτό μας. Όταν αγνοούμε κάτι ή μας εξαπατούν, νομίζουμε πως είμαστε ευτυχισμένοι – ενώ στην πραγματικότητα δεν είμαστε. Είχαμε την πλάνη της ευτυχίας. Η αληθινή ευτυχία με αυτή την έννοια απαιτεί ορθή σχέση με τον κόσμο μας. Δεν μπορεί να κατακτηθεί από τη συσσώρευση εσωτερικών αισθημάτων. Με τον ίδιο τρόπο, μία διαδοχή ηδονών, μία ζωή συνεχούς έκλυσης ενδορφινών (ίσως χάριν κάποιου χημικού ερεθισμού) δεν θα ήταν ζωή αριστοτελικής ευτυχίας. Δεν είναι εκείνη που, είτε θα θαυμάζαμε, είτε θα φθονούσαμε είτε θα επιθυμούσαμε για εκείνους που η ευτυχία τους μας αφορά.

Η εναλλακτική λύση απαιτεί εμπλοκή με τον κόσμο. Απαιτεί συλλογισμό και δράση, συνδιαλλαγή με τους άλλους, και, κυρίως, απαιτεί πραγματική αγάπη και φιλία. Είναι ο «σκοπός» και συνεπώς το «αγαθό» των ανθρώπινων όντων που καθορίζει έναν ορισμένο τρόπο κοινωνικής ζωής. Η ουσιαστική σύγκριση γίνεται με γνώμονα την υγεία. Το τέλος ενός έμβιου όντος είναι να ζήσει αυτό που θεωρεί ως υγιή ζωή για όντα αυτού του είδους. Άρα, το τέλος μας θα είναι να ζήσουμε αυτήν που θεωρείται υγιής ζωή για ένα ανθρώπινο όν, η «φυσική» μας ή η «επιδιωκόμενη» ζωή.

Οι περισσότεροι άνθρωποι δεν ζουν στον αληθινό κόσμο, αλλά στην αντανάκλασή του, στη σκιά του, το είδωλό του. Είναι οι άνθρωποι που μηχανικά κινούνται, αλλά και κλείνοντας τον εαυτό τους, γίνονται ανίκανοι για συνειδητές υπεύθυνες επιλογές, με την έννοια του μην τολμώντας να ρισκάρουν, να γνωρίσουν τον εαυτό τους.

Ρώτα τον εαυτό σου ποιες ήταν οι πιο ευχάριστες αναμνήσεις της ζωής σου. Πολύ πιθανόν να ήταν οι εκστατικές προσωπικές σου εμπειρίες από την επαφή σου με τη φύση. Ο ήχος του ανέμου ή των κυμάτων που σπάνε στην ακροθαλασσιά. Η αίσθηση του κρύου στο πρόσωπό σου ή η ζεστασιά που διαπέρασε το κορμί σου σε κάποια παραλία. Τα χρώματα και το θρόισμα των φθινοπωρινών φύλλων που είδες κάνοντας μια βόλτα στο δάσος. Μια εκδρομή όπου κοιμήθηκες στο ύπαιθρο, ακούγοντας τους μυστηριώδεις ήχους του σκοταδιού.

Κάθε άνθρωπος ζει πραγματικά τη ζωή στο βαθμό που μπορεί να βλέπει τη ζωή με τα μάτια του Θεού, δηλαδή να την θεάται με το νου του ερχόμενος σε επαφή με την ουσία της. Αν ρωτήσετε έναν μέσο άνθρωπο σήμερα θα σας πει ότι τα ωραιότερα πράγματα στη ζωή είναι ή ανήθικα ή παράνομα ή παχαίνουν. Τίποτα δεν είναι πραγματικά στάσιμο, όλα προχωρούν. Σ' αυτό τον κόσμο όλα αλλάζουν. Κάθε στιγμή είναι διαφορετική και την ζούμε μόνο μια φορά. Η ύψιστη αισθητική δεν είναι να ομορφαινείς τη μορφή σου, αλλά τη ζωή σου. Πρέπει να φροντίζουμε περισσότερο να ζούμε με αρετή και όχι απλώς να ζούμε. Αν δεν κάνουμε αυτά για τα οποία κατακρίνουμε τους άλλους, θα ζήσουμε πολύ καλά και δίκαια. Πρέπει η συμπεριφορά μας να μην είναι τέτοια, σα να ήταν να ζήσουμε για πάντα και ούτε σα να ήταν να πεθάνουμε αύριο. Χειρότερο είναι να μην ξέρεις πώς να ζεις, από το να είσαι νεκρός, γιατί αυτός είναι δικαιολογημένος. Η λύση στο οικολογικό πρόβλημα βρίσκεται στην αλλαγή συνείδησης, τρόπου σκέψης, επιλογών και ζωής, σε συνδυασμό με τη χρήση ελεύθερης ενέργειας. Εμπόδια σε αυτό στέκονται η παθητική ανθρωπότητα, οι

πολυεθνικές πετρελαίου και το επιστημονικό κατεστημένο. Κατά τα άλλα είναι θέμα πολιτικής βούλησης, η οποία όμως χειραγωγείται από το παγκόσμιο τραπεζικό σύστημα.

ΚΛΕΙΔΑΡΑΣ ΓΙΩΡΓΟΣ Στην εκπαιδευτική, σε όποια πτυχή της εκπαιδευτικής οι νόμοι είναι ίδιοι, ισχύουν τα ίδια πράγματα. Ακούω με πολλή συγκίνηση και αυτά που είπατε πριν, τα ιστορικά στοιχεία αλλά και από την ταινία που επιλέξαμε να προβληθεί σήμερα εδώ, δεν ήταν τυχαία. Το Έργο Λόγου Αγάπης έχει εστιαστεί εδώ και πολλά χρόνια στο θέμα της Παιδείας, και αυτή η ίδια η Παιδεία ήταν και η κίνησή της.

Το 1977 μια παρέα παιδιών, γύρω στα 13-14 χρονών με κοινά ενδιαφέροντα, αποφασίζουν να κάνουν ένα δικό τους σχολείο. Και επειδή δεν έχουν στέγη, πηγαίνουν σ' έναν κήπο, στον κήπο της Νίκαιας. Εκεί είναι και το Γυμνάσιο-Λύκειο Αρρένων Νικαίας, το οποίο έβγαζε πάρα πολλούς του Μετσόβιου Πολυτεχνείου. Σ' εκείνο τον κήπο λοιπόν γινόντουσαν κάποια μαθήματα στην ύπαιθρο. Αργότερα αυτά τα παιδιά νοίκιασαν έναν χώρο κι όταν τα διώξαν από 'κει, γιατί δεν τους εμπιστευόντουσαν, ήταν πολύ μικρές ηλικίες, είχαν φτάσει πια τα χρόνια των καταλήψεων, στα Εξάρχεια, στη Θεσσαλονίκη, στην Κατερίνη κ.λπ. όπου πήραν ένα σπίτι τέτοιο, το ξανάφτιαξαν απ' την αρχή, το έβαψαν, το έφτιαξαν και το έκαναν σχολείο. Και ξαναρχίσαν και έκαναν μαθήματα εκεί. Είχαν φτιάξει δικά τους αυτοσχέδια μαθήματα, π.χ. η γεωγραφία του σώματός μου ή η ουρανογραφία του μυαλού μας, τέτοια μαθήματα. Έκαναν και ασκήσεις σωματικές παράλληλα, έκαναν κι έναν κουμπαρά, ώστε να μπορούν να βγάζουν στην αρχή φωτοτυπίες και μετά να πάρουν μια γραφομηχανή για να γράφουν δικά τους κείμενα και να 'χουν αυτονομία μετάδοσης της πληροφορίας.

Όταν τα πράγματα προχωρήσανε, είχε έρθει η ώρα των ηλεκτρονικών υπολογιστών, προμηθευτήκανε και υπολογιστές και έκαναν δουλειά μαζικότερη, μελέτες, κ.λπ. Προβολές, κατασκηνώσεις, εκδρομές, κοινή ζωή, κοινά μαθήματα απλής καθημερινότητας, δηλαδή από μαγειρική μέχρι πώς να επιβιώσεις στο δάσος. Αυτοί οι άνθρωποι ζυμώθηκαν όλα αυτά τα χρόνια, όποιοι περάσαν απ' την παρέα τους πήραν κάποια πράγματα και κάνανε κάτι ανάλογο στο δικό τους χωριό, στη δική τους πόλη κ.λπ. Αυτή η παρέα βρίσκεται εδώ σήμερα, όχι ολόκληρη, κάποια μέλη της.

Το θέμα της Παιδείας συνδέεται με το θέμα της Δημοκρατίας. Συνδέεται όμως και με το θέμα της φύσης, καθώς η Φύση είναι η πρώτη μας δασκάλα, για όλους μας, διαχρονικά. Με λίγα λόγια, το πρώτο στοιχείο διδασκαλίας έρχεται από αυτό που λέγεται ψυχή, είτε μέσα απ' τη μητέρα, είτε μέσα από τη φύση κι έτσι το παιδί επικοινωνεί κι αρχίζει να μπαίνει στον κώδικα της εκμάθησης και της Παιδείας πριν αυτή ακόμα γίνει εκπαίδευση. Πριν μπούμε δηλαδή στο στάδιο εκείνο της κλασικής εκπαίδευσης που λέει: έκανε το νούμερό της η φώκια; Θα φάει ψάρι, δεν το έκανε, δεν έχει ψάρι. Όταν ξεφύγει κανείς απ' αυτό τον κανόνα, κινείται πηγαία, αυτόβουλα και συντονισμένα. Εμείς δεν ήμασταν επαγγελματίες εκπαιδευτικοί όπως καταλαβαίνετε, αλλά εμπνεόμενοι και αυτό που αισθανόμασταν αυτό κάναμε. Βλέπω τώρα με πολύ μεγάλη χαρά ότι όλα αυτά που κάναμε ήταν τελικά σωστά και προχωρημένα, αν και αγνοούσαμε και τον Φερνέ και την αγγλική και τη γερμανική σχολή κι έτσι τείνω να πιστέψω ότι, πέρα από την αγγλική και τη γερμανική σχολή, υπάρχει ένας πολύ μεγάλος Δάσκαλος ο οποίος εμπνέει εκατομμύρια ανθρώπους πάνω στη γη και τους καθοδηγεί με κάποιο τρόπο να λαμβάνουν Παιδεία και να ενεργοποιούν την εκδήλωση της Παιδείας με το σωστό τρόπο, όχι τον καθιερωμένο του κατεστημένου.

Όσον αφορά την προβληματική που θέσατε πριν, για το πώς βλέπουμε τα πράγματα σήμερα σε σχέση με την γαλλική και γερμανική διαφοροποίηση της Παιδείας, εγώ πιστεύω ότι το πρόβλημα είναι πολύ παλιό και σωστά λέτε ότι πρέπει να ανατρέχουμε πίσω στην ιστορία, χωρίς να προσκολλάται κανείς αλλά να λαμβάνει την επίγνωση κάποιων πραγμάτων. Παράδειγμα, πώς φτάσαμε εμείς σήμερα να μιλάμε για θέμα γαλλικής και γερμανικής σχολής. Ή πώς φτάσαμε σήμερα να μιλάμε για την παιδαγωγική του προσώπου. Και γιατί αυτό πρέπει οπωσδήποτε να συνδυάζεται με το Βυζάντιο και να μην πηγαίνει πιο πριν. Δε λέμε ας πούμε, η Αθήνα του Περικλή; Δε λέμε ο Ερμής του Πραξιτέλη; Δε λέμε κάποια πράγματα τα οποία δίνουν μια προσωποπαγή τοποθέτηση; Μα αυτή είναι καθαρή ελληνική τοποθέτηση, τρόπος σκέψης, δεν είναι βυζαντινή. Βυζαντινό, ή Ρωμαιοβυζαντινό είναι το κατασκεύασμα της προσωπολατρίας, θεοποίηση του προσώπου, το οποίο μεσολάβησε. Εκεί λοιπόν υπάρχει μια διαστρέβλωση των πραγμάτων, δέχονται διαστρεβλώσεις πολύ σοβαρά πράγματα, όπως η Ιωνική Φιλοσοφία ή αργότερα ο Χριστιανισμός, πρώτος Χριστιανισμός, μέχρι να επιβληθεί ο Σχολαστικός Χριστιανισμός τελικά κι είναι το κατεστημένο, το οποίο γνωρίζουμε όλοι.

Το ίδιο πράγμα συνέβη στην Παιδεία. Όταν χάθηκε η μπάλα της Παιδείας, κι αυτό συνέβη μετά την πυρπόληση της Βιβλιοθήκης της Αλεξάνδρειας, τη δεύτερη και τελειωτική και κατακερματίστηκε αυτό που είχε σχηματιστεί, τότε ναι, είχαν πλέον στα χέρια τους, αυτοί που ονομάστηκαν αργότερα Φράγκοι, κάποια πράγματα τα οποία δεν ήταν σε θέση να διαχειριστούν. Κι έτσι παρέμεινε ο κόσμος σε βαθιά σκοτάδια για αιώνες, μέχρι να μπορέσουν αυτοί οι άνθρωποι να μάθουν να τα διαχειρίζονται. Φτάσαμε λοιπόν στα χρόνια του Ιουστινιανού, στη Στάση του Νίκα, όπου ήδη εκεί πρέπει να δούμε ότι στη Βυζαντινή επικράτεια έχουμε επιρροές από τον κόσμο των Φράγκων, θα λέγαμε. Ξεκινάει δηλαδή η λεγόμενη ξενολατρεία. Τότε γεννιέται η ξενολατρεία, η τάση δηλαδή να ντύνονται, να ακούνε μουσική ή τις συνήθειες των Φράγκων. Μέχρι πριν ήταν το αντίστροφο. Οι βυζαντινές πριγκιποπούλες εκπολιτίζαν τους φεουδάρχες της Ευρώπης, με τις ακολουθίες τους, με τον τρόπο ζωής τους κ.λπ. Είναι γνωστό ότι οι άνθρωποι

αυτοί δεν γνώριζαν τι πάει να πει το σαπούνι. Έτσι, ο Λουδοβίκος δεν είχε τουαλέτα στο σπίτι του, ούτε αποχετεύσεις υπήρχαν. Αντιθέτως, το παλάτι του Μίνωα είχε αποχετευτικό σύστημα το 4.000π.Χ. Οι Έλληνες και οι Ρωμαίοι, είχαν λουτρά και τέτοια πράγματα, ήξεραν τι θα πει άρωμα και σαπούνι και πλενόntonουσαν αιώνες πριν.

Όταν φτάνουμε λοιπόν στον Ιουστινιανό έχουμε ήδη έκπτωση των πραγμάτων. Δεν είναι τυχαίο ότι την ίδια περίοδο διατάσσεται να ξηλωθούν τα ελαιόδεντρα απ' την ελληνική γη. Για πρώτη φορά έχουμε παρέμβαση επιπέδου, που θεωρείται πρωτοφανές. Σήμερα γίνονται τέτοιες παρεμβάσεις, καλλιέργειες, μεταλλαγμένα κ.λπ. Θα διαπιστώσετε βέβαια ότι υπάρχουν από τότε τέτοιες παρεμβάσεις.

Τα χρόνια εκείνα λοιπόν εμφανίζονται δύο κόμματα, οι Πράσινοι κι οι Βένετοι, οι Πράσινοι κι οι Γαλάζιοι, θα λέγαμε σήμερα. Και οι δύο έχουν επιρροές από τη Δύση, από την Ευρώπη. Καταλήγει στη Στάση του Νίκα που γνωρίζουμε, κι από κει και πέρα μεθοδεύεται πλέον κανονικότερα το 1204 η Άλωση από τους Φράγκους. Σαν ώριμο φρούτο μετά, θα πέσει και η Πόλη στους Τούρκους και θα ακολουθήσει η τουρκοκρατία. Σ' όλο αυτό το διάστημα υπάρχουν εμπνευσμένοι δάσκαλοι σ' όλη την Ελληνική επικράτεια και στο εξωτερικό και στη Μολδαβία και στην Ευρώπη έχουν καταφύγει, οι οποίοι με κάποιο τρόπο συνεχίζουν μια ενεργοποίηση πυρήνων σκέψης που αργότερα θα γίνουν εκδοτικοί οίκοι, θα γίνουν επιτροπές, θα μπουν σε κινήματα, θα γίνουν μέλη του Διαφωτισμού κ.λπ. Και φθάνουμε μετά την απελευθέρωση στην επιβολή του Βαυαρικού συστήματος εκπαίδευσης στην Ελλάδα, επιβάλλεται πλέον και καθιερώνεται με τρόπο ο οποίος είναι ιδιαίτερα δυσάρεστος θα λέγαμε, στους Έλληνες διότι δεν ταιριάζει στη φύση τους. Το γαλλικό πρότυπο λοιπόν έρχεται σαν ένα πολύ πιο προσιτό μοντέλο αλλά δεν είναι αποδεκτό και θα επικρατήσει το γερμανικό μοντέλο μέχρι τις μέρες μας όχι μόνο στην Παιδεία αλλά και σε άλλους τομείς. Δηλαδή το γερμανικό μοντέλο επικράτησε όχι μόνο στην Παιδεία αλλά και αλλού. Και σήμερα αυτό είναι πιο ορατό.

Νομίζω λοιπόν ότι το αληθινό πρόβλημα βρίσκεται στην προσκόλλησή μας σ' αυτό το δίπολο γαλλικής και γερμανικής γραμμής ενώ θα έπρεπε ίσως να σκύψουμε και να δούμε το παρελθόν μας πιο προσεκτικά και να δούμε μήπως υπάρχει και μία Παιδεία που δεν είναι ούτε γαλλική ούτε γερμανική αλλά μπορεί να είναι θα λέγαμε Οικουμενική. Τέτοια ήταν η Παιδεία των προγόνων μας. Τέτοια είναι εκείνη η Παιδεία που παρήγαγε πολίτες. Και αυτή η Παιδεία είναι αυτή που μπορεί να παρουσιάσει τον πολιτισμό του είναι στη θέση του πολιτισμού του έχουν, ο οποίος φεύγει σιγά-σιγά. Πάντως σήμερα συμφωνούν όλοι ιστορικοί, κοινωνιολόγοι, ανθρωπολόγοι, δάσκαλοι, επιστήμονες κ.λπ. ότι του σημερινού πολιτισμού εντοπίζεται στη λέξη Δάσκαλος.

Από χρόνια λέμε ότι η κρίση δεν είναι οικονομική, είναι σύμπτωμα αυτό το οποίο παρουσιάζεται, η αιτία είναι στην Παιδεία πάντα το λέγαμε αυτό και η λύση επίσης βρίσκεται στην Παιδεία και πίσω από κάθε πρόβλημα κενό Παιδείας θα βρούμε, αλλά για να υπάρχει η Νέα Παιδεία, χρειάζονται νέοι δάσκαλοι. Για να υπάρχουν νέοι δάσκαλοι χρειάζονται νέα σχολεία, νέου είδους σχολεία και νέου είδους τρόπος εκμάθησης. Και νέο σύστημα, ακόμα, σκέψης. Πιστεύω ότι το κλειδί της επανάστασης στην Παιδεία είναι σ' έναν νέο τρόπο σκέψης, πέρα απ' τα καλούπια τα οποία έχουν ήδη καθιερωθεί και μας πηγαίνουν είτε έτσι είτε αλλιώς. Πρέπει να ξεφύγουμε απ' το δίπολο. Και να δούμε ότι υπάρχουν άπειροι δρόμοι και πρέπει να κινηθούμε πιο ελεύθερα, πέρα από την ιντελεκτουέλα η οποία επικρατεί κι η οποία κινείται στα όρια της διάνοιας.

Η διάνοια κινείται στη διττότητα, είτε έτσι είτε αλλιώς. Αν όμως ο άνθρωπος καταφέρει τη διάνοιά του να την ανάγει σ' αυτό που είναι πραγματικά η ουσία της, στον νου δηλαδή, σ' έναν ενιαίο νου, τότε μπορεί να φωτιστεί με κάποιο τρόπο φαντάζομαι, αν μπορώ να το πω έτσι, και να πράξει αυτό που είναι ορθό και αρμονικό και ωφέλιμο.

Δε νομίζετε ότι σήμερα η επιστήμη έχει πάρει τη θέση που είχε κάποτε η εκκλησία; Της αυθεντίας και ότι όλοι κρεμόμαστε από αυτήν; Αυτό λοιπόν είναι ένα ενδογενές πρόβλημα της Παιδείας πολύ σοβαρό, αν ο καλοσκεφτούμε, διότι οποιοδήποτε δημιουργικό μυαλό ή εμπνευσμένος άνθρωπος θελήσει να κάνει μια καινοτομία, μία αναθεώρηση στο κομμάτι της Παιδείας, επειδή είναι τόσο νευραλγικό το σημείο κι επειδή όλα κρέμονται και εξαρτώνται απ' αυτό και όλα συνδέονται μ' αυτό, του είναι αδύνατον. Γιατί το σύστημα λειτουργεί με τέτοιους νόμους και τρόπους και οδούς που του 'ναι αδύνατον να το κάνει. Αναγκαστικά λοιπόν ένας αληθινός Δάσκαλος είναι αναγκασμένος να έρθει σε άμεση ρήξη μ' αυτό το σύστημα και να κινηθεί αυτόβουλα κάνοντας μια ακαδημία, δηλαδή να βγει στο περιθώριο. Αυτό είναι το πρόβλημα, πιστεύω, του σήμερα, θα μπορούσε να λυθεί μόνο, εάν το υπάρχον σύστημα δεχόταν έντονη κριτική επάνω στις θεμελιώδεις αρχές του, στις οποίες πάσχει.

Η Παιδεία αυτή καθαυτή παραμένει μέσα στα παιδιά και μέσα στους αληθινούς δασκάλους πάντοτε αγνή. Αυτό είναι το μεγαλύτερο μυστήριο, για όσους το ζουν. Και πιστεύω ότι η εξήγησή του βρίσκεται σ' αυτό που μας ενδιαφέρει στην αγάπη. Γιατί αυτή είναι και ουσία, που κινεί και τον δάσκαλο και το μαθητή. Η σχέση ερωμένου και εραστή, όπως λεγόταν στην αρχαιότητα, χωρίς να παρεξηγηθεί αυτό φυσικά, όπως συμβαίνει στις μέρες μας. Αυτό το πράγμα όμως που λέγεται Έρωσ είναι το κλειδί της κατανόησης της αληθινής Παιδείας και δεν μπορεί να συμβεί παρά μόνο από εκείνο το ον το οποίο διψάει για μάθηση.

Σήμερα, αντιμετωπίζουμε ένα άλλο περιβάλλον απ' το 1920 και 30 και 50. Δεν έχουμε παιδιά τα οποία διψούν για μάθηση, έχουμε παιδιά τα οποία μισούν το σχολείο, μισούν τα βιβλία και μισούν τον δάσκαλο. Διότι ο Διαφωτισμός έκανε τη ζημιά που είπατε πριν. Διαστρέβλωσε ορισμένες βασικές ιδέες με τέτοιο τρόπο, άθελά του ή ηθελημένα, δεν το κρίνω αυτή τη στιγμή, με τρόπο όμως πάρα πολύ επώδυνο για όλους εμάς από εκεί και πέρα. Τα προβλήματα αυτά ισχύουν μέχρι σήμερα. Τα θύματα της Παιδείας είναι πάντοτε τα ίδια, η αλήθεια, η ελευθερία, η ζωή, η ψυχή και μαζι

τους το παιδί και η μητέρα. Άρα αυτά τα θύματα πρέπει να αποκατασταθούν, αν θέλουμε να δικαιωθεί η Παιδεία. Σαφώς λοιπόν το παιδί πρέπει να βρεθεί στο κέντρο, σαφώς η μάνα θα πρέπει να παίξει ένα ρόλο τον οποίο τον γνωρίζει αλλά στη σημερινή κοινωνία δεν της επιτρέπεται να τον έχει, η Παιδεία από τους γονείς των γονέων, που παρέχουν γονική παιδεία, οι οποίοι είναι εγκλωβισμένοι σήμερα στα γηροκομεία, δεν παίζουν το ρόλο που παίζανε πριν, που κάλυπταν το κενό σ' ένα επάγγελμα γονέων που δεν είχαν την παιδεία να εκπαιδεύσουν τα παιδιά, σήμερα δεν υπάρχει ούτε αυτό, άρα μιλάμε για ένα τελείως διαφορετικό περιβάλλον απ' αυτά που συνέβαιναν το 20 ή το 30 ή το 40. Μιλάμε για κάτι το οποίο έχει υποστεί ήδη τεράστια ζημιά και μάλλον θα πρέπει να μιλάμε σε εντελώς διαφορετική βάση.

Το καταστάλαγμα το οποίο εμείς ζήσαμε βιωματικά, χωρίς να είμαστε ούτε επαγγελματίες ούτε να έχουμε το μορφωτικό επίπεδο ούτε καν να έχουμε σπουδάσει κάτι τέτοιο, το καταστάλαγμα της εμπειρίας μας ήταν ιδρύστε σχολεία παντού. Όσο μπορείτε περισσότερα. Όχι μεγάλα σχολεία, η επανάσταση δεν θα είναι ένα μεγάλο κίνημα εκατομμυρίων, θα είναι εκατομμύρια μικρές φωτιές παντού ανεξέλεγκτες, από τους ανθρώπους ανεξέλεγκτες. Υπάρχει πάντα ο Λόγος ο οποίος τα ελέγχει όλα και όλα πηγαίνουν καλά. Αλλά μικρές φωτιές παντού. Επικοινωνία με συμμετοχή, συνεργασία στις εργασίες τους, ανακύκλωση πληροφοριών. Τα σχολεία θα έπρεπε να είναι η παραγωγή της γνώσης. Να μην έχουν μόνο γραφείο, να έχουν και μελετητήριο, εγκαταστάσεις που να μπορούν να παράγουν γνώση. Οι δε καθηγητές και δάσκαλοι θα έπρεπε να παράγουν αυτό που λέμε τη γνώση της γνώσης, γνωσιολογία.

Η φιγούρα του δασκάλου έχει χτυπηθεί βάνουσα και ποικιλοτρόπως. Πάντως επειδή είδα ότι κοιτάτε το θέμα της ιστορίας κι επειδή κι εμένα πάντοτε με ενδιέφερε, όταν έκανα αυτή την έρευνα για τα θέματα της Παιδείας, κατέληξα ότι οι απαρχές αυτής της στρέβλωσης έγιναν όταν καθιερώθηκε το πατριαρχικό σύστημα. Εξοβελίστηκε η γυναίκα απ' το ιερό, εξοβελίστηκε από το κομμάτι της Παιδείας που ήταν η δική της αρμοδιότητα. Και φτάνουμε στα χρόνια της..... όπου οι γυναίκες αναζητούν ελευθερία έκφρασης, έχουν χάσει πόστα που είχαν οίκοθεν δικά τους, όπως ας πούμε η μαιευτική, ανέκαθεν ήταν οι γυναίκες μαιές κι όμως εμφανίζονται εκείνη την περίοδο οι πρώτοι μαιευτήρες γιατροί, με ειδικά όργανα μεταλλικά, τα οποία καθιερώνονται και εξορίζονται οι μαιές. Το ίδιο συμβαίνει στο χώρο της γαστρονομίας, τα συνταγολόγια γράφονται από διατροφολόγους από κάποιο σημείο και μετά. Οι γυναίκες κυκλοφορούν ανεπισήμως τα δικά τους συνταγολόγια, το ίδιο ισχύει στη φαρμακευτική. Φεύγουν οι γυναίκες έρχονται οι άντρες κι εκεί. Αυτό συμβαίνει για περίπου 100-200 χρόνια. Όταν λοιπόν η γυναίκα εξοβελίζεται από την κοινωνία από πόστα θα λέγαμε τα οποία ήταν δικό της θέμα, κατ' εξοχήν, έχουμε μια στροφή στην κοινωνία. Από τη στιγμή που συμβαίνει αυτό αποκλείεται αυτή η κοινωνία να παράγει μετά δασκάλους σωστούς. Με λίγα λόγια ο δάσκαλος εκφυλίζεται σε κάτι το οποίο δεν είναι ο δάσκαλος. Και αναγκάζομαστε να ανατρέξουμε στη γραμμή των Βαυαρών ή των άλλων ενώ θα έπρεπε να ντρεπόμαστε, εμείς οι έλληνες εννοώ, διότι η γλώσσα μας έχει δανείσει χιλιάδες λέξεις στο λεξιλόγιο χιλιάδων λαών, και θα' πρεπε από αυτήν και μόνο τη διαπίστωση να γεννηθεί ένας νέος τρόπος σκέψης για το θέμα της Παιδείας, καθώς η γλώσσα η δικιά μας λέει τα πάντα. Δάσκαλος στην ελληνική γλώσσα σημαίνει τρία διαφορετικά πράγματα, που μας ανοίγουν λίγο το νου να δούμε ότι ο δάσκαλος δεν είναι μόνο αυτό που νομίζαμε ούτε το άλλο που νομίζαμε αλλά είναι κάτι το οποίο είναι τουλάχιστον τριαδικό.

Νομίζω ότι ο όρος δημόσια παιδεία είναι καταχρηστικός. Μάλλον δημόσια εκπαίδευση πρέπει να λέμε.

Όλες οι ανθρώπινες σχέσεις είναι εκπαιδευτικές σχέσεις.

Αυτό που λες σχετίζεται με το πρόσωπο που είπε προηγουμένως ο Μπάμπης, που είναι σημείο κλειδί, γι' αυτό το έθεσα, είναι σημείο κλειδί το θέμα του προσώπου, τεράστιο θέμα, πιο μεγάλο απ' όσο φαίνεται. Σαφώς και το κλειδί είναι το πρόσωπο. Το πρόσωπο είναι αυτό που θα εμπνεύσει την ιερή σχέση της Παιδείας. Και το πρόσωπο είναι που θα την εκφυλίσει κι θα την κάνει να πέσει. Εδώ όμως, στις παγίδες που λες, η εκπαιδευτική σήμερα είναι παγιδευμένη σε μια τρομακτική μηχανή, επώδυνη. Έχοντας μιλήσει με κάποιους εκπαιδευτικούς ανακάλυψα ότι πάρα πολύ από αυτούς έχουν γίνει αλκοολικοί, παίρνουν ψυχοφάρμακα, οι άνθρωποι υποφέρουν, είναι τεράστιο το βάρος. Είναι παγιδευμένοι σ' ένα σύστημα που δεν τους επιτρέπει να δράσουν φυσιολογικά. Μην πάμε παρακάτω, να πούμε ότι γενικότερα το σύστημα παιδείας σ' όλο τον κόσμο έχει έναν μηχανισμό ο οποίος ενεργοποιεί κυρίως το αριστερό ημισφαίριο του εγκεφάλου. Από μόνο του το σύστημα αυτό είναι κουτσουρεμένο, είναι ανάπηρο, είναι ρατσιστικό, θέτει εκ της φύσεώς του φυλετικές διακρίσεις και σε κάνει και σένα να λες οι γυναίκες θα έπρεπε να φέρονται έτσι και οι άντρες αλλιώς, μας έχουν κάνει να σκεφτόμαστε με όρους και στερεότυπα τα οποία είναι εντελώς λανθασμένα, δηλαδή ότι το νοητικό κομμάτι το έχει το αρσενικό και το θηλυκό έχει την ψυχή και τέτοιες άλλες ανοησίες. Σαφώς η ψυχή κι ο νους δεν έχουν φύλο. Επομένως θα 'πρεπε να χρησιμοποιείται ολόκληρος ο εγκέφαλος του ανθρώπου απ' ενός στην ενεργή παιδεία και δεν θα 'πρεπε να υπάρχουν φυλετικές διακρίσεις, ότι αυτό είναι προς τις γυναίκες κι αυτό προς τα αρσενικά. Αυτό ακριβώς το πράγμα παράγει το σύστημα το οποίο ζούμε και αναπαράγει το πρόβλημα. Μπορεί ένας δάσκαλος, όσο καλή πρόθεση και να 'χει να κινηθεί σ' αυτά τα πλαίσια φυσιολογικά και με υγεία πνευματική; Με τίποτα.

Πρέπει να μιλήσουμε με ντοκουμέντα για μια πιο προηγούμενη εποχή, όχι απ' το 50 απ' το 30 μέχρι το 50, γιατί έχουμε την περίοδο όλη αυτή του Μεταξά αλλά και την περίοδο της κατοχής όπου έχουμε γενοκτονία δασκάλων. Μιλάμε για μια γενοκτονία δασκάλων ασταμάτητη. Κι επειδή κατάγομαι απ' τη Μ. Ασία, απ' τη Σμύρνη, έχω ακούσει

ιστορίες προσωπικές από την αιχμαλωσία εκατοντάδων δασκάλων εκεί στη Μ. Ασία, οι οποίοι ήταν οι πρώτοι στόχοι να τουφεκίσουν, να πεθάνουν εκεί, οι πρώτοι στόχοι ήταν οι δάσκαλοι.

Αυτό τώρα που συμβαίνει σε παγκόσμιο επίπεδο στους λαούς, όπου έχουμε ένα ζήτημα το οποίο σου πουλάει ασφάλεια και σου κλέβει την ελευθερία;

Αναγωγή του κριτηρίου αξιολόγησης. Και το υπάρχον σύστημα πάσχει επειδή έχει λανθασμένα κριτήρια αξιολόγησης.

Προηγουμένως είπατε ότι ο δάσκαλος πρέπει να λειτουργεί με τέτοιο τρόπο ώστε να ενεργοποιεί το δάσκαλο που υπάρχει μεσ' το μαθητή. Αυτός πιστεύω κι εγώ ότι είναι ο δρόμος. Για να γίνει αυτό, ο δάσκαλος πρέπει να είναι ο δίδων τη σκάλα, σε πρώτη φάση, πρέπει όμως να είναι και ο δίδων την άσκηση. Η πρώτη άσκηση είναι η ερώτηση, που είπατε. Θέτοντας το ερώτημα δίνεις την άσκηση. Όμως πρέπει ο ίδιος ο δάσκαλος να ενεργοποιήσει το μαθητή ώστε να προκαλέσει το μαθητή να θέτει τα ερωτήματα. Διότι ο απόλυτος φασισμός δεν είναι να επιβάλλεις απαντήσεις αλλά να επιβάλλεις ερωτήσεις. Όταν επιβάλλεις ερωτήσεις, περιορίζεις τις ερωτήσεις, περιορίζεις τον έρωτα, τη ζωή, περιορίζεις τη ζωή. Οι ερωτήσεις είναι το κλειδί με λίγα λόγια. Αλλά ο δάσκαλος από την άλλη είναι κι εκείνος ο οποίος δίδει το κάλλος. Κι αυτό σημαίνει ότι πρέπει να δίνει και πρότυπο. Άρα, οφείλει να δίνει το πρότυπο, αλλά πρέπει να αποστασιοποιείται να παύει να είναι πρότυπο και να ενεργοποιεί το πρότυπο στο μαθητή, να φαίνεται ο μαθητής ως πρότυπο, να ενεργοποιεί το δικό του πρότυπο, τη δική του προσωπικότητα.

Ρήσεις ιστορικών, συγγραφέων, πολιτικών για το γένος μας

ΛΙΒΙΝΓΚΣΤΟΝ. Ο Ελληνικός Πολιτισμός μας θυμίζει, εκτός των άλλων την «Ανθρώπινη Αρετή».

Χωρίς την Ελλάδα ο κόσμος μας θα ήταν αδύνατος.

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ Α. Το προνόμιο για μένα δεν είναι ο θρόνος, αλλά το ότι ζω με τους Έλληνες.

PONTE. Από όλη την ανθρωπότητα οι Έλληνες προηγήθηκαν στη σκέψη.

POMIΓΥ ΝΤΕΖΑΚΛΙΝ. Την Ελληνική Κληρονομιά και τον Αέρα τους αναπνέουμε κάθε στιγμή.

ΣΕΛΕΥ. Όλοι είμαστε Έλληνες. Οι Νόμοι μας, η φιλοσοφία, η τέχνη, έχουν ρίζες Ελληνικές.

ΧΕΡΔΕΡ. Όπως τα Άνθη στολίζουν τη Γη, έτσι η Ελλάδα κοσμεί την Οικουμένη.

ΧΑΙΝΤΕΓΚΕΡ. Αν θέλουμε να επινοήσουμε ένα νέο φιλοσοφικό σύστημα, που να μην γκρεμιστεί, όπως γκρεμίστηκαν όλα τα φιλοσοφικά συστήματα του παρελθόντος, πρέπει να καταφύγουμε στην πρώτη σημασία των λέξεων της Αρχαίας Ελληνικής γλώσσας.

Λιαντίνης. Ίδε ο Δάσκαλος

Εν αρχή ην ο δάσκαλος. Μη ο δάσκαλος η φύση θα ήταν, δε θα ήταν όμως οι κοινωνίες. Θα υπήρχε ο χρόνος, αλλά δε θα υπήρχε η ιστορία. Και στο βασίλειο των ζωντανών ήχων θα άκουγε κανείς την κραυγή, τα χουγιαχτά, τα συνθήματα, δε θα άκουγε όμως ούτε θα έβλεπε τη φωνή, τα γράμματα της γραφής, τις συμφωνίες και τους χορούς.

Γιατί; Απλά, γιατί ο δάσκαλος είναι που μεταμορφώνει τον εγκέφαλο του ζώου σε νου του ανθρώπου. Αυτός κατορθώνει ώστε η ματιά του καθένα μας να μη μένει βλέμμα βοδιού, αλλά να γίνεται βιβλίο ανοιχτό να το διαβάσεις. Επεξεργάζεται το πετσί της κεφαλής μας και δημιουργεί πρόσωπο.

Αν έλειπαν οι δάσκαλοι, η γη μας θα 'ταν τυφλή. Και το σύμπαν ανυπόστατο.

Έτσι ορίζεται ο λόγος και η τιμή του δάσκαλου. Το τιμολόγιο όμως με το οποίο κοστολογούν το έργο του οι εξουσίες και οι αρχές πρώτα και ύστερα το άκριτο πλήθος είναι αλλιώτικο. Αλίμονο! Άχρηστο για τις εφορείες.

Περιγράφουμε το σημείο που κράτησε η ακηδία, η παραχάραξη, η στρέβλωση, η τυποποίηση, ο ευτελισμός. Και κάμανε το κακό. Έτσι, ενώ η δουλειά του δάσκαλου είναι να τεχνουργεί ανθρώπους ενώ αναλώνεται τίμια να ετοιμάζει πλάσματα που θα ζήσουν όχι στη φύση αλλά στον πολιτισμό, όχι στη ζούγκλα αλλά στην πόλη, ενώ όλοι οι άνθρωποι που πλάθει ο δάσκαλος κάνουν ο καθείς το δικό του επάγγελμα, και είναι ο καθείς μία ψηφίδα στο ενιαίο ψηφιδωτό της οικονομίας της αγοράς της πολιτείας, εμείς με τον καιρό χάσαμε τον ιδρυτικό χαρακτήρα της λειτουργίας του δάσκαλου. Και τη δουλειά του την επήραμε σα μία από τις πολλές δουλειές των ανθρώπων. Ένα επάγγελμα ρουτίνας. Μια μονάδα εργασίας όμοια με τις άλλες βλέπουμε και στο δάσκαλο.

Ξεχάσαμε, δηλαδή, ότι στο ψηφιδωτό των επαγγελματιών ο δάσκαλος δεν είναι η μια ψηφίδα ανάμεσα στις άλλες. Αλλά είναι ο καλλιτέχνης νους, ο κοσμητικός και ο επόπτης που φιλοτεχνεί ολόκληρο το ψηφιδωτό.

Δημιουργεί, δηλαδή, ανθρώπους κατά την έννοια ότι τους αποσπά από τη δικαιοδοσία του φυτού και του ζώου. Και τους υψώνει στην οντολογική μοναδικότητα του νοήμονος πλάσματος.

Τίποτα δεν εμποδίζει το φωτισμένο δάσκαλο να σκορπίζει στους μαθητές του το φως.

Και θα φωτίζει με φως φυσικό, για να ιδρύει φυσικούς ανθρώπους, όταν με τη διδασκαλία του χτίζει το αληθινό μέσα στο παιδί, και γκρεμίζει το ψεύτικο. Αυτές είναι οι δύο εντολές που πάνω τους κρέμονται οι νόμοι και οι προφήτες της παιδείας. Να χτίζεις στο μάρμαρο της γνώσης, και να γκρεμίζεις την αχεροπλιθιά της πρόληψης.

Σωστή παιδεία θα πει να μαθαίνεις στους νέους τη ζωή, και να τους ξεμαθαίνεις τις δεισιδαιμονίες που από νήπια

τους περνάει μια παράδοση άρρωστη μέσα από την οικογένεια, την κοινωνία, την πολιτεία, την εκκλησία, τα μέσα ενημέρωσης, και τους άλλους παράγοντες της αγωγής. Το ένα λοιπόν είναι να ριζώσουμε το νέο στη ζωή, το άλλο να ξεριζώσουμε από μέσα του την ψευτιά.

Και γι' αυτό ο άξιος δάσκαλος και ο δίκαιος που κάνει άξια και δίκαια τη δουλειά του τη μέρα χτίζει και τη νύχτα γκρεμίζει. Από δω, δηλαδή, ξεχερσώνει την ψευτιά και τις προλήψεις και από κει σπέρνει καθαρό το χωράφι του παιδιού με το φως των γνώσεων. Δάσκαλος που αγνοεί το πρώτο μισό, το χρέος δηλαδή του χαλαστή, δε μορφώνει ανθρώπους. Απλά γιατροπορεύει άρρωστους.

Η δυναμική μιας κοινότητας είναι αναλογικά σύστοιχη με τη δυναμική της γλώσσας της. Η ευφυέστερη, η παραγωγικότερη, και η πιο μακρόπνοη επένδυση για την ανάπτυξη μιας χώρας σε κλίμακα εθνική είναι η καλλιέργεια της γλώσσας του λαού της.

Μέρα τη μέρα η γλώσσα μας λιγαίνει και χάνεται. Σαν τις επαρχίες της πάλαι ποτέ αυτοκρατορίας που μία μία σβήνεται από το χάρτη. Λέξεις ζωντανές και στίλβουσες λησμονιούνται. Άλλες πολύσημες και βρυσάρες αχαμνούνται. Και πολλές αφλύαρες και ευπρόσωπες και σταράτες παραγκωνίζονται. Έχουν για να κάνουν δουλειά η τυποποίηση, οι απλουστεύσεις, η αναψυχή, η ευκολία. Και τα σάρωθρα, και τα φίμωτρα, και τα ράντιστρα. Πιο ανήσυχα, ο δεσμός της γλώσσας με την παράδοση χαλαρώνει ακατάπαυστα. Το σκαρί της έσπασε τα σκοινιά που το δένουν με το ιστίο του ιστορικού της ορίζοντα. Μένει ξυλάρμενο στον καιρό. Παλαιά η επιστροφή και ο βαφτισμός στο γλωσσικό παρελθόν δεν σήμαινε συντήρηση και ισχιαλγία.

Γενικά μέσα σ' ένα κλίμα εκφραστικής κατατονίας η αισθητική αδρότητα της γλώσσας αποδυναμώνεται. Ξεθωριάζει η ικμάδα των χρωμάτων της, και αγκυλώνεται η πολλαπλότητα της κίνησης. Οι αστραπές της ηχητικής ευελιξίας της όλο και αραιώνουν. Και η δύναμη που είχε στις λεπτές αποχρώσεις των περιγραφών γίνεται σκανδιναβικό τοπίο. Αυτή η γενική κατάρρευση του γλωσσικού μετώπου δε φαίνεται μόνο στα μπυλιάρδα και στον καφενέ, όσο και κύρια στα σχολεία και στα στάδια, και στη γλώσσα των λογοτεχνών μας.

Από κοντά, ισοκράτης σε όλη τούτη την ιθαγενή χασμωδία παραστέκει η εισβολή των ξένων λέξεων. Οι ξενόφερτοι όροι ορμούν στη γλωσσική μας ενδοχώρα και υποχρεώνουν στην προσφυγιά πολλές αυτόχθονες λέξεις με ιστορία και με κατάσταση. Και ακόμη χειρότερη είναι η ολιγωρία και η ανεπάρκεια να μη δημιουργούμε νέες μήτρες λέξεων, για να ντύνουμε τα καινούργια περιεχόμενα της ζωής. Στο σημείο αυτό η παλιά καθαρεύουσα έχει να καταθέσει τίτλους. Γιατί έπλαθε, και πετυχημένα, ένα πλήθος λέξεις, όπως λόγου χάρι φαρμακοποιός και εφημερίδα, για να απαγορέψουν την είσοδο στο σπετσιέρη και στη γαζέτα. Μια υπεύθυνη αγωγή γλώσσας με χαρακτήρα εθνικό, προτού πολιτογραφήσει την ξένη λέξη θα δημιουργήσει την δική της, Ο μηχανικός κινητήρων που ξέρει το μπουζί αλλά αγνοεί τον αναφλεκτήρα δεν είναι Έλληνας. Είναι εμικρές.

Σήμερα η ξενοκρατία στη γλώσσα τείνει να υποκαταστήσει την παλιά τουρκοκρατία στη χώρα. Η αξία της γλώσσας με την έννοια της κιβωτού που διασώζει τις πληροφορίες του παρελθόντος είναι ο δρόμος που κοντά στα άλλα μας οδηγεί στη λύση της απορίας «από πού ερχόμαστε;».

Η γλώσσα είναι ο δημιουργός και ο κληροδότης του πολιτισμού. Είναι το κύριο όργανο που μάχεται και νικά την ωκεάνεια δύναμη της κοσμικής λήθης. Ο Χαίλντερλιν, σε μια στιγμή κάθετης ανάβασης, έγραψε πως εκείνο από τα ανθρώπινα έργα που μένει μόνιμα ενάντια στη ροή του χρόνου και την αλλαγή των πραγμάτων είναι ό,τι ιδρύουν οι ποιητές με τη γλώσσα: Was aber bleibet, stiften die Dichter.

Είναι σημάδι πνευματικής ανεβροχιάς και σφάλμα υποβάθρου να μην ξέρουν ο κόσμος πως δίπλα στο Μπίσμαρκ υπήρχε ο Γκαίτε, ίσιο μπόι. Δίπλα στον Ουέλιγκτον ο Σαίξπηρ. Δίπλα στο Βοναπάρτη είναι ο Ρουσσώ. Δίπλα στο Λένιν ο Αλέξανδρος Πούσκιν. Και δίπλα στον Καποδίστρια τον Τρικούπη και το Βενιζέλο, ο Σολωμός ο Παπαδιαμάντης και ο Καβάφης. (Παρότι ο τελευταίος ήταν Κωνσταντινικός!)

Κάποιος γνωστός ιστορικός λογάρισε πρωτότυπα τα νιτερέσα της Αγγλίας, σε μια εποχή που στις αποικίες της ο ήλιος δεν βασιλευε ποτέ: βάλτε για την Αγγλία, είπε, από το ένα μέρος της ζυγαριάς τις Ινδίες και από το άλλο το Σαίξπηρ, η γλωσσίδα θα γείρει κατά τη μεριά του Σαίξπηρ. Και για το Δάντη, το μεγάλο Φλωρεντίνο, είπανε πως όσες τοπολαλίες της Ιταλικής συμπερίλαβε στη γλώσσα του, οι περιοχές τους ύστερα από πέντε αιώνες αποτέλεσαν το πολιτικό σώμα της Ιταλίας. Αν είχε βάλει κι άλλες, θα ήταν μεγαλύτερη. Αν είχε αφήσει έξω μερικές, θα 'ταν μικρότερη η Ιταλία. Μ' ένα λόγο, η γλώσσα με τα μνημεία της για ένα λαό είναι σημαντική όσο η ίδια η ζωή του με τα έργα της. Χωρίς τη γλώσσα ο άνθρωπος δεν έχει τροπόσφαιρα να αναπνεύσει.

Κερδίζεις με τον τίμιο ιδρώτα σου το ψωμί σου; Μήπως εκεί που πρέπει, αντί να σέβεσαι προσκυνάς; Μήπως εκεί που δικαιούσαι, αντί να ζητάς ζητιανεύεις; Μήπως εκεί που οφείλεις, αντί να δίνεις σφετερίζεσαι; Και ακόμη, κρίνεις όταν κρίνεις; Ή εγκρίνεις τα κατακριτά, και κατακρίνεις τα έγκριτα; Εάν είσαι κάτοχος ενός αξιώματος, μήπως ανταλλάζεις την ωραία ευθύνη με το γελοίο τύφο σου; Ούτε να βλέπεις τον παπά από τα ράσα του. Γιατί υπάρχουν βασιλιάδες από κουρέλια. και ιδιοκτήτες κοπριάς!, λέει ο Σαίξπηρ.

Με αφορμή τους δοξασμένους αλλά εφήμερους στιχοπλόκους, που σβήνουν στη νύχτα του χρόνου καθώς τα αστρολίθια στη νύχτα του ουρανού, θυμάται κανείς εκείνη τη στιβαρή θέση της παιδαγωγικής, πως η αληθινή μάθηση

είναι αυτό που θα μείνει, όταν πια θα 'χεις λησμονήσει εκείνο που έμαθες.

Μονάχος μου φεύγω τώρα, μαθητάδες μου, λέει ο Νίτσε. Κι εσείς τραβάτε από δω μονάχοι σας. Έτσι το θέλω. Τώρα σας λέω, να χάσετε εμένα, και να βρείτε τον εαυτό σας. Και μόνο τότε, σα θα μ' έχετε αρνηθεί, θα ξαναρθώ κοντά σας.

Ηθική διδασκαλία, λοιπόν, εντολές δέκα, και εκατό και διακόσιες, ου και μη μωσαϊκά ατελεύτητα, παραινέσεις εις νέους και συμβουλές προς Δημόνικον, χιλιάδες πρέπει φανταχτερά σαν φολιδωτά ερπετά, προτροπές και νουθεσίες, διαθήκες παλαιές, νέες, μελλοντικές, το χρέος το οφείλει το καθήκον, η ηθική προσωπικότητα, το ηθικό φέγγος, το ηθικό «γάρμπος». Πολλές αρβύλες και στιβάνια στα Σφακιά και στο Σέλινα. Και σαν επιβράβευση στους μικρούς τρόφιμους που θα τηρήσουν το συνταγολόγι υπακοής, όλα τα ελέη και οι ευλογίες του Αβραάμ.

Το άλλο ερώτημα, σχετικά με τούτη τη στάση της σχολής Εξαρχόπουλου απέναντι στη διδασκαλία των Αρχαίων Ελληνικών, είναι γιατί κράτησε ο τύπος, και χάθηκε η ουσία. Η απόκριση είναι απλή και δίπλα μας. Ενίκησε ο τύπος και νικήθηκε η ουσία, γιατί ο τύπος προσφέρεται στο αβασάνιστο και στο εύκολο. Η ουσία αξιώνει τα βαριά, και αντιμετωπίζεται με τα δύσκολα. Και το φυσικό του ανθρώπου είναι να τον φέρνει στη ευκολία και στο ευχάριστο, και να τον ξεμακραίνει απότο τραχύ και τη δυσχέρεια.

Μαθαίνεται λοιπόν η επιθετική μετοχή και το τελικό απαρέμφατο.

Γιατί ο Πλάτων και ο Όμηρος και ο Αισχύλος σ' αυτή τους τη θεώρηση, και δεν υπάρχει άλλη να τους κοιτάξεις αν δε γελάς κι αν δε γελίσαι, σου ζητούν πράγματα αληθινά και πολύ τίμια. Σου ζητούν να κηρύξεις τη ζωή σου σε συναγερμό επ' άπειρον.

Το κοινωνικό κατεστημένο, έτσι καθώς ερχόταν από τον καιρό της δημογεροντίας και της γιανιτσαριάς, μερίμνησε να περιλάβει στην κλειστή του κάστα τους δάσκαλους των δασκάλων των παιδιών μας. Έτσι μέσω της παιδείας δρομολογημένης κατάλληλα θα πετύχαινε να στερεώνει και να συντηρεί τα προνόμια του.

Ο πανεπιστημιακός δάσκαλος, λοιπόν, μπαίνοντας στα ίδια μητρώα όπου και ο ανώτερος κρατικός λειτουργός, ο δικαστής, ο στρατιωτικός, ο ιερέας, ο πλούσιος αστός, έχασε την επαφή του με τον όγκο και τη μάζα του κοινωνικού ατόμου. Ξεκόπηκε από την ίδια τη ζωή και την πραγματικότητα. Η αποκοπή αυτή κατάστησε αναγκαία την αποξένωσή του από τις ουσίες των αρχαίων κειμένων, και αποσύνδεσε μέσα του τα ζωντανά στοιχεία του κλασικού κόσμου από τη σύγχρονη ζωή του αγρού, της αγοράς, του δρόμου, και του πεζοδρόμιου.

Το κακούργημα πια έχει συντελεστεί. Δεν ενδιαφέρει τώρα η λαχτάρα, ο πόνος, ή το όραμα του Πίνδαρου και του Θουκυδίδη. Οι λέξεις τους όμως, κούφια και άδεια από όλη την πολύτιμη ουσία τους, είναι ακριβώς εκείνο που χρειάζεται, για να συντηριέται η κοινωνική δουλειά.

Τα τέσσερα σημεία πού δείχνουν την κακή πορεία της παιδείας μας είναι: Το πρώτο σημείο της άγνοιας και της πλάνης είναι ότι δε μας έμαθαν ποτές, πως οι έλληνες στάθηκαν ένας κόσμος άκρα μελαγχολικός. Το καθημέρα των Ελλήνων είναι το όρος Σίτυλο της Νιόβης, όπου όλες οι βρύσες στάζουνε λύπη. Η λιγνή Ελλάδα ήταν μία κλαίουσα ιτιά. Εδώ ως και τα ζώα μύρουνται και δακρύζουν. Θυμήσου, για παράδειγμα, τα δάκρυα που χύνανε τα άλογα του Αχιλλέα. Στη χλωρίδα του ελληνικού στοχασμού βασιλεύουν τα κλαδιά των νεκρών. Το κυπαρίσσι και ο ασφόδελος. Ούτε πριν ούτε μετά, κανένας λαός δεν ερεύνησε τα άγνωστα της φύσης και τα μυστήρια της ψυχής, για να φτάσει το βαθύ σκοτάδι και το συμπαγές μηδέν που φτάσανε οι έλληνες. Κανένας λαός δε βυθίστηκε όσο οι έλληνες στη μαύρη χολή του απαίσιου και της ματαιότητας. Μαύρη χολή. Μελαγχολία αλλιώς. Βούδας, Σοπενχάουερ και όλες οι φιλοσοφίες του πεσσιμισμού και της άρνησης μπροστά στον καημό των Ελλήνων είναι αθλοπαιδιές και αθύρματα.

Και καμία θεωρία που υψώθηκε στο γενικό δεν άφησε να της ξεφύγουν τόσες φωνές αίρεσης, παράπονου, και απόγνωσης, όσο η κοσμοθεωρία των Ελλήνων. Οι έλληνες είναι οι αυτουργοί, οι πρωτουργοί, και οι δημιουργοί του θρήνου και της σφοδρής σιωπής. Πρώτοι αυτοί δουλέψανε το νοήμα της μοίρας και της συμφοράς. Σε σχέση με τον άνθρωπο το άδικο το είδαν σε κλίμακα παναθρώπινη. Και σε σχέση με τον κόσμο το κακό το είδαν σε κλίμακα παγκόσμια. Το κακό που είδαν οι Έλληνες στη φύση, η σύγχρονη φυσική το ονόμασε εντροπία, και το 'κλείσε στο δεύτερο νόμο της θερμοδυναμικής.

Είναι παράξενο που ετούτος ο Καύκασος της μοναξιάς και του πάγου φαίνεται πως δε φαίνεται στα έργα και στα λόγια τους. Καθώς τα καράβια τους ταξιδεύουν στις γλαυκοκύανες θάλασσες, το μαγνάδι της επιφάνειας δεν αφήνει να φανεί πουθενά, ότι σε όλους εκείνους τους πλησιίστιους πλόες λάμνει η βέβαιη αίσθηση και η βέβαιη γνώση τους για το κακό του κόσμου και για το άδικο του ανθρώπου. Από ένα σημείο μάλιστα και πέρα αυτό το παράξενο γίνεται θαυμαστό. Γιατί όλος εκείνος ο κόσμος του θρήνου μετουσιώνεται σε κατανόηση και σε πικρή περηφάνεια. Γίνεται δηλαδή η ελληνική τέχνη. Γίνεται εγκαρτέρηση, ήμερη κυριαρχία του λόγου στο άλογο, όραση και εννόηση της βαθύτερης οργάνωσης του σύμπαντος. Γίνεται το μελαγχολικό μειδίαμα ενός μελλοθάνατου που βλέπει ότι πεθαίνει. Δεν αφήνεται όμως στην παρηγοριά που προσφέρεται να του δώσει ο λόγος των γύρω του ότι θα ζήσει χρόνια ακόμη. Αυτός ο μεταπρασμός της μελαγχολίας των Ελλήνων σε τέχνη είναι καίριας σημασίας. Γιατί άλλαξε το ποιο και την υφή της. Τη μετάρτησε από άρνηση σε δύναμη, και από εγκατάλειψη σε καρτερία. Έγινε δηλαδή ένας πεσσιμισμός χαρούμενος. Μία δυστυχία, που ωστόσο βρίσκει να χαίρεται. Αυτή την αιχμηρή κορυφογραμμή της χαρμολύπης, που οι Έλληνες την περπατούν.

Το συμπέρασμα είναι πως από όλη ετούτη την κοιλάδα των κλαυθμών οι δάσκαλοι και οι διδακτικοί δε μας έδειξαν

φύλλο. Αντίθετα, μας είπαν τα αντίθετα. Μιλούν για ήλιο τα μεσάνυχτα και για πανηγύρια στο καταχείμωνο. Η Ελλάδα, μας λένε, σημαίνει την ηρεμία, το ρυθμό, τη γαλήνη. Ελλάδα είναι ο λογισμός, η αγνή απλότητα, η ευδαιμονία, το μέτρο. Προπάντων το μέτρο.

Η ελληνική τέχνη είναι το γέννημα του αδυσώπητου αλλά και του εξαισίου κόπου να μετουσιωθεί το βάρος του κόσμου σε ελαφράδα ζωής. Η θλίψη που γέννησε στον Έλληνα η γνωριμία του με το κακό του κόσμου, με το *malum physicum* καθώς το *len*, παραχώρησε τη θέση της σε μία πικρή αποδοχή, σε μία συναίνεση ανάγκης με τις σκληρές δομές της φύσης. Και το πράγμα έγινε μ' έναν τρόπο, ώστε την εγγενή συφορά του ανθρώπου να μην τη νοθέψει η δειλία και ο δόλος. Να μην κουκουλωθεί το κακό δηλαδή με την αυταπάτη και το ψέμα.

Πολύ περισσότερο, από αυτή την αισχρή παραποίηση να μην προκύψει στο τέλος παρηγοριά και συμφέρο. Γιατί όταν η συφορά συμφέρει, να τη λογαριάζεις για πόρνη, λέει ο Ελύτης. Αυτό το τελευταίο σημείο είναι ανάγκη να κατανοηθεί ως την άκρη του.

Τον πλούτον εμίσησαν πολλοί, την δόξαν ουδείς. Αυτό είναι το ρητό στο στόμα του λαού μας. Η δόξα, δηλαδή, είναι η μόνη ιδέα ζωής μετά θάνατο. Είναι η μόνη εικόνα της αθανασίας του ανθρώπου. Είναι η μετά το θάνατο ενδοκοσμική, όχι υπερκόσμια ή υπερβατική, παρουσία του ανθρώπου μέσα στους άλλους ανθρώπους. Μια κατάσταση που στη λογική μας στέκεται ψηλαφητή, βεβαιωμένη, αποδείξιμη.

Τι σημαίνει ότι κατάχτησε κάποιος τη δόξα; Ότι κέρδισε την ενδοκοσμική αθανασία του, ή την επιβίωση της ύπαρξής του μέσα στη μνήμη των ανθρώπων; Σημαίνει ότι όταν πεθάνει δε θα επιστρέψει εις το μεγάλο Τίποτε. Ότι δε θα τον αφανίσουν οι αιώνες των αιώνων μέσα στην αχανή λήθη του σύμπαντος. Ότι νίκησε το θάνατο σα λησμονιά. Όσο βέβαια είναι ορισμένο στον άνθρωπο να νικά το θάνατο.

Γνωρίζουμε πως την τραγωδία των ελλήνων τη γέννησε το δράμα της ζωής του Διόνυσου. Και ο θεός Διόνυσος εικόνιζε μυθικά την πορεία της φύσης από το γεννημό στη χαρά της αύξησης, στην οδύνη του θανάτου, στην ταφή του σπόρου, και στον ξαναγεννημό. Την ώρα που πεθαίνει ο παππούς έχει κιόλας γεννηθεί το εγγόνι του. Το σχήμα αυτό δηλώνει πως από την άποψη της γνώσης και της αλήθειας η τραγωδία είναι η τέλεια φυσική επιστήμη, και από την άποψη της βίωσης και της βούλησης είναι η τέλεια ηθική επιστήμη. Η τραγωδία των ελλήνων, δηλαδή, είναι η εναθρώπιση της φύσης, και η κοινωνία των μαθηματικών επιστημών. Είναι η συνάντηση της φυσικής αλήθειας και της ανθρώπινης αρετής στη φοβερή κόψη της ομορφιάς.

Μέσα στο θέατρο του Διονύσου, νότια της Ακρόπολης, συναντήθηκαν και χορεύουν στο ρυθμό του τραγικού χορικού η αλήθεια της φύσης, η δύναμη της αρετής, και η ομορφιά της τέχνης. Η αττική τραγωδία είναι το ευγενικότερο έργο και το ύπατο κατόρθωμα του ανθρώπου σε όλες τις εποχές, και σε όλους τους πολιτισμούς.

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΠΙΡΡΟΗΣ ΤΟΥ ΙΕΡΑΤΕΙΟΥ

Η θρησκευτική προπαγάνδα στην Παιδεία και η διαστρέβλωση της Ιστορίας

Το τρίτο σημείο της άγνοιας και της πλάνης στη διδασκαλία των Αρχαίων Ελληνικών είναι η βασική ιδέα που μας έδωσαν οι δάσκαλοι για τη σύνθεση του ελληνισμού και του χριστιανισμού σε μία ενότητα ολόκληρη και υπέρτερη. Μας δίδαξαν πως ο χριστιανισμός ήρθε και συμπλήρωσε τον ελληνισμό. Πως με τις νέες ιδέες εκάλυψε τα κενά, θεράπευσε τις ατέλειες και τα λάθη, ολοκλήρωσε την οπτική και τη θεωρία του, και βάθυνε τα αμμώδη και τα ρηχά της προβληματικής των Ελλήνων. Πως επράυνε τη σκληρότητα και μάλαξε την αγερωχία τους για τον άνθρωπο, στρογγύλιψε τις ακμές και τις οξείες της ελληνικής περηφάνειας, και μέρωσε την τραχύτητα της ανθρώπινης πράξης. Μ' ένα λόγο, πως εξευγένισε τη γενική λειτουργία και έκφραση του βιοτικού τρόπου των Ελλήνων.

Κυρίως όμως μας έμαθαν ότι δύο ήταν τα σημεία που στάθηκαν κοσμογονικά στην επέμβαση των χριστιανών στους Έλληνες. Το ένα ήταν η από τα βάθρα αναδόμηση του κοινωνικού στάτους με τη νέα εντολή του «αγαπάτε αλλήλους». Ότι το «αγαπάτε αλλήλους» στάθηκε λόγος ευαγγέλιος για την υπέρβαση του αρχαίου δουλοχτητικού μοντέλου, την κατάργηση των ταξικών σχημάτων της κοινωνίας, και γενικά την όδεση στις επιθυμητές περιοχές της υλικής, της ηθικής, και της πνευματικής ισοκατανομής των αγαθών της ζωής. Το άλλο είναι η διάσταση της εσωτερικότητας, το ψυχικό το εσώψυχο και το σύψυχο, το μυστήριο και το μυστικό, «οι μεγάλες εξερευνήσεις της ψυχής», που ο χριστιανισμός με το χρίσμα της θρησκείας εκόμισε στην ελληνική στάση και φιλοσοφία ζωής, της οποίας ο κύριος χαρακτήρας ήταν η επιφάνεια, το σωματικό, η μορφή και η φθαρτότητα.

Σχετικά με την αγάπη, την παρούσα στους χριστιανούς και την απούσα στους έλληνες, αν θέλουμε να βρισκόμαστε σύμμετροι όχι με την πλάνη και την υποκρισία αλλά με την αλήθεια και την εντιμότητα, θα υποχρεωθούμε να αναδιατάξουμε τις θέσεις μας από τα θεμέλιά τους. Για τους Έλληνες, αγάπη είναι η υποταγή στη φυσική και στην ηθική τάξη, αυτό που διαφορετικά το περιγράψανε με τη μεγαλώνυμη λέξη της Δίκης να επιδικάζεις στον άνθρωπο την τιμή του να μη γίνεσαι υπέρογκος και υβριστής απέναντι στους νόμους της φύσης και στους νόμους των ανθρώπων να κατέχεις και να δείχνεις τη νόστιμη και τη μέτρια ανθρωπιά αυτό που οι ευρωπαίοι ερμηνευτικά το βάφτισαν ουμανισμό. Και όλα αυτά χωρίς γλυκασμούς και χωρίς ηχηρότητα. Με γνώση, με πίκρα και με βούληση.

Για τους Έλληνες, δηλαδή, αγάπη δε σημαίνει να δίνεις τον ένα από τους δύο χιτώνες σου. Αλλά να μην επιτρέπεις στον εαυτό σου να 'χει τρεις χιτώνες, όταν ο διπλανός δεν έχει κανένα.

Η ώρα του θανάτου που κάποτε θα 'ρθει για τον καθένα μας, ο θάνατος είναι η μοναδική σταθερά της ανθρώπινης φύσης, είναι μια ώρα απεριγράπτης τραγικότητας. Γιατί εκείνη τη φοβερή στιγμή ο άνθρωπος εξοφλεί την επιταγή της ζωής. Μην κοιτάς τι σημαίνει να σου πουν ξαφνικά ότι κέρδισες ένα δισεκατομμύριο στον λότο. Αλλά να κοιτάς τι σημαίνει να σου πουν ξαφνικά ότι οφείλεις να πληρώσεις, και μάλιστα αμέσως, ένα δισεκατομμύριο που δεν ήξερες ότι το 'χεις χρεωθεί και το 'χεις σπαταλήσει. Και που πια δε σου βρίσκεται ούτε δραχμή.

Ρωτάς: ποια είναι η χρέωση, και ποια είναι η σπατάλη μου; Μα είναι η ίδια η ζωή. Η ζωή η δική σου που έζησες, με όλες τις χαρές που σου 'δειξε. Ότι είδες τον ήλιο το πρωί, και τη θάλασσα τον Ιούλιο. Ότι περπάτησες σε μια ρεματιά το Μάη μ' ένα κορίτσι στο πλάισου, κι ακούσατε τα' αηδόνι. Ότι δίψασες, και ήπιες το κρύο νερό της πηγής. Αυτά πληρώνεις την ώρα που πεθαίνεις.

Εκείνη, λοιπόν, τη στιγμή της ανεκλάλητης χρείας και της φρικτής εγκατάλειψης είναι ακριβώς που διάλεξε η εκκλησία να φορτώσει τον αφελή χριστιανό με τους αιώνιους τρόμους της Κόλασης:

Θα ζεις, του λέει, αιώνια κλεισμένος σ' έναν πύρινο τάφο. Θα περνάς τους αιώνες με το αίσθημα του ραγδαίου ιλίγγου ενός ανθρώπου που γκρεμίζεται από τον τριακοστό όροφο. Θα περπατάς γυμνός σε άδεντρο τόπο, κάτου από ένα ορμητικό φλογοβρόχι. Θα σε ρίχνουν χωρίς σταματημό σ' ένα βαθύ πηγάδι γιομάτο με κόκκινα, και μαύρα, και κίτρινα φίδια. Κόμπρες, οχιές, κροταλίες. Θα βουτάς σε βόθρους. Και θα πνίγεσαι επαναληπτικά και ακατάπαυστα μπουκωμένος τα περιττώματα. Μυτερώνυχτοι διαβόλοι θα σε καρφώνουν ανάσκελα με τεράστιες πηρούνες. Θα 'σαι φυτεμένος αιώνια στους πάγους, και θα σε φυσάει κατάγυμνο ο δρεπανηφόρος Καϊκίας. Θα μεταμορφώνεσαι σε δέντρο, σε φίδι, σε τέρας.

Το άλλο δείγμα είναι το κείμενο του αφορισμού της εκκλησίας. Ακούστε τις λέξεις, κοιτάχτε τις σκηνές, και μετρήστε το μίσος που υπάρχει στο τυπικό του αφορισμού, την ώρα που ξεστομίζεται από το ρύγχος του ιερέα:

Να είσαι άφωρισμένος, κατηραμένος, και μετά θάνατον άλυτος. Αι πέτριαι και ο σίδηρος να λυθούν, συ δε μηδαμώς. Να σχισθή η γη και να σε καταπή ως τον Δαθάν και τον Αβειρών. Να τρέμης επί γης ως ο Κάιν, και να αποκτήσης την λέπραν του Γιεζή, και την αγχόννην του Ιούδα. Περιπλέον να έχης τας αράς των 318 θεοφόρων πατέρων.

Ναι. Τις κατάρες των θεοφόρων πατέρων! Οι άγιοι, δηλαδή, και ο θεός που φέρνουν μέσα τους, θεοφόροι γιά, δεν είναι άλλο παρά χολή και ανάθεμα, πίσσα, οργή, μισανθρωπία, βρασμός και βρυγμός και τριγμός, καταλαλιά και αποθηρίωση. Ίδε η θρησκεία της αγάπης! Οποίον τρομερόν όπλον! λέει ο άγιος Παπαδιαμάντης μας για τον αφορισμό. Κι ένας άλλος θα μπορούσε να προσθέσει: Και ενάντια σε τι ανθρώπους σφεντονίζεται!

Κοντολογίς, με τη φαντασία γίνεσαι θεός και ρήγας, κι έχεις την ψυχή μιας μύγας.

Ωστόσο, η Ιστορία διδάσκεται, για να διδάσκει (αν και συνήθως φαίνεται να διδάσκει ότι δεν διδάσκει τίποτα...).

Τι μέλλει γενέσθαι λοιπόν;

Κατ' αρχάς η απόκτηση ιστορικής αυτοσυνειδησίας εκ μέρους των Νεοελλήνων είναι αυστηρά προσωπική κατάκτηση παιδείας και προϋποθέτει επαφή με τα κείμενα των αρχαίων Ελλήνων συγγραφέων και με τα μνημεία του αρχαίου πολιτισμού. Συνεπώς η έκδοση της αρχαίας ελληνικής γραμματείας από τους αρμόδιους κρατικούς φορείς είναι η Πρώτιστη, εκ των ουκ άνευ προϋπόθεση.

(Ερώτημα 1ο: Υπάρχουν σήμερα άξιοι φιλόλογοι να αναλάβουν τέτοιου βεληνεκούς έργου; Ερώτημα 2ο: Υπάρχει αγοραστικό κοινό για τέτοιου είδους κείμενα; Το κλασικό Συμπόσιο του Πλάτωνα για παράδειγμα δεν φτάνει τις πωλήσεις ούτε ενός... Καζαμιά στη σημερινή χώρα των Νεοελλήνων...).

Η δεύτερη προϋπόθεση είναι η Ιστορική Γνώση. Αν δεν μάθει κανείς την αλήθεια για το παρελθόν –όσο οδυνηρή κι αν είναι!– πως θα αντιμετωπίσει το μέλλον;

Δυστυχώς, τότε η Ορθόδοξη Εκκλησία (στην μεγάλη της πλειοψηφία) επέλεξε το οθωμανικό σαρίκι, παρά τις αντιδράσεις πολλών λογίων και κληρικών που ψήφισαν την Ένωση με τη Δυτική Εκκλησία στη γνωστή Σύνοδο (1439) Φεράρας-Φλωρεντίας.

Όσοι λογίοι και κληρικοί έφυγαν κυνηγημένοι από τους Ανθωνωτικούς και πήγαν στην Ιταλία, πριν και μετά την άλωση, έγιναν επί το πλείστον καθολικοί και σήμερα βρίσκονται θαμμένοι σε καθεδρικούς ναούς της Ιταλίας (Ι. Αργυρόπουλος, Ι. Λάσκαρης, Μ. Χρυσολωράς, Μ. Μουσούρος, Μ. Αποστόλης, Πατριάρχης Ισίδωρος, Καρδιν. Βησσαρίων, Δημ. Χαλκοκονδύλης κ.α.).

Έτσι υποδουλώθηκαν πνευματικά οι Έλληνες των έσχατων βυζαντινών χρόνων στην Οθωμανική Ανατολή μια δεκαετία πριν την αποφράδα Τρίτη της 29ης Μαΐου 1453. (Ήδη το Άγιο Όρος παραδόθηκε εκουσίως στον Μουράτ Β' από το 1430, διατηρώντας φυσικά, τα προνόμιά του). Ταυτόχρονα όλη η πνευματική αφρόκρεμα του Βυζαντίου κατέφυγε, πριν την Άλωση, στην Ιταλία, προμηθεύοντας αρχαία χειρόγραφα στους Ουμανιστές: Βησσαρίων, Ιανός Λάσκαρης, Μανουήλ Χρυσολωράς, Μάρκος Μουσούρος (ο συγγραφέας του Λεξικού Μέγα Ετυμολογικών) κ.τ.λ. Με τους βυζαντινούς λόγιους έμαθε η Δύση τον Πλάτωνα και τον Νεοπλατωνισμό.

Τα εθνικά σχολεία δεν επιτρέπουν σε ούτε έναν δάσκαλο και σε ούτε ένα σχολικό βιβλίο να πει έστω και μία λέξη που αποδοκιμάζει η Εκκλησία. Έτσι στο βιβλίο των Θρησκευτικών του Οργανισμού Εκδόσεως Διδακτικών Βιβλίων της Α' τάξεως Γυμνασίου (σ. 208) υπάρχει η εικόνα του Μεγάλου Αλεξάνδρου να προσκυνά τους Ραββίνους στην Ιερουσαλήμ.

Ο ίδιος πίνακας «κοσμεύ» την χριστιανική καταφυγή, ένα είδος εντευκτηρίου απέναντι από τον Άγιο Δημήτριο στη Θεσσαλονίκη καταστρατηγώντας και πλαστογραφώντας την Ιστορία, αφού κανένας ιστορικός δεν αναφέρει πουθενά ότι ο Αλέξανδρος προσκύνησε οποιονδήποτε, πόσο μάλλον τους Ραββίνους, εκείνος που ήταν γιος του Άμμωνος Διός, απόγονος του Βασιλιά Φιλίππου και κυρίαρχος της μισής οικουμένης.

Στο ίδιο βιβλίο των Θρησκευτικών της Α' τάξεως του Γυμνασίου διαβάζουμε στη σελίδα 17: «Μελετώντας την Παλαιά Διαθήκη δεν μελετούμε την αρχαία ιστορία ενός λαού, του Ισραηλιτικού, αλλά την πνευματική προϊστορία μας».

Αυτή είναι μια φράση αδιανόητη για το σχολικό βιβλίο ενός έθνους με όλον αυτόν τον όγκο της ιστορίας και της φιλοσοφίας στο παρελθόν του. Μας υβρίζουν σε κάθε ευκαιρία κι εμείς παραμένουμε απαθείς. Κι εκείνοι παίρνουν θάρρος και μας υβρίζουν ακόμη περισσότερο φθάνοντας στο έσχατο σημείο να αποκαλούν τις Εβραϊκές συνήθειες «ιερή μας παράδοση» για την οποία πρέπει να ανησυχούμε μήπως και τη χάσουμε.

Ο Πέτρος απευθυνόμενος σε επιστολή τους στις χώρες του Πόντου, της Γαλατίας, της Καππαδοκίας, της Ασίας και Βιθυνίας (όλες ελληνικές), γράφει: «Γνωρίζοντας καλά ότι από την μάταια πατροπαράδοτη ζωή σας δεν λυτρωθήκατε με λύτρα φθαρτά, άργυρο και χρυσό, αλλά με το τίμιο αίμα του αμόλυντου και ακηλίδωτου αμνού, του Χριστού» (Α' Πέτρος Α' 18-19).

Παρά την αξιοσημείωτη πρόοδο που έχει γίνει τα τελευταία χρόνια, η πλειοψηφία του Ελληνικού πληθυσμού έχει την εντύπωση ότι κοιμηθήκαμε το ένα βράδυ Δωδεκαθεϊστές και το άλλο πρωί ξυπνήσαμε χριστιανοί. Ο Εμμανουήλ Ροΐδης παρουσιάζει περιληπτικά όσα συνέβησαν κατά τους σκοτεινούς αιώνες που ακολούθησαν μετά την χριστιανική επιβολή (*Πάπισσα Ιωάννα*, σ. 204-205) «Το έργον της καταστροφής αρξάμενον επί Κωνσταντίνου επεραιώθη επί Θεοδοσίου του Μικρού. Και ου μόνον κατά των λίθων επέδειξαν τον χριστιανικόν ζήλον των οι ακάματοι εκείνοι ειδωλολάτραι, αλλά και κατά των δυστυχών εκείνων, όσους υπώπτευσεν εμμένοντας εις των πατέρων των την θρησκείαν. Ο σφάζων πρόβατον προς οικογενειακήν ευωχίαν, ο προσφέρων άνθη εις του πατρός του τον τάφον, ο συλλέγων χαμαίμηλα εις το φως της σελήνης, ο αρωματίζων την οικίαν του ή φέρων ανηρτημένον περί τον τράχηλον φυλακτήριον κατά του πυρετού, κατεμηνύετο υπό των κουκουλοφόρων κατασκόπων ως μάγος ή ειδωλολάτρης, κατεβαρύνετο δι' αλύσεων και εστέλλετο εις Σκυθούπολιν, όπου είχε στηθή το χριστιανικόν κρεουργείον. Εκεί συνεδρίαζον ευσεβείς δικασταί, αμιλλώμενοι τις πλείονας ειδωλολάτραις να οπτήση επί εσχάρας, να βράση εντός ζέοντος ελαίου ή να κατακόψη μεληδόν. Μυριάδες μαρτυρολογίων διηγούνται τας αθλήσεις των χριστιανών ομολογητών εκ των πληγών, των οποίων έσταζε γάλα και ους εδρόσιζον οι φλόγες, αλλ' ουδείς έγγραφεν ακόμη το απσευδές συναξάριον των μαρτύρων εκείνων, οίτινες αντί μυθώδους γάλακτος έχυσαν αίμα αληθές και αντί να δροσίση

κατέφαγεν αυτούς το πυρ της χριστιανικής ανεπιεικειάς, καυστικώτερον ον, φαίνεται, των φλογών της πολυθειικής ωμότητος».

Ελάχιστοι έχουν συναίσθηση του εσωτερικού μαρτυρίου της ύπαρξης. Οι κληρικοί, μισθοφόροι πλέον στις θρησκευτικές υπηρεσίες, όχι μόνο λησμόνησαν εντελώς την έννοια του θεολογείν και ιεουργείν, αλλά με απάθεια παρακολουθούν ή ακόμα και υποδαυλίζουν τις ολέθριες μηχανορραφίες των βδελυρών ηγεμόνων του κόσμου, δίχως να θέλουν ή και να μπορούν να ασκήσουν την ελάχιστη κριτική, στα βροντοφθόρα και θεοστεγή έργα τους. Οι θεοκάπηλοι θεράποντες του κτήνους, μια μεταμόρφωση που συγκλονίζει τα εσώτατα των ηθικών δομών της ύπαρξης. Ποια ιεραρχία και ποιοι κληρικοί ύψωσαν τη φωνή τους για τους πυρηνικήνητους εξοπλισμούς, για βιολογικές βαρύτατες ιεροσυλίες και τα ασύλληπτα πειράματα της γενετικής μηχανικής ή ακόμα και τους τεχνικούς λοιμούς αλλά και δεινά που επιβάλλουν στους εξουθενωμένους λαούς διεθνείς και πολυεθνικοί ασυνείδητοι. Το ποίμνιο εγκαταλείπεται και εξωθείται στην απώλεια κάτω από το αδιάφορο βλέμμα των θρησκευτικών αντιπροσώπων, οι οποίοι κομίζουν πολυτικοοικονομικές θεωρίες και επικερδή προστάγματα στα ιερά σκεύη που το πάλε ποτέ στόλιζαν τους ιερούς λόγους της λύτρωσης της ψυχής και του πνεύματος. Το «γνώθι σαυτόν» αντικαταστάθηκε από το «σώσε το τομάρι σου».

Χτύπησαν το θρησκευτικό συναίσθημα των Ελλήνων στο θέμα της αφαίρεσης του θρησκευάτος από της ταυτότητες δείχνοντας ότι μπορούν να κάνουν ότι θέλουν ατιμώρητοι και ξεδιάντροπα μπροστά στα μάτια του «κοιμούμενου πλήθους», ευχαρίστησαν τον Κώστα Σημίτη όταν τους επισκέφτηκε στη Νέα Υόρκη.

Ευχαριστούμε αλλά δεν θέλουμε άλλες θυσίες. Ο Θεός ξεκαθάρισε τα πράγματα πριν 2000 χρόνια «έλεος ζητώ, ουχί θυσία». Όποιος ζητάει θυσίες, λοιπόν, ας τον ελεήσει ο Θεός (γιατί ο άνθρωπος μάλλον δεν θα μπορέσει). Οι «ειδωλολάτρες» πρόγονοί μας είχαν ολόκληρο ναό αφιερωμένο στο Έλεος προ Χριστού και είναι η σύγχρονη εκκλησία που κλείνει την καρδιά της στο Έλεος. Αν είχαν φιλότιμο όλοι αυτοί οι δήθεν χριστιανοί θα υποχρέωναν τους δεσποτάδες που έχουν εκατομμύρια στην Ελβετία να σταματήσουν τις αυτοκτονίες, τη μετανάστευση, την παιδική εγκληματικότητα και τους απεγνωσμένους που ψάχνουν στα σκουπίδια για να φάνε. Αλήθεια γιατί η Αρχαιολογική Υπηρεσία (όλοι πλέον αμφιβάλουν ότι είναι ελληνική), τσιμεντάρισε τον ΝΑΟ ΤΟΥ ΕΛΕΟΥΣ που βρέθηκε πρόσφατα στο κέντρο της Αθήνας; Και γιατί ενώ ανοίγανε κεφάλια στο Σύνταγμα, ειδική μονάδα των ΜΑΤ στάλθηκε να τσακίσει με ξύλο και χημικά τους ελάχιστους γενναίους υπερασπιστές της ανεκτίμητης ανακάλυψης (των οποίων τα ονόματα και τα πρόσωπα όλα τα ελληνικά κανάλια φρόντισαν να μην τα μάθουμε ποτέ). Ας μην είναι όμως σίγουρος κανείς για τίποτα.

Ο Ελληνισμός έχει ιστορία 25 χιλιετιών. Δεν είναι δυνατόν να έρχεται ο κατακτητής των τελευταίων 16 αιώνων και να απαιτεί σεβασμό στη δική του παράδοση. Και ο Έλληνας τη δική του παράδοση τι θα την κάνει; Θα την πετάξει στα σκουπίδια;

Το ιερατείο άραγε πόσο δικαίωμα έχει να μιλά για την πατρίδα:

1) Όταν όχι απλώς παρέδωσε την Κωνσταντινούπολη στους Τούρκους για να μην πραγματοποιηθεί η ένωση με την Καθολική Εκκλησία αλλά και προετοίμασε την πτώση της σφάζοντας τους Έλληνες του Μοριά που πήγαν να την υπερασπιστούν και στέλνοντας 500.000 νέους άνδρες στα μοναστήρια να ομφαλοσκοπούνται χανυμένοι, όταν ο Παλαιολόγος αδυνατούσε να μαζέψει πάνω από 5.000 στρατιώτες.

2) Όταν υπήρξαν μοναστήρια που καλούσαν εγγράφως τους Τούρκους να έλθουν στην περιοχή τους και να την καταλάβουν, αρκεί να μην θιγούν τα προνόμιά τους, όπως το Μοναστήρι του Τιμίου Προδρόμου στις Σέρρες και η Μονή Βλατάδων της Θεσσαλονίκης. Όταν αναθεμάτισε, αφόρισε ή πρόδωσε στους Τούρκους παραπάνω από 10 επαναστάσεις Ελλήνων ως το 1821.

3) Όταν υπάρχει έγγραφο υποδοχής του Αγίου Όρους προς τους Γερμανούς του Χίτλερ που ζητά την διατήρηση του προνομιακού καθεστώτος της αυτόνομης μοναχικής πολιτείας (Περιοδικό Ελληνικόν Πάνθεον, τεύχος 13, Ιουν.-Αυγ. 2001).

4) Όταν οι καλόγεροι ακόμα και σήμερα δεν στρατεύονται και ταυτόχρονα ονειδίζονται για το ίδιο πράγμα οι Μάρτυρες του Ιεχωβά.

5) Όταν η τεράστια εκκλησιαστική περιουσία (αλλά και οι μεταβιβάσεις της) παραμένει αφορολόγητη, στερώντας έτσι την Ελλάδα από ένα καθόλου ευκαταφρόνητο έσοδο, που θα ανακούφιζε τον σκληρά φορολογούμενο Έλληνα πολίτη.

6) Όταν απομυζά από τον Εθνικό Προϋπολογισμό κονδύλια για την πληρωμή των μισθών των κληρικών της ενώ διαθέτει τα χρήματα για να αυτοσυντηρείται.

7) Όταν δρομολόγησε την απάλειψη της Ελληνικής γλώσσας από την λειτουργία στις εκκλησίες του εξωτερικού, αφελληνίζοντας έτσι την ομογένεια. Όπως και τα Ελληνικά αρχαία ονόματα στα Βαφτίσια 2.000 ετών.

Ο Ιωάννης ο Χρυσόστομος πρέπει να έγινε αποδέκτης επανειλημμένων ανησυχιών για τις ασυμφωνίες, τις ανακολουθίες και τις αντιθέσεις από τις οποίες βρίθουν τα Ευαγγέλια, ώστε να φθάσει στο σημείο να δηλώσει ανερυθρίαστα. (Υπόμνημα εις το κατά Ματθαίον Ευαγγέλιον Α', Ομιλία Α' 2).

«Το γεγονός ότι δεν είναι ένας αλλά τέσσερις οι Ευαγγελιστές αυτό είναι «μεγίστη της αληθείας απόδειξις». Το ότι δεν συμφωνούν μεταξύ τους ούτε για τον χρόνο, ούτε για τον τόπο, ούτε για τις λέξεις τις ίδιες, αυτό είναι ακόμη μεγαλύτερη απόδειξη της αλήθειας διότι η τόσο μεγάλη συμφωνία δεν είναι δείγμα ειλικρίνειας».

Αργότερα όμως φαίνεται ότι μετανοεί για την μέχρι εκείνη την στιγμή συμπεριφορά του και αντί να αναζητά επιχειρήματα κάθε φορά που κάποιος ανακαλύπτει μία αντίθεση μέσα στην Βίβλο (πράγμα διόλου δύσκολο) δηλώνει αποφασιστικά: «Δεν υπάρχει καμία αντίθεση εις την Αγίαν Γραφήν» (Ομιλία Ι' 7).

Στο Α' Ιερατικό Συνέδριο στις 16 Μαΐου 2001, ο Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και πάσης (;) Ελλάδος Χριστόδουλος (Παρασκευαΐδης) τόνισε: «Το συμφέρον της Εκκλησίας έρχεται πρώτο έναντι της οικογένειας και αυτής της πατρίδος».

«Αν μάλιστα στα ενδότερα κοιτάξεις των Ελληνικών σκέψεων θα δεις τέφρα και σκόνη και τίποτε το υγιές, αλλά τάφος ανοιγμένος ο λάρυγγας των Ελλήνων φιλοσόφων, τα πάντα ακαθαρσίες γεμάτα πύον και τα δόγματά τους γεμάτα σκουλήκια» (Ιωάννης Χρυσόστομος, Ομιλία ΞΣ', Εις Άγιον Ιωάννην τον Ευαγγελιστήν).

Τιμώ την πατρίδα μου σημαίνει ότι αποχωρώ από την Εκκλησία σε ένδειξη διαμαρτυρίας όταν κατά την Κυριακή της Ορθοδοξίας ακούγονται οι Αναθεματισμοί εναντίον των προγόνων μου: «Και περισσότερο τον Πυθαγόρα και τον Κρόνο και τον Απόλλωνα ή κάποιον από τους άλλους Θεούς των οποίων τη ζωή θαύμασες απολαμβάνοντας τις ασέλγειές τους» (Κυριακή της Ορθοδοξίας, Ωδή ζ', Συνοδικόν της Ορθοδοξίας, σ. 143).

Τον όρο **Ελληνοχριστιανισμός οι αρχαιολάτρες τον απορρίπτουν και οι Έλληνες Χριστιανοί τον εξυμνούν**. Η αλήθεια είναι ότι ο Χριστιανισμός δέχτηκε πολλές επιρροές από το ελληνικό πνεύμα και τις ελληνικές παραδόσεις, τόσο που έφτασε να υιοθετήσει την ελληνική φιλοσοφία, τυπικά των αρχαίων μυστηρίων και λατρευτικά έθιμα. Δεν θα ήταν υπερβολή να πούμε ότι σήμερα ο Χριστιανισμός με την λατρεία των Αγίων, των Αποστόλων, των Αγγέλων και της Παναγίας νοείται περισσότερο σαν μια «πολυμορφική» θρησκεία, παρά σαν μονοθεϊστική.

Όπως γίνεται φανερό, στην έννοια Ελληνοχριστιανισμός και σε ότι αυτή σηματοδοτεί, υπάρχει μια αντίφαση. Γιατί πως είναι δυνατόν να συνυπάρξουν το ελληνικό και το χριστιανικό στοιχείο σε μια ενότητα, πολιτιστική, ιδεολογική, όταν ακριβώς αναφέρονται και πρεσβεύουν δυο αντίθετες κοσμοαντιλήψεις; Συνέπεια αυτής της αντίφασης είναι ότι: οι αρχαιολάτρες βλέπουν τον Ελληνισμό μέσα από την εβραϊκή οπτική της μοναδικότητας και του εκλεκτισμού, με αποτέλεσμα να εξυμνούν και να εξιδανικεύουν σε επίπεδο φανατισμού κάθε τι το ελληνικό, θεωρώντας τους Έλληνες ξεχωριστή και ανώτερη φυλή και τα επιτεύγματά τους μοναδικά και... «θεικά». Κάνουν δηλαδή ότι ακριβώς και οι Εβραίοι που θεωρούν τους εαυτούς τους μοναδικούς κατόχους της αλήθειας, αλλά και περιούσιους του Θεού.

Αν ο Σωκράτης ονομάζει τη γνώση αρετή, είναι γιατί ο άνθρωπος με τη γνώση μπορεί να αποκτήσει αυτοσυνειδησία, αυτογνωσία, αυτοέλεγχο... Είναι, πράγματι, η γνώση το κλειδί με το οποίο ανοίγουν οι θύρες της άγνοιας' είναι το φως που διαλύει το σκότος της αμάθειας και της ημιμάθειας' είναι η αφετηρία που οδηγεί στο δρόμο της φιλομάθειας, του φιλοσοφικού στοχασμού, της επιστημονικής έρευνας, της μεταφυσικής ανησυχίας και αναζήτησης...

Αντίθετα, η άγνοια ισοδυναμεί με τύφλωση του νου και του πνεύματος είναι κακός οδηγός της ατομικής και κοινωνικής ζωής' εμποδίζει τη γόνιμη συνεργασία και γίνεται πρόξενος δυσάρεστων καταστάσεων' είναι αδελφή έννοια της αμάθειας και ημιμάθειας, με όλα τα αρνητικά τους παρεπόμενα. Η άγνοια, ως προϊόν απαιδευσίας, συχνά συνοδεύεται και από την ψυχική βαρβαρότητα...

Όμως, αν ο άνθρωπος είχε συνειδητοποιήσει ότι μπορεί πολλά να πάθει εξαιτίας της άγνοιας, τότε θα γινόταν ακάματος θηρευτής της γνώσης... Και για να καταδειχθεί πόσο επιζήμια είναι η άγνοια, και πόσο επωφελής η γνώση, ο Σωκράτης διακηρύσσει ότι «ουδείς εκών κακός» (κανείς δεν είναι κακός με τη θέλησή του). ίδιο Γιατί, το κακό βλέπει, όχι μόνο τους άλλους, μα και τον ίδιο το δράστη...! Επομένως, κανείς δεν «αμαρτάνει» εκουσίως, γιατί αν ήξερε, αν είχε βαθιά συνείδηση της χρησιμότητας της γνώσης, δε θα «αμάρτανε»... Και είναι αλήθεια πως κανένας δε θέλει το κακό του... «Κάλλιο γνώση, παρά γρόσι» τονίζει η σοφή λαϊκή παροιμία...

Παρά την επιδερμική ανάλυση των δύο αντίθετων εννοιών (γνώση-άγνοια), είναι ευνόητο ότι η ισχυρογνωμοσύνη, ο άκρατος εγωϊσμός, ο φανατισμός, η εθελουφλία, η άκριτη αμφισβήτηση, είναι τα συνηθέστερα παράγωγα της ηθελημένης άγνοιας, τα οποία δημιουργούν πάντοτε επικίνδυνα αδιέξοδα.

Μακρά επιτόπια επιστημονική έρευνα που πραγματοποιήσαμε στον ευρύτερο ελληνικό χώρο και μάλιστα στο Άγιο Όρος, στην Κρήτη, στην Μακεδονία, στην Πελοπόννησο, στην Ήπειρο και στην Θεσσαλία και ακόμη στη Μικρά Ασία και κυρίως στην Κωνσταντινούπολη, στην Παλαιστίνη, στη Βουλγαρία, στη Ρουμανία, στη Σερβία και στη Ρωσία, **εντοπίσαμε**, φωτογραφήσαμε και μελετήσαμε δεκάδες άγνωστες παραστάσεις αρχαίων Ελλήνων φιλοσόφων σε τοίχους καθολικών μοναστηριών, σε ενοριακούς ναούς και εξωκλήσια σε συνάρτηση με την παράσταση της Ρίζας του Ιεσσαί ή ανεξάρτητα από αυτή και οι οποίες προσετέθησαν στις ήδη γνωστές παρόμοιες εικονογραφικές συνθέσεις.

Εικονίζεται δηλαδή η παράσταση της Ρίζας του Ιεσσαί σύμφωνα με την μεταγενέστερη Ερμηνεία της Ζωγραφικής Τέχνης του Διονυσίου του εκ Φουρνά όπου δεξιά και αριστερά του Ιεσσαί και κάτω από τους Προφήτες,

«...παρίστανται οι σοφοί των Ελλήνων... βαστάζοντες τας ρήσεις των και βλέποντες άνω δεικνύουσι εις την γέννησιν του Χριστού». Και ακόμη στην περιγραφή του ο Διονύσιος συμπεριέλαβε εκτός από τους αρχαίους Έλληνες σοφούς που ομίλησαν περί της ένσαρκης οικονομίας του Χριστού, τον Θούλη βασιλιά της Αιγύπτου, τον Βαλαάμ εθνικό Προφήτη των Ιουδαίων, και την Σιβύλλα προφήτιδα και ιέρεια του Απόλλωνα.

«Εις πάσα ζήτησιν της Αληθείας δέον όλον θεωρήσαι και μη τι μέρος μόνον», Αριστοτέλης.

Η έλλειψη ιστορικής συνείδησης των Νεοελλήνων και η καταστροφή των ελληνικών αρχαιολογικών χώρων

Η κατάρρευση του αρχαίου κόσμου και η άνοδος του χριστιανισμού είναι μια διαδικασία που κράτησε αιώνες.

Ο Στράβων, επισημαίνει ότι όχι μόνο το μαντείο της Δωδώνης, αλλά και όλα τα άλλα μαντεία της Ελλάδος είχαν ήδη ουσιαστικά σβήσει στα χρόνια του. Το μαντείο των Δελφών φυτοζωούσε, αλλά ήταν πια ένα ιερό πάμπτωχο, περιγράφει ο Στράβων.

Εκτός από τους ιερούς χώρους της ειδωλολατρίας, και οι μεγάλες πόλεις είχαν διαλυθεί ή συρρικνωθεί. Η άλλοτε ισχυρότατη και πλούσια Κέρκυρα είχε γίνει χαλάσματα σε τέτοιο βαθμό, που έγινε παροιμιώδης. Χαλάσματα βλέπει στη θέση της φημισμένης Σάμου ο Κικέρων, σύγχρονος του Αποστόλου Παύλου, καθώς γράφει στον αδελφό του. Ο Στράβων μιλά για την «κάποτε» λαμπρή Θήβα, για την Τανάγρα και τις Θεσπιές, λέγοντας ότι αυτό που σήμερα σώζεται δεν είναι ούτε καν αξιόλογο χωριό. Την Κόρινθο οι Ρωμαίοι την είχαν ξεκληρίσει, και αποικίζει με Ιταλούς, όπως βεβαιώνει ο Πausανίας, και με Εβραίους που είχε βίαια απομακρύνει ο Κλαύδιος από τη Ρώμη.

Οι Έλληνες (κάτοικοι του Ελλαδικού χώρου) των τελευταίων χρόνων της Βυζαντινής περιόδου (λίγα χρόνια πριν την Άλωση) είχαν άγνοια για τους ιστορικούς χώρους της αρχαίας Ελλάδας, αυτούς που σήμερα ονομάζουμε αρχαιολογικούς τόπους (Δελφοί, Ολυμπία, Ελευσίνα κ.τ.λ.). (Είναι γνωστό άλλωστε ότι οι Βυζαντινοί Έλληνες μέχρι τουλάχιστον το 1204 είχαν ρωμαϊκή κι όχι ελληνική συνείδηση). Όταν για παράδειγμα έφτασε το 1437 ο Κυριάκος Αγκωνίτης ψάχνοντας τους Δελφούς στο βυζαντινό χωριό Καστρί (που όντως ήταν κτισμένο πάνω στο Μαντείο του Απόλλωνα!) οι ντόπιοι κάτοικοι όχι μόνο αγνοούσαν που ήταν κτισμένος ο οικισμός τους, αλλά αγνοούσαν ακόμα και το όνομα Δελφοί!!!

Επίσης στην πρωτεύουσα του Κράτους, την Αθήνα, μόλις τη δεκαετία '50, έγινε εφικτή η απαλλοτρίωση της συνοικίας ΒΛΑΣΣΑΡΟΥΣ που βρισκόταν κτισμένη Πάνω στην Αρχαία Αγορά των Αθηνών – και φυσικά το τεράστιο αυτό έργο ήρθε σε πέρας με ξένα χρήματα και αλλόφυλο ενδιαφέρον (εν προκειμένω της Αμερικανικής Αρχαιολογικής Σχολής και του Ροκφέλλερ).

Στη δεκαετία του 1930 τα γλυπτά καθαρίστηκαν και ταυτόχρονα καταστράφηκαν, καθώς χρησιμοποιήθηκαν ατσαλόβουρτσες!! Οι Άγγλοι κάθε χρόνο ντύνονται σαν αρχαίοι Έλληνες και πηγαίνουν σε εκδηλώσεις ή σε «κοινωνικές συνεστιάσεις» (όπως τους να αρέσει να αποκαλούν αυτές τις παρωδίες) μπροστά στα γλυπτά. Ο κατάλογος των θηριωδιών συνεχίζεται. ΠΛΗΘΟΣ ατυχημάτων, κλοπών και βανδαλισμών από επισκέπτες! Για πόσα ατυχήματα λοιπόν δεν έχουμε καν ενημερωθεί;

Εάν είστε γονείς, τότε επισκεφθήκατε τον Παρθενώνα ή κάποιο άλλο μουσείο με τα παιδιά σας;

Ρώτησα περίπου εκατό και μόνο οι επτά απάντησαν θετικά. Από αυτούς τους επτά, ο ένας ήταν γονέας και οι υπόλοιποι πάνω από σαράντα ετών.

Την ίδια στιγμή ή «Εν Αθήναις Αρχαιολογική Εταιρεία» είχε αποστείλει επιστολή προς τον υπουργό Πολιτισμού (6 Φεβρουαρίου 2001, Α.Π. 163), όπου έγραφε ανάμεσα σε άλλα: «Γνωρίζετε, ότι τα πεδία των μαχών του Βατερλώ, του Verdun και του Somme είναι ιστορικοί τόποι και διατηρούνται αναλλοίωτοι. Μόνο στην Ελλάδα, από ανεξήγητη αντιπάθεια των Κυβερνήσεων προς τους ιστορικούς και αρχαιολογικούς τόπους, εξαφανίζονται σιγά-σιγά δια της πλήρους καταστροφής, όπως η Ψυτάλλεια και η Κυνόσουρα της Σαλαμίνας, ή δια της φρενιτιώδους οικοδόμησης κάθε χώρου που συνδέεται με την ελληνική ιστορία. Ο ίδιος ο Τύμβος των Αθηναίων κακοποιήθηκε επί επταετίας με κατασκευές και αφέθηκε να στραγγαλισθεί από τις κατόπιν κυβερνήσεις, χάριν μικροσυμφερόντων πολιτευομένων. Η Βραυρών, το λιμανάκι της, λέγεται ότι θα είναι το σημείο όπου θα καταλήγει ο βόρβορος του νέου αεροδρομίου». Προς απάντησιν στην επιστολή της Αρχαιολογικής Εταιρείας ανετέθη σε διακεκριμένους αρχαιολόγους η συγγραφή μελετών που θα απεδείκνυαν πως ο χώρος του Κωπηλατοδρομίου δεν είχε καμία σχέση με το πεδίο που έγινε η ιστορική μάχη, διότι τότε στην θέση του πεδίου υπήρχε θάλασσα!

Η σκαπάνη των αρχαιολόγων στον Μαραθώνα έφερε στο φως προϊστορικό οικισμό του 3.000/2.800 π.Χ., όμοιο με αυτόν που είχε ανακαλυφθεί πολύ παλαιότερα στην θέση Πλάσι. Στην περιοχή δε του Σχοινιά, όπου είχαν αποβιβασθεί οι Πέρσες το 490 π.Χ., και έγινε η ιστορική μάχη ανακαλύφθηκαν ταφικοί περίβολοι (οι οποίοι επισήμως θεωρήθηκαν άσχετοι με την μάχη), καθώς και εγχειρίδια των αρχών του 5ου αι. π.Χ., της περιόδου δηλαδή που έγινε η μάχη του Μαραθώνος! Η ανακάλυψη των σπουδαίων αυτών ευρημάτων «θάφτηκε» για πάντα μαζί με το πεδίο της μάχης κάτω από τουςτσιμεντένιους τόννους του κωπηλατοδρομίου.

Ίσως κάποιοι θελήσουν να δουν και τον τύμβο με τους τάφους των Σαλαμινομάχων. Ίσως όμως και να φοβηθούν να πλησιάσουν, όπως συνέβη και σε εμάς την πρώτη φορά που επισκεφθήκαμε τον χώρο. Στην είσοδο προς τον απερίφραχτο αρχαιολογικό χώρο ορθώνεται φαρδιά πλατιά μια πινακίδα που προειδοποιεί: ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ Η

ΕΙΣΟΔΟΣ. ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΑΡΚΑΔΙΑ Α.Ε. Κάποιοι τολμηροί ίσως και να παρακάμψουν την προειδοποιητική πινακίδα για να διαπιστώσουν στην συνέχεια ότι ο χώρος είναι γεμάτος (συνήθως) με άδεια μπουκάλια χλωρίνης, προφυλακτικά, πλαστικές λεκάνες... εντός των ταφικών μνημείων. Την πρώτη φορά που επισκεφθήκαμε τον χώρο βρήκαμε ακόμη και τμήματα σπασμένου θρανίου μέσα σε τάφο. Κάποιοι ρομαντικοί που επισκέπτονται ενίοτε τον χώρο, και κατά διαστήματα η εκάστοτε δημοτική Αρχή και το Πολεμικό Ναυτικό, προσπαθούν να διατηρήσουν τον χώρο ευπρεπή. Ακόμη και τότε όμως το θέαμα με τα σκουριασμένα και εγκαταλελειμμένα πλοία ολόγυρα μάλλον είναι αποκρουστικό για την αισθητική μας. Όσον αφορά την Ψυτάλλεια, την μικρή νησίδα, όπου απεβίβασθησαν περσικές δυνάμεις πριν την έναρξη της ναυμαχίας και όπου, σύμφωνα με τον περιηγητή Παυσανία (2ος αι. π.Χ.), υπήρχαν κάποτε αγάλματα αφιερωμένα στον Πάνα, έχει μετατραπεί σε κέντρο επεξεργασίας λυμάτων! Αυτήν την τιμή επεφύλαξε η Ελλάδα το 2004 μ.Χ. για τους προγόνους που της χάρισαν την λευτεριά. Και προφανώς οι ευρωπαίοι που θα θελήσουν να τιμήσουν τους ήρωες που χάρισαν τελικά σε ολόκληρη την Ευρώπη την ελευθερία και την Δημοκρατία να νοιώσουν μάλλον αηδιασμένοι για τους απογόνους των ηρωικών ανδρών που ζητούν αναίσχυντα πίσω τα Μάρμαρα του Παρθενώνος...

Όπως δήλωσε η προϊσταμένη αρχαιολόγος της Ζ΄ Εφορείας Αρχαιοτήτων, κ. Πολυξένη Αραπογιάννη «καταστράφηκαν στο όνομα του Πολιτισμού και των οικονομικών συμφερόντων μοναδικά και ανεκτίμητης αξίας αρχαιολογικά ευρήματα οικισμού και νεκροταφείου που ανήκουν στην προϊστορική περίοδο και χρονολογούνται από το 2000-1600 π.Χ.». Ο οικισμός λοιπόν που καταστράφηκε προσέθετε 1.000 τουλάχιστον χρόνια ιστορίας στους αρχαίους Ολυμπιακούς Αγώνες... Μέσα στα πλαίσια του ευρύτερου εκσυγχρονισμού της περιφέρειας πληροφορείται κανείς και παράδοξες επεμβάσεις στους αρχαιολογικούς χώρους, όπως αυτή που διαβάσαμε στην εφημερίδα *Το Βήμα*: «Η Καστοριά αποκτά... λιμάνι!» φυσικά οι κ. κ. Π. Μπίτσικα και Μ. Τράτσα που επιμελήθηκαν το άρθρο αναφέρονται στην δημιουργία προβλήτας μπροστά στον περίφημο Προϊστορικό Λιμναίο Οικισμό του Δισπηλιού Καστοριάς. Εκεί δηλαδή που ο καθηγητής του ΑΠΘ κ. Γ. Χουρμουζιάδης ανακάλυψε την περίφημη ξύλινη πινακίδα με την αρχαιότερη ελληνική γραφή (5.240 π.Χ.). Η καταστροφή των περίφημων Αλυζιακών τειχών ηλικίας 2.400 ετών στην Κανδήλα Μύτικα Αιτωλοακαρνανίας, η αδιαφορία για το σπήλαιο του Δυρού στην Μάνη, που απειλείται από τους μύκητες (φύκος) που έχουν δημιουργηθεί πάνω στους σταλακτίτες και στους σταλαγμίτες, η Ελευσίνα, το σπουδαιότερο θρησκευτικό κέντρο των Ελλήνων που ρημάζει ξεχασμένο, οι αρχαιολογικοί θησαυροί της Σαμοθράκης που εγκαταλείφθηκαν, το ταλαιπωρημένο Ηρώδειο, το κάστρο της Μονεμβασιάς, το Λύκειο του Αριστοτέλους στην Ρηγίλλης, που έχει μετατραπεί σε εργοτάξιο, τα ερείπια των Αστικών Πυλών του αρχαίου Πειραιώς, που έχουν καλυφθεί από νυχτερινά κέντρα διασκεδάσεως, ο ναός του Ποσειδώνος στο Σούνιο που κινδυνεύει να καταρρεύσει, οι ατελείωτοι σωροί σκουπιδιών κοντά ή ακόμη και μέσα στους αρχαιολογικούς χώρους, όπως το αρχαίο λατομείο (6ος αι. π.Χ.) της Πάρου, που έχει μετατραπεί σε χώρο καύσης των απορριμμάτων. Θα μπορούσε κάλλιστα να αποτελέσει και το θέμα διδακτορικής διατριβής επάνω στην συμπεριφορά των Νεοελλήνων απέναντι σε έναν πολιτισμό που τους κληροδοτήθηκε με πολλά βάσανα και θυσίες!

- Πότε και πώς χάθηκαν ο χρυσελεφάντινος κολοσσός της Αθηνάς της Ακροπόλεως και του Διός στην Ολυμπία, που ήταν έργα του Φειδία;

- Πού βρίσκεται το χάλκινο κολοσσιαίο άγαλμα της Προμάχου Αθηνάς που στήθηκε μετά την μάχη του Μαραθώνος στην Ακρόπολη, πίσω από τα Προπύλαια;

- Πού βρίσκεται η περιλάλητη Αφροδίτη της Κνίδου, που συγκέντρωνε τα πλήθη των θαυμαστών όλου του κόσμου;

Όπως είναι γνωστόν, πέντε από τα Επτά θαύματα του αρχαίου κόσμου, ευρίσκοντο τότε εις ελληνικόν έδαφος (Ναός του ολυμπίου Διός, Κολοσσός της Ρόδου, Ναός της Εφεσίας Αρτέμιδος, Μουσείον της Αλικαρνασσού, Φάρος της Αλεξανδρείας), ενώ και τα άλλα δύο, όπως οι Πυραμίδες της Αιγύπτου ή οι Κρεμαστοί κήποι της Βαβυλώνας, είναι αναντίρρητον το γεγονός, ότι κάποιοι Έλληνες θα τα είχαν κατασκευάσει. Ειδικά, για τις Πυραμίδες της Αιγύπτου, έχουμε την συγκλονιστική μαρτυρίαν ενός Αιγυπτίου ιερέως, πού αποκαλύπτει στον Σόλωνα, ότι είναι έργον ελληνικών χειρών, όπως τουλάχιστον διασώζει την μαρτυρίαν αυτήν ο Πλάτων στα έργα του *Τίμαιος* και *Κριτίας*.

Τα τελευταία χρόνια με αφορμή την τέλεση των Ολυμπιακών Αγώνων στην Ελλάδα γινόμαστε μάρτυρες της εκσυγχρονιστικής μπουλντόζας, η οποία στο πέρασμά της ισοπεδώνει την Ελληνική Ιστορία. Πρώτα ο προϊστορικός οικισμός στο Ζάγανι των Σπατών, έπειτα ο Μαραθών, το οικόπεδο στην οδό Μακρυγιάννη, η Σαλαμίνα-Ψυτάλλεια, ο προϊστορικός λιμναίος οικισμός στην Καστοριά, η προϊστορική Ηλεία, τώρα η Μερέντα Αττικής, και ο κατάλογος καταστροφών φαντάζει μάλλον ατελείωτος. Και όλα αυτά σε μία περίοδο που διεκδικούμε υποτίθεται την επιστροφή των Μαρμάρων του Παρθενώνος από τους Βρετανούς. Δεν είναι τυχαίο, λοιπόν, που βλέπει κανείς στο διαδίκτυο επιστολές Άγγλων του τύπου: «Εάν πραγματικά ήθελαν οι Έλληνες τα μάρμαρα του Παρθενώνα να παραμείνουν στην Ελλάδα ας είχαν αγωνιστεί τότε γι' αυτά. Δεν φαίνεται όμως τότε να αντιστάθηκαν «Η σε άλλο δημοσίευμα της εφημερίδος *Guardian* διαβάζουμε: «Τρυπάνια και τσεκούρια ρημάζουν αρχαία ελληνική θέση». Φυσικά οι Βρετανοί αναφέρονται στην καταστροφή που προκάλεσαν οι ίδιοι οι Έλληνες στο οικόπεδο Μακρυγιάννη προκειμένου να ιδρυθεί το νέο Μουσείο της Ακροπόλεως. Καταστράφηκαν έτσι, όπως αναφέρει δημοσίευμα στην εφημερίδα *Έθνος* (16 Ιουλίου 2002) «τμήματα των αρχαίων Αθηνών που χρονολογούνται από τη νεολιθική εποχή μέχρι τα

μεταβυζαντινά χρόνια, αποδεικνύοντας τη συνεχή κατοίκηση της πόλης». Εμείς πάλι, αντί να βλέπουμε τα δικά μας λάθη κατηγορούμε τους Βρετανούς για την κακή φύλαξη των «Ελγινείων» στο Βρετανικό Μουσείο. Μα πως μπορεί κάποιος να εμπιστευθεί τους Έλληνες την στιγμή που κατέστρεψαν ένα μοναδικό αρχαιολογικό μνημείο, που όμοιο του δεν υπάρχει σε ολόκληρο τον κόσμο: το πεδίο της Μάχης του Μαραθώνος. Την ίδια στιγμή μάλιστα που πλήθος επιστημόνων από ολόκληρο τον κόσμο βομβάρδιζε με επιστολές το ελληνικό Υπουργείο Πολιτισμού ζητώντας να μην προχωρήσει σε αυτήν την επέμβαση. Φυσικά, κωφεύοντας και με την ανοχή δυστυχώς σπουδαίων Ελλήνων αρχαιολόγων, ο υπουργός Πολιτισμού κ. Ευάγγελος Βενιζέλος προχώρησε στην καταστροφή του χώρου.

Αυτήν του επίσης σπανίου προϊστορικού οικισμού στην Μερέντα Αττικής. Ο αρχαίος Δήμος της Μυρινούτσος (σημερινή Μερέντα Μαρκόπουλου) στα Μεσόγεια (αρχαία Μεσογαία), είναι γνωστός ως ένας από τους σπουδαιότερους αρχαιολογικούς χώρους της Αττικής. Κι αυτό διότι παρατηρείται συνεχής κατοίκηση από τους Νεολιθικούς χρόνους (6η χιλιετία π.Χ.) ως το τέλος της αρχαιότητας. Ο χώρος ήταν γνωστός κυρίως από τα αρχαικά αγάλματα της κόρης Φρασίκλειας και ενός κούρου, που βρέθηκαν θαμμένοι μαζί, όπως ο Ρωμαίος και η Ιουλιέτα. Θα είναι όμως πλέον γνωστός και για μια τρομερή καταστροφή, ενός μοναδικού προϊστορικού υπόγειου οικισμού. Οι προϊστορικοί κάτοικοι της περιοχής είχαν σκάψει τα δωμάτιά τους μέσα στο έδαφος. Μέχρι σήμερα αυτή η αρχιτεκτονική ιδιοτροπία είναι η μοναδική γνωστή στον σύγχρονο ελλαδικό χώρο. Χωρίς να ληφθεί υπ' όψιν η βαρυσήμαντη ανακάλυψη, ο αρχαιολογικός χώρος καταστράφηκε για τις ανάγκες του νέου ιπποδρόμου του Ολυμπιακού Ιππικού Κέντρου! Επάνω στον αρχαίο μοναδικό οικισμό σχεδίαζαν να κτίσουν και έκτισαν τους στάβλους (!) του νέου ιπποδρόμου. Και από απόψεως εξωτερικής πολιτικής όμως η ενέργεια ήταν άστοχη σε μια περίοδο μάλιστα που οι ελληνοτουρκικές σχέσεις είναι ιδιαίτερα ρευστές όσον αφορά το Κυπριακό Ζήτημα. Το δε εύρημα αποτελούσε αδιάσειστο τεκμήριο από ιστορικής πλέον απόψεως, της ελληνικότητας της Κύπρου ήδη από την 6η χιλιετία π.Χ. Μέχρι σήμερα δεν υπήρχε παράλληλο του σε ολόκληρο τον κόσμο και δεν ήταν λίγοι εκείνοι οι στρατευμένοι αρχαιολόγοι που προσπαθούσαν να αναγάγουν την καταγωγή του αρχιτεκτονικού σχεδίου σε Φοίνικες. Η ιστορία γράφεται πάντοτε βάσει των αρχαιολογικών ευρημάτων. Το συγκεκριμένο, λοιπόν, εύρημα θα έγραφε μια νέα σελίδα στην ιστορία των Ελλήνων-«Ελλαδιτών» και των Ελλήνων-Κυπρίων, αποδεικνύοντας την μακραίωνη κοινή μας καταγωγή.

Το ενδιαφέρον που δείχνουν Σήμερα οι Νεοέλληνες για τα αρχαία μνημεία είναι επιεικώς...ανύπαρκτο και ιδού τα τεκμήρια:

1. ο τύμβος των Σαλαμινομάχων είναι σκουπιδότοπος
2. το Καδμείο και η Πυραμίδα (Αμφείον) της Θήβας είναι ομοίως σκουπιδότοποι
3. η Ακαδημία Πλάτωνος είναι χώρος (χωρίς περίφραξη) συνάντησης ναρκομανών και δημόσιο αφοδευτήριο
4. η πυραμίδα του Άργους καταρρέει θριαμβευτικά
5. το Λύκειο του Αριστοτέλους (που ανακαλύφθηκε τον Δεκ. 1996 από την Α. Λυγκούρη στην οδό Ρηγίλλης, απέναντι σχεδόν από τα γραφεία του κόμματος της Νέας Δημοκρατίας, είναι χώρος λιμναζόντων υδάτων.
6. ο χώρος της αρχαίας Αγοράς, που βρίσκεται βορειώς της οδού Αδριανού στο Θησείο, θάφτηκε με τσιμέντο πριν λίγα χρόνια για να γίνει... πεζότοπος αλλοδαπών μικροπωλητών
7. δίπλα από το χώρο της Μάχης του Μαραθώνα κτίστηκε προ ετών το Ολυμπιακό Κωπηλατοδρόμιο
8. τα Μακρά Τείχη, όπου είναι εμφανή σε Αθήνα και Πειραιά, λειτουργούν ως χωματερές
9. το νέο Μουσείο Ακροπόλεως θεμελιούται καταστρέφοντας αρχαία ευρήματα επί εγνωσμένου αρχαιολογικού χώρου
10. στον ιερό χώρο της Ελευσίνας θεωρήθηκε καλό να ανεγερθούν τα διυλιστήρια (μολύνοντας συν τοις άλλοις και το θαλάσσιο περιβάλλον του Θριάσιου Πεδίου)
11. ο Ηλεκτρικός Σιδηρόδρομος θεωρήθηκε καλό, πριν εκατό χρόνια, να περνά μέσα από την Αρχαία Αγορά (Θησείο-Μοναστηράκι) καταστρέφοντας και συνθλίβοντας το βωμό των 12 θεών (που ήταν αφιετηρία μέτρησης αποστάσεων στην αρχαία Αθήνα) ή τη Βασιλείο Στοά όπου δίδασκε ο Σωκράτης. Φαίνεται ότι ιστορική ασυνειδησία των Νεοελλήνων δεν είναι σημερινό φαινόμενο αλλά διέπει όλη την ιστορία του νέου Ελληνισμού από τη βυζαντινή ακόμα περίοδο και εντεύθεν (είθισται να θεωρούμε ως συμβατική ημερομηνία γέννησης του Νέου Ελληνισμού το 1204).

Εξαφανίστηκαν από τους καθολικούς χριστιανούς, όλα τα μη χριστιανικά χειρόγραφα της βιβλιοθήκης της γαλλικής πόλεως Ωτέν, που θεωρήθηκαν αιρετικά. Ο Λέων Γ', ο Ίσαυρος, τον 8ον μ.Χ. αιώνα έκαψε σαν αιρετικά έργα, 300.000 τόμους της βιβλιοθήκης της Κωνσταντινουπόλεως. Οι χριστιανοί καρδινάλιοι της Ισπανίας, έκαψαν τη βιβλιοθήκη των Μάγιας του Μεξικού, με το επιχείρημα ότι «περιείχε σατανικά πράγματα».

Πρέπει μα θάρρος να ανασύρουμε τον πέπλο της σιωπής που σκεπάζει σκόπιμα 2000 χρόνια το Ελληνικό πνεύμα και να αντικρούσουμε τολμηρά το επιστημονικό και θρησκευτικό κατεστημένο, που συντηρούν μια μεσαιωνική νοοτροπία δογματισμού και αφορισμών.

Αυτό με ύποπτο δίδυμο κατήργησε από τις θεολογικές σχολές των Ελληνικών πανεπιστημίων, την μελέτη της Ελληνικής φιλολογίας-φιλοσοφίας, παραποίησε την Ελληνική ιστορία χάρη της εβραϊκής και ίδρυσε στα Ελληνικά πανεπιστήμια την έδρα της εβραϊολογίας.

Προ δεκαετίας είχα πληροφορίες από πηγή εξαιρετικά σοβαρή ότι οι Ισραηλινοί σχεδιάζουν να καταποντίσουν στις ακτές της Κρήτης διάφορα αντικείμενα «τέχνης» εβραϊκής καταγωγής, πήλινα αγγεία, μαρμάρινες επιτύμβιες πλάκες, νομίσματα και άλλα με σκοπό ν' ανασυρθούν μια μέρα «τυχαία» και να χρησιμοποιηθούν σαν «ευρήματα-τεκμήρια» που θα ενίσχυαν την υπό συγκρότηση «θεωρία» ότι σ' αυτό το ελληνικό νησί ανθούσε εβραϊκός «πολιτισμός»!

Αλλά δεν είναι η αδιαφορία για τους αρχαιολογικούς χώρους που δείχνουν οι Νεοέλληνες, το μόνο έγκλημα κατά της παγκόσμιας πολιτιστικής κληρονομιάς των αρχαίων Ελλήνων. Το χειρότερο είναι η εγκατάλειψη σπουδαιότατων αρχαιολογικών θέσεων, που ενώ είναι γνωστή η ακριβής θέση τους, δεν γίνονται ανασκαφές. Και αναφερόμαστε στους 2 σημαντικότερους τόπους της αρχαίας Αθήνας: α) στο Δημόσιον Σήμα και β) στην Ακαδημία Πλάτωνος. Ο πρώτος χώρος ήταν η λεωφόρος που ένωνε την κεντρική πύλη των τειχών της Αθήνας (Δίπυλο) στον Κεραμεικό με την Πλατωνική Ακαδημία. Η περιοχή ήταν το κάλλιστον προάστειον των αρχαίων Αθηνών και ο χώρος ταφής των μεγάλων ανδρών. Συγκεκριμένα ο περιηγητής Παυσανίας (2ος αι. μ.Χ.) αναφέρει ότι είδε στο Δημόσιο Σήμα τους τάφους των Θρασύβουλου, Περικλή, Σόλωνα, Κλεισθένη κ.α.

Και φυσικά στο τέρμα της οδού, στο Άλσος της Ακαδημίας (που έκλεισε από τον Ιουστινιανό το 529 μ.Χ., μετά από χίλια περίπου χρόνια λειτουργίας) ο Παυσανίας είδε τον τάφο του μεγάλου Πλάτωνα. Αντί λοιπόν οι Νεοέλληνες να ανασκάψουν όλη την περιοχή από την Αγ. Τριάδα (στην οδό Πειραιώς) μέχρι τον Αγ. Τρύφωνα (στην Ακαδημία Πλάτωνος), να αναδείξουν το χώρο με τα μαυσωλεία των μεγάλων ανδρών Σόλωνα, Περικλή, Κλεισθένη κ.α. και κυρίως φυσικά του Πλάτωνα, και να αξιοποιήσουν έστω τουριστικά (αν όχι εκπαιδευτικά-πολιτιστικά) τον χώρο.

Τελευταία, το 1997, η αρχαιολόγος Χ. Στούπα στην ανασκαφή ενός οικοπέδου στην οδό Σαλαμίνας 35 έφερε στο φως πολυάνδρειον με αποτεφρωμένα οστά δεκάδων νεκρών -του Πελοποννησιακού πολέμου- βεβαιώνοντας τη διαδρομή που ακολουθεί κάτω από τις πολυκατοικίες, βορείως της οδού Πειραιώς, το Δημόσιον Σήμα, το κόσμημα της αρχαίας Αθήνας. Αλλά ποιος Νεοέλληνας ειδικός ή μη, αρμόδιος ή αναρμόδιος, να ενδιαφερθεί σήμερα για τον τάφο του Περικλή, του Πλάτωνα, του Κλεισθένη, το Δημόσιο Σήμα ή την Ακαδημία Πλάτωνος; Κι όμως η αρχαία Πλατωνική Ακαδημία θα μπορούσε (πέρα από την τουριστική αξιοποίησή της) να αποτελέσει την έδρα ενός διεθνούς πανεπιστημίου υπό την αιγίδα της Ουνέσκο, πνευματικός διάδοχος της αρχαίας σχολής, που υπήρξε το Πρώτο πανεπιστήμιο της Ιστορίας....

Θα μπορούσε βέβαια, να αντιτείνει κανείς, ότι δεν φταίει ο λαός των νεοελλήνων, για όλη αυτή την ιστορική ασυνειδησία, αλλά η αδιαφορία των κυβερνώντων και των πνευματικών ταγών. Όμως η βαρβαρότητα του Νεοέλληνα δεν είναι τωρινή. Ούτε έχει την ηλικία των 400 χρόνων τουρκοκρατίας (που έχουμε μάθει να χρησιμοποιούμε σαν άλλοθι για κάθε ελάττωμά μας). Η βαρβαρότητα χαρακτηρίζει τους κατοίκους αυτού του τόπου, από την εποχή του Ιουστινιανού! Από τον 6ο αι. μ.Χ. η (νότια, τουλάχιστον) Ελλάδα απομονώθηκε από τον (ελληνορωμαϊκό-βυζαντινό) πολιτισμό! Από την εποχή των Νεοπλατωνικών -6ος αι. μ.Χ.- έχει να δημιουργήσει Πρωτογενή Θεωρητική Σκέψη ο Ελλαδικός Χώρος! Οι αιτίες βέβαια, είναι καθαρά ιστορικές. Η (νότια) Ελλάδα ισοπεδώθηκε από τον Αλάρικο το 396-399 μ.Χ. και δύο αιώνες αργότερα μετατράπηκε σε Σκλαβηνία. Την ίδια εποχή (και για τα επόμενα χίλια χρόνια) η καρδιά του Πολιτισμού βρισκόταν στην Κωνσταντινούπολη και στη Μικρά Ασία. (Είναι χαρακτηριστικό ότι κατά τη βυζαντινή και οθωμανική περίοδο τα αστικά κέντρα αφθονούσαν στη Μικρά Ασία, ενώ ήταν ελάχιστα στην κυρίως Ελλάδα).

ΤΟ ΑΝΘΕΛΛΗΝΙΚΟ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟ ΚΑΤΕΣΤΗΜΕΝΟ

Το Ελληνικό πνεύμα και ο ακαδημαϊκός ανθελληνισμός της Ελληνική Διανόησης

ΓΟΥΪΝΚΑΜΑΝ. Για να γίνουμε άνθρωποι, πρέπει πρώτα να γίνουμε Έλληνες.

ΦΕΝΤΡ Γ. ΣΑΓΚΕΝΤΟ φιλόσοφος, συγγραφέας, πρύτανης της Ισπανικού Πανεπιστημίου γράφει ότι: «Ο πολιτισμός μας γεννήθηκε στην Ελλάδα και πάντοτε σε όλο το βάθος και την ανάπτυξη του, υπήρξε Ελληνικός και όχι εθνικός. Ο Εθνικός πολιτισμός είναι δευτερογενής και έχει επίσης Ελληνικές ρίζες. «Οι Ρωμαίοι έλεγαν ότι η Ελλάς είχε εφεύρει τα πάντα».

Η Γενοβέφα Μπιάνγκης. Γαλλίδα Ιστορικός γράφει: «Ο Ελληνικός πολιτισμός είναι παγκόσμιος, γιατί έμαθε τους ανθρώπους να σκέπτονται, να διαλέγονται, να αισθάνονται, να δημιουργούν, να ερωτεύονται δημιουργικά. Όλες οι διαυγείς ιδέες της φιλοσοφίας, της ποίησης, της υψηλής δημιουργίας, έχουν λίκνο την Ελλάδα και τον Ελληνικό Πολιτισμό». Καμία άλλη φυλή στον κόσμο δεν έχει εγκωμιαστεί σαν την Ελληνική από χιλιάδες ιστορικούς, φιλοσόφους και πολιτικούς.

Μετά την υποδούλωση της Ελλάδας από τους Τούρκους και κυρίως μετά την επανάσταση του 1821 πολλοί Έλληνες σπούδασαν σε ξένα πανεπιστήμια. Εκεί άκουσαν από τους ξένους πράγματα τα οποία ήδη χλιετηρίδες πριν εξήγγειλαν οι αρχαίοι Έλληνες. Οι Νεοέλληνες όμως αγνοώντας την προγονική πνευματική κληρονομιά γίνονταν μαθητές των μαθητών μας και θαύμαζαν τους ξένους για τις επιστημονικές και φιλοσοφικές γνώσεις τους, οι οποίες όμως είχαν πλήρως αποδεδειγμένα ελληνική προέλευση. Έτσι οι Νεοέλληνες μαθητές των Καντ, Νίτσε, Σοπενχάουερ, Βέμπερ, Καρτεσιού, Βάκωνος, Σπένσερ, Μαρξ, Παρέτο, Σορέλ, Εγέλου, κλπ. μάθαιναν από δεύτερο χέρι και στα γερμανικά, αγγλικά, γαλλικά, ιταλικά, όσα είπαν οι αρχαίοι Έλληνες στα ελληνικά! Κατόπιν ερχόμενοι στην Ελλάδα γίνονταν καθηγητές ακαδημαϊκοί και αναγνωρίζονταν ως διάνοιες, στοχαστές, άνθρωποι μορφωμένοι, ενώ στην πραγματικότητα επρόκειτο περί αγραμμάτων ξενομανών, οι οποίοι έμαθαν μία ξένη γλώσσα και παπαγάλισαν λίγα που αποστήθισαν από τους ιδεοκλέπτες των προγόνων μας!

Την εκατονταετία 1850-1950 διάφοροι αστοί που μετέβησαν στο Παρίσι ή στη Χαϊδελβέργη επέστρεψαν στην Πατρίδα μας και κατέλαβαν πανεπιστημιακές έδρες, θέσεις ακαδημαϊκών, κυκλοφόρησαν βιβλία και έδωσαν πλήθος διαλέξεων, δίχως ποτέ να υποπτευθούν ότι εκείνα που τους δίδαξαν στο Παρίσι και στη Χαϊδελβέργη, τα είχαν πρώτοι διδάξει οι αρχαίοι Έλληνες.

Χιλιάδες έχουν διαβάσει τον Μαρξ, αλλά κανείς δεν διάβασε τον Επίκουρο και τον Δημόκριτο μολονότι ο Μαρξ έγραψε διατριβή με τίτλο: *Διαφορά φυσικής Δημοκρατίας και Επικούρου*. Ο Μαρξ δηλαδή μελέτησε τον Επίκουρο και τον Δημόκριτο. Οι εγχώριοι Μαρξιστές απαξιούν να διαβάσουν αυτούς τους αρχαίους Έλληνες, τους οποίους σε πολλά αντέγραψε επακριβώς ο Μαρξ.

Η εγχώρια διανόηση διαπράττει εις βάρος της Πατρίδος την ελεεινότερη προδοσία: τον αφελληνισμό. Αγωνίζονται με κάθε τρόπο να αποσιωπήσουν, να παραγκωνίσουν και να σβήσουν από την λαϊκή συνείδηση οτιδήποτε είναι Ελληνικό. Είμαστε θλιβεροί μάρτυρες της υπονομεύσεως του Ελληνικού Πνεύματος. Κάθε τι που έχει σχέση με την αρχαία Ελλάδα πολεμάται άγρια, από τους άγριους της σύγχρονης διανόησης. Σκοπίμως προβάλλονται συνεχώς οι Ξένοι, επίτηδες δεν διδάσκονται οι αρχαίοι φιλόσοφοι, συστηματικώς ανθελληνικοποιείται η παιδεία, μονίμως καταδιώκεται οτιδήποτε Ελληνικό.

Με ειδικούς νόμους καταργήθηκε από τις θεολογικές σχολές των Πανεπιστημίων η μελέτη της Ελληνικής Φιλοσοφίας κα Φιλολογίας. Στη θέση της ιδρύθηκε έδρα της εβραϊκής φιλολογίας, την οποία φυσικά ανέλαβε έμπειρος εβραϊολόγος! Να μην μάθουν οι σπουδαστές τα βαθυστόχαστα νοήματα και μηνύματα του Ομήρου, αλλά να μάθουν τον εβραίο Αυνάν. Οποιαδήποτε σύγκριση της εβραϊκής φιλολογίας και την ελληνικής δεν είναι δυνατόν να γίνει.

Στα ξένα πανεπιστήμια, ακόμη και στα πολυτεχνεία, διδάσκεται η Ελληνική Φιλοσοφία και Φιλολογία. Τουναντίον εδώ δεν διδάσκεται ούτε και στις σχολές που προορίζονται ή μάλλον υποτίθεται ότι προορίζονται να σπουδάσουν οι μέλλοντες φιλόλογοι και φιλόσοφοι. Ο Karl Marx (*Κεφάλαιον*, ελλ. εκδ. Μόρφωση Αθ. 1963, σ. 95) αποκαλεί τον Αριστοτέλη «γίγαντα της σκέψης». Εν τούτοις όχι μόνο οι φοιτητές ή οι απόφοιτοι, αλλά και οι καθηγητές των φιλοσοφικών σχολών αγνοούν τα έργα του Αριστοτέλη, τα οποία βέβαια, όπως και όλα τα έργα των Ελλήνων φιλοσόφων το Ελληνικό κράτος δεν εκδίδει. Ευτυχώς υπάρχουν οι εκδόσεις Λειψίας, Οξφόρδης κλπ.

Στην Στρατιωτική Σχολή των ευέλpidων καταργήθηκε ως εξεταστέο μάθημα στις εισαγωγικές εξετάσεις η ...Ελληνική Ιστορία!!! Οι υποψήφιοι αξιωματικοί για να εισέλθουν στη Σχολή οφείλουν να γνωρίζουν χημεία, άλγεβρα, φυσική, μαθηματικά, αλλά την Ελληνική Ιστορία δεν κρίθηκε απαραίτητο να την γνωρίζουν, αυτοί οι οποίοι φιλοδοξούν να την συνεχίσουν. Έτσι ένας νέος ο οποίος δονείται από πατριωτισμό, διότι μελέτησε την ιστορία μας και μαγνητίστηκε από τα απaráμιλλα παραδείγματα θυσιών και αγώνων θα μείνει έξω από την Σχολή Ευελπίδων, εάν δεν γνωρίζει χημεία.

Από τους Ρώσους (Κ. Κολόμποβα, Ε. Οξερετσκάια: *Η καθημερινή ζωή στην Αρχαία Ελλάδα*, ελλ. εκδ. Ωκεανός, σ. 5), πληροφορούμαστε ότι: «στο σχολείο δεν διδάσκεται η ιστορία όλων των λαών, μα για την ιστορία της Αρχαίας

Ελλάδος που άφησε στην ανθρωπότητα πολιτιστικά μνήματα εξαιρετικής αξίας, διατίθεται σημαντική θέση». Αυτή την ιστορία κατήργησαν από εξεταστέο εισαγωγικό μάθημα κάτι στρατηγοί με την ευκολία με την οποία άλλαξαν τέσσερις φορές το έμβλημα του πηλικίου τους (Στέμμα-Στέμμα και Φοίνιξ-Φοίνιξ-Εθνόσημον...) ενώ στη Ρωσία διατίθεται σημαντική θέση.

Εξ άλλου ο Μάο (Απαντα, ελλ. εκδ. Μόρφωση, Αθ. 1960, τόμ. 4ος, σ. 21), συνιστά στα στελέχη του να μελετούν πολύ την Ιστορία της Κίνας και όχι μόνο την ιστορία της Ελλάδας. Παραπονιέται μάλιστα διότι «τους βλέπει κανείς ν' αποστρέφονται την ιστορίαν της δικής τους χώρας, να ενδιαφέρονται μόνον για την Ελλάδα κι' όχι για την Κίνα...» και τους συνιστά να μελετούν την ιστορία της Ελλάδας, αλλά να μαθαίνουν και την ιστορία της Κίνας.

Ερχόμενοι στην περιοχή της τέχνης, χαρακτηριστικό της εποχής του αφελληνισμού είναι η απομάκρυνση κάθε τι ελληνικού από την καλλιτεχνία. Παραστατικότερο παράδειγμα η αρχιτεκτονική, τα δημόσια κτήρια απαράδεκτα ανθελληνικά, όπως το Υπουργείο Εξωτερικών (Βασιλίσσης Σοφίας), παραπλεύρως του παλαιού, είτε το κτήριο της τραπέζης Πειραιώς (Σταδίου και Κοραή) παραπλεύρως του κτηρίου της Εθνικής Τράπεζας, τερατουργήματα υπό τις ευλογίες του κράτους και των Ελλήνων αρχιτεκτόνων. Αποτελεί γραμμή να εξαφανιστεί κάθε ίχνος του Ελληνισμού. Εκείνη η αρχιτεκτονική που ακτινοβολεί η Ελλάδα πρέπει να εκλείψει. Είτε θα «μπαζωθεί» μετσιμέντο (θέατρο Λαρίσης), είτε θα κρημνιστούν τα πρότυπα της και στη θέση τους θα ανεγερθούν κτήρια άλλων ρυθμών, πάντως όχι Ελληνικών.

Οι διανοούμενοι στις μέρες μας εμφανίζονται μόνο σαν κριτές και μερικές φορές παιδαγωγοί της κοινωνίας, αλλά ποτέ σαν φρουροί της. Αναπαυμένοι στην επάρκειά τους, και την αυταρέσκειά τους αντιλαμβάνονται το λαό μόνο σαν τη μάζα που θα πρέπει να πείσουν, αν αποδεχτεί τις θέσεις τους, είναι στείροι και εγωιστές και άγονοι ομφαλοσκοποί.

Στην Ελλάδα οι διανοούμενοι ακολουθούν το χρυσό κανόνα «μην με θίξεις, για να μη σε θίξω», ξεχνώντας ότι οι αληθινοί διανοούμενοι δεν στοχάζονται μόνο για τον εαυτό τους και τους άλλους, αλλά δρουν και για τους άλλους. Το χρέος αυτό των διανοητών γίνεται πολλαπλάσιο σε ώρες κρίσης, κρίση ηθών, αρχών, θεσμών, δικαιωμάτων. Αν σε αυτές τις στιγμές παραμείνουν στην κατάσταση του ανδρείκελου, παύουν να είναι διανοούμενοι και πνευματικοί ηγέτες.

Βρισκόμαστε σε μια εποχή όπου η πολυπλοκότητα των κοινωνικών προβλημάτων δημιουργεί σε όλους τους ανθρώπους ερωτήματα που η απάντησή τους είναι καθοριστικής σημασίας για τη στάση που θα πάρει τελικά η κοινή γνώμη τις επιλογές που θα κάνει η πολιτεία. Η απουσία των ειδικών από το δημόσιο χώρο αποτελεί μορφή λιποταξίας και αποτελεί άρνηση πολιτικού και κοινωνικού χρέους. Οι Έλληνες διανοούμενοι, στην συντριπτική τους πλειοψηφία, έρχονται από τα μικροαστικά στρώματα συνήθως αιωρούνται ανάμεσα στους μεγαλοαστούς και το λαό. Στα νιάτα τους αγκαλιάζει προοδευτικές ιδέες, κάνουν κατάχρηση μιας αστεριστικής φρασεολογίας, ανησυχούν για μέλλον του τόπου και δίνουν κάθε μέρα εξετάσεις επαναστατικής γνησιότητας και πολιτικής αδιαλλαξίας.

Προτείνουν λύσεις και θεραπείες για τα κοινωνικά προβλήματα παπαγαλίζοντας ξένα βιβλία ή συγγράμματα ξένων πανεπιστημίων και χωρίς να φροντίσουν πρώτα να εξετάσουν αν υπάρχει κάποια πιθανότητα να ανταποκρίνονται Ελληνική πραγματικότητα. Τις προτείνουν αυτούσιες, χωρίς ανάλυση και εμβάθυνση, χωρίς προσπάθεια πρακτικής εφαρμογής.

Σε αντίθεση με τα φιλολογικά τους αισθήματα η στάση τους γίνεται καθαρά αριστοκρατική προκειμένου να καλύψουν την ανεπάρκειά τους. Στην Ελλάδα λειτουργεί ένας τύπος διανοούμενου που, έχοντας ξεφύγει από τη ρίζα του, γίνεται μεσολαβητής ξένων σχολών σκέψης της γαλλικής, της γερμανικής, της αγγλικής ή ιδεολογικός μεσάζοντας των διάφορων μαρξιστικών ή υπαρξιστικών ή αντιμαρξιστικών τάσεων, παραμένοντας όμως ουσιαστικά άσχετος με τα πραγματικά προβλήματα του τόπου του.

Το κυριότερο πρόβλημα που συνδέεται με το ρόλο των διανοουμένων στην Ελλάδα είναι ότι αυτοί απλά αναπαράγουν μια νοοτροπία, που αποκλείει την παρέμβαση στα καυτά προβλήματα της οικονομικής, κοινωνικής και πολιτικής ζωής, και επιζητούν μόνο την ταύτιση των θέσεών τους με τα πνευματικά ρεύματα του εξωτερικού.

Το ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα, απαρχαιωμένο και αναχρονιστικό σε όλες τις βαθμίδες του, τόσο σε σχέση με τα προγράμματα όσο και με τις μεθόδους διδασκαλίας, με τις χιλιάδες αλλαγές και μεταρρυθμίσεις, την παραποίηση της ελληνικής ιστορίας και την αντίστοιχη μείωση των ωρών διδασκαλίας της, τον εξοβελισμό των αρχαίων ελληνικών από τις τάξεις του γυμνασίου και τμημάτων του λυκείου, τη μείωση της σημασίας της κλασικής παιδείας, τις πολλές εξετάσεις, την τεχνοκρατούμενη γνώση, τον παπαγαλισμό, αποκαλύπτει με τη δυσλειτουργία του το μοναδικό του στόχο, την διάλυση του πυρήνα της Παδείας.

Έτσι έρχεται η νέα υπεραπλουστευμένη στα μέτρα των παγκοσμιοποιητών εκπαίδευση. Σε αυτό το σύστημα οι γνώσεις μεταδίδονται μηχανιστικά και τα παιδιά εξαναγκάζονται δίνουν τις επιθυμητές από το σύστημα απαντήσεις, οι οποίες χαρακτηρίζονται ως οι μόνες ορθές. Διαφορετικές αντιλήψεις απορρίπτονται, μια προσπάθεια ομοιογενοποίησης της σκέψης των παιδιών και εξομοίωσης της αντίληψής το με την αντίληψη της ιδεολογίας της νέας τάξης. Και επειδή ίσως αυτές οι πρακτικές δε φαίνονται ικανές να καταστρέψουν το ανυπότακτο και ανήσυχο ελληνικό πνεύμα επιστρατεύτηκε και πρακτική υποβάθμισης των ελληνικών πτυχίων έναντι των ξένων. Οι Έλληνες διαπρέπουν εξωτερικό και στη χώρα τους ισοπεδώνονται από ένα εκπαιδευτικό σύστημα που νομιμοποιείται επειδή εξυπηρετεί την εισαγωγή στα ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα. Περνώντας δύσκολες εισαγωγικές εξετάσεις τα παιδιά μετά το

τέλος των πανεπιστημιακών τους σπουδών αντικρίζουν ανεργία σαν το πιο πιθανό σενάριο του μέλλοντός τους. Η κοινωνία μας, κοινωνία της υποκρισίας, μιλάει στους νέους για την αγιότητα της εργασίας και τους προσφέρει την αθλιότητα ανεργίας. Για τη χώρα μας η ανεργία δεν αποτελεί μια απειλή, αλλά μια βεβαιότητα. Το οξύμωρο είναι ότι η έλλειψη προσφοράς εργασίας πλήττει κυρίως τα ακαδημαϊκά επαγγέλματα. Πρακτικές ύποπτες θέλουν να οδηγήσουν τους νέους στο σημείο να θεωρούν το πανεπιστήμιο επιζήμιο και τα πτυχία ισοδύναμα με ένα εισιτήριο στο ταμείο ανεργίας. Οι νέοι συχνά αναγκάζονται να συμβιβαστούν με εργασίες άσχετες με τη γνώση τους, κατώτερες των δυνατοτήτων τους και σχεδόν πάντοτε ξένες με τις κλίσεις και τα ενδιαφέροντά τους. Πολλές φορές χάνοντας την αυτό εκτίμησή τους εξαργυρώνουν τον αυτοσεβασμό τους δηλώνοντας υποταγή στα κόμματα της εξουσίας προκειμένου να βρουν κάποια σίγουρη θέση στο δημόσιο. Υποχρεώνονται να δεχτούν το μέσον και την περιφρέουσα αντίληψη ότι δεν χρειάζεται να γίνεις αετός για να φτάσεις στην κορυφή, αρκεί και η «ερπετοποίηση». Όλα γίνονται εύκολα όταν σέρνεσαι και προσκυνάς το σύστημα.

Οι πτυχιούχοι άνεργοι, είτε στραφούν προς την περιθωριοποίηση, είτε υποκύψουν στην αδικία, είτε κάνουν συμβιβασμούς με τη συνείδησή τους, είναι επόμενο ότι με κάθε τους κίνηση εξυπηρετούν τα συμφέροντα των παγκοσμιοποιητών, καθώς θα νιώθουν όλο και περισσότερο αποκομμένοι από τον τόπο που θάβει τις ελπίδες τους και τους πληγώνει (η έκφραση ότι η Ελλάδα τρώει τα παιδιά της θα έπρεπε να αντιστραφεί στο ότι οι υπηρέτες ξένων συμφερόντων τρώνε τα παιδιά της Ελλάδας). Παίζοντας το παιχνίδι των παγκοσμιοποιητών θα αποσυνδεθούν συναισθηματικά από τη χώρα τους την οποία θα θεωρήσουν αποκλειστικά υπεύθυνη για τα προβλήματά τους, θα αλλοτριώσουν την εθνικότητά τους και θα χλευάζουν τελικά κάθε πρόσκληση (για ευγενικό αγώνα. Τόσο αυτοί που βολεύτηκαν όσο και εκείνοι που δεν βολεύτηκαν κατά ένα περίεργο τρόπο εξυπηρετούν τα σχέδια των παγκοσμιοποιητών, οι πρώτοι με την δουλικότητά τους και οι δεύτεροι με την απάθεια τους.

Μάταια επίσης θα αναζητήσει κανείς στα σχολικά ή πανεπιστημιακά βιβλία να αναλύονται οι αξίες του ιδεαλισμού, της δόξας, του καθήκοντος, της θυσίας, του ηρωισμού, του αγώνα, του φρονήματος κ.λπ. Ολόκληρες έννοιες στις οποίες στηρίζονται τα Έθνη, ή εξαφανίζονται ή μισούνται, όπως: πειθαρχία, οργάνωση, τάξη, ιεραρχία, ευθύνη, σεβασμός κ.λπ. Το πελώριο κύμα του ανθελληνισμού σαρώνει την Ελληνοπρεπή εκπαίδευση. Τα ελληνόπουλα όχι μόνο δεν διδάσκονται το Ελληνικό Πνεύμα, αλλά διδάσκονται κάθε τι αντίθετο προς αυτό, ενώ ταυτόχρονα το εκπαιδευτικό σύστημα και οι σκόπιμοι μέθοδοι διδασκαλίας έχουν κατακτήσει τα Αρχαία Ελληνικά φόβητρο των μαθητών. Παράλληλα στα πανεπιστήμια της χώρας δεν προβάλλεται η συμβολή των Αρχαιοελλήνων στη δημιουργία του ανθρωπίνου πολιτισμού.

Η εγχώρια διανόηση διαπράττει σε βάρος της Ελληνικής πατρίδας μία αθέλητη εθνική ζημία. Αποσιωπά και παραγκωνίζει κάθε τι το Ελληνικό και ό,τι σχετίζεται με την αρχαία Ελληνική ιστορία αντιμετωπίζεται εχθρικά.

Στα ελληνικά πανεπιστήμια, σε αντίθεση με τα ξένα, δεν προβάλλεται η συμβολή της Ελλάδας στην ιστορία του ανθρωπίνου πολιτισμού, και προβάλλονται σαν ξενόφερτες ιδέες, ιδέες που έχουν παρθεί από την αρχαία Ελληνική φιλοσοφία.

Η ευθύνη και ο σεβασμός για την αλήθεια, δεν μπορεί να επιτρέψει τη διαγραφή ενός παρελθόντος πάνω στο οποίο στηρίζεται η ανθρώπινη διανόηση. Η πνευματική αριστοκρατία της Ελλάδας δεν μπορεί να κάθεται αδιάφορη μπροστά στον βιασμό του Ελληνικού πνεύματος, χωρίς να παίρνει θέση.

Ωστόσο αυτό που συμβαίνει στον τόπο μας δεν γίνεται στο εξωτερικό. Εκεί υπάρχουν επιστήμονες, έντιμοι καθ' όλα που αναγνωρίζουν τον πρωταρχικό ρόλο των Ελλήνων. Ο καθηγητής του Πανεπιστημίου του Καίμπριτζ J. Bury (*Οι αρχαίοι Έλληνες ιστορικοί*, ελλ. έκδ. Παπαδήμα, Αθ. 1970, σ. 19), γράφει: «δεν αμφισβητώ τον τίτλον του Αναξιμανδρου να λέγεται “πατήρ της Γεωγραφίας”», αλλά πιστεύει ότι ο Εκαταίος «εθεμελίωσε την επιστημονικήν Γεωγραφίαν» και συνεχίζει, ότι οι Έλληνες «ήσαν οι πρώτοι που χρησιμοποίησαν την κριτικήν στα γεγονότα. Και τούτο σημαίνει ότι αυτοί θεμελίωσαν την ιστοριογραφία... όπως στην ποίηση και στα γράμματα γενικά, όπως στην τέχνη, όπως στην φιλοσοφία και στα μαθηματικά έτσι και στην ιστορία η οφειλή μας προς τους Έλληνες ξεπερνάει κάθε μέτρο». Είναι δυσάρεστο να μην ισχυρίζονται τουλάχιστον τα ανάλογα οι εγχώριοι καθηγητές πανεπιστημίων. Ή μήπως δεν κάνει εντύπωση το γεγονός ότι η ακαδημία Αθηνών, παρά τον οικονομικό της πλούτο, δεν κυκλοφόρησε ακόμη ούτε το λεξικό της Ελληνικής Γλώσσας, ούτε τα κείμενα των Αρχαίων Ελλήνων συγγραφέων, γεγονός που θα έπρεπε να μας βάζει σε πολλές σκέψεις. Δεν μπορούμε να μείνουμε αδιάφοροι όταν δικοί μας π.χ. κοινωνιολόγοι ισχυρίζονται ότι ο Πλάτων και ο Αριστοτέλης δεν ήταν κοινωνιολόγοι, αλλά στα βιβλία τους υπάρχουν απλώς και κοινωνιολογικές σκέψεις, ενώ για το ίδιο θέμα ο καθηγητής του πανεπιστημίου της Πάντοβα Αχιλλεύς Λόρια γράφει στο βιβλίο του *Η κοινωνιολογία* (ελλ. έκδ. Αθ. 1925, σ. 98), ότι: «Τα έργα του Πλάτωνος και του Αριστοτέλους, των δύο διδασκάλων του ανθρωπίνου γένους, ονομάζονται πολιτικά, αλλά πράγματι είναι πραγματεία κοινωνιολογίας, αφού περιλαμβάνουσι και εξετάζουσι όλας τας διαφόρους εκδηλώσεις της κοινωνικής ζωής και πραγματεύονται μετ' ίσης αμεροληψίας τα νομικά, οικονομικά, ηθικά, πολιτικά κ.λπ. φαινόμενα και με φωτεινήν ευγλωττίαν διευκρινίζουσι τας αμοιβαίας αυτών επιδράσεις και το πολυπλοκώτατον σύμπλεγά των».

Όταν ο καθηγητής της Σορβόνης G. Gurvitch (*Traite de sociologie*, edit. P. U. F. Paris 1967, p. 29), λέει ότι ο Αριστοτέλης εξέτασε το «σύνολον των κανόνων της κοινωνικής συμπεριφοράς... εμελέτησε τας συμπεριφοράς τας ατομικάς, όσον και τας συλλογικάς... περιέγραψε την κοινωνικήν πραγματικότητα», στην χώρα μας προσπαθούν να

μειώσουν την κοινωνιολογική εργασία του Αριστοτέλη, υποστηρίζοντας ότι η κοινωνιολογία είναι νέα επιστήμη που εμφανίστηκε πριν από εκατό χρόνια! Ο διαπρεπέστατος καθηγητής του πανεπιστημίου του Βερολίνου Λουδοβίκος Στάιν (*Εισαγωγική εις την κοινωνιολογίαν*, ελλ. εκδ. Ελευθερουδάκη, Αθ. 1921, σ. 212), μιλώντας στη σύγχρονη κοινωνιολογία του αγώνα των τάξεων λέει τα εξής αποκαλυπτικά: «Ακολουθών την ιστορικογεννητική μου μέθοδο, προτάσσω μίαν ιστορικήν παραγωγήν της κοινωνιολογίας του αγώνος των τάξεων. Ο γενάρχης αυτής ο Ηράκλειτος, ο «σκοτεινός φιλόσοφος» της Εφέσου, ο ιδρυτής της εξελικτικής εκείνης κοσμοθεωρίας, της οποίας ο ευγλωττότερος απολογητής και ευτυχέστερος διερμηνεύς υπήρξε ο Ερβέρτος Σπένσερ.

Τα λείψανα του έργου του Ιππολύτου επέπρωτο να μας παράσχουν το θαυμάσιον εκείνο κοινωνιολογίας ως επιστήμης: «Ο πόλεμος» λέγει ο Ηράκλειτος, «είναι ο πατήρ και ο βασιλεύς πάντων των πραγμάτων...». Βλέπουμε λοιπόν το κολοσό της κοινωνιολογίας Στάιν να θεωρεί τον Ηράκλειτο «γενάρχη» και «ιδρυτή», το δε Σπένσερ και τους άλλους ως απλούς «διερμηνείς», ενώ δικοί μας νεοέλληνες να δίδουν τα πρωτεία σε κάποιον ξένο. Διαπράττουν επίσης ένα άλλο έγκλημα, να φέρουν συχνά διάφορους Αρχαιοέλληνες ως μαθητές των Αιγυπτίων, Ασσυρίων κ.λπ., επειδή ή ενσυνείδητα αποσιωπούν τους Αρχαιοέλληνες ή δεν γνωρίζουν ότι οι Έλληνες δεν υπήρξαν μαθητές κανενός. Σχετικά με το θέμα αυτό επικαλούμαστε την μαρτυρία του Νίτσε, ο οποίος (*Η γέννηση της Φιλοσοφίας*, ελλ. έκδ. Αθ. 1975, σ. 27), απορρίπτει την γνώμη ότι κάτι διδάχτηκαν οι Έλληνες από άλλους λαούς τους οποίους ονομάζει «δήθεν διδασκάλους των δήθεν μαθητών Ελλήνων».

Δικαιούνται ιδιαίτερης τιμής όλοι εκείνοι οι διαπρεπείς ξένοι επιστήμονες που αναγνωρίζουν τα πρωτεία του Ελληνισμού, στην ανάπτυξη της μίας ή της άλλης επιστήμης όπως π.χ. ο καθηγητής του πανεπιστημίου των Παρισίων Μαρσέλ Πρελό, ο οποίος στο πρώτο μέρος του βιβλίου του *Les Science Politique* (εκδ. P.U.F., σ. 2, Paris 1966), αρχίζει το κεφάλαιο «περί της γεννήσεως της πολιτειολογίας» με την σαφέστατη βεβαίωση «Οι Έλληνες είναι, ταυτοχρόνως οι δημιουργοί της πολιτικής και της πολιτειολογίας». Πολλοί επίσης ξένοι επιστήμονες με ειλικρίνεια και ευθύτητα εμνημόνευσαν τους Αρχαιοέλληνες, λέγοντας ότι πρώτοι αυτοί είπαν αυτά τα οποία άλλοι «ανέστησαν» ή «ξεναγένησαν» μετά από χίλια ή δύο χιλιάδες χρόνια. Οι δικοί μας επιστήμονες προβάλλουν τους Γκασσέντι, Μοντεσκιέ και Κοντορσέ, αλλά αποσιωπούν τον Επίκουρο, τον Αριστοτέλη. Έτσι για μία ακόμα φορά αποδεικνύεται ότι υπάρχουν φιλέλληνες επιστήμονες με ελληνικότερη συνείδηση από νεοέλληνες επιστήμονες.

Γυρνώντας κανείς τα βιβλιοπωλεία της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης αναζητώντας π.χ. τους *Νόμους* του Πλάτωνος, δεν θα τους βρουν. Η λεγόμενη «πνευματική ηγεσία» του τόπου τι κάνει γι' αυτά; Είναι τυχαία η οργανωμένη απουσία των Αρχαίων; Αν από την άλλη βρεθεί κανείς σε πόλεις της Γαλλίας, Γερμανίας, Αγγλίας θα βρει όχι μόνο βιβλία Αρχαίων Ελλήνων, αλλά θα ρωτήσουν και ποια έκδοση επιθυμείς. Το πιθανότερο είναι να σε ειρωνευτούν αν ζητήσεις στη χώρα μας έργα του Πρόκλου ή του Ιαμβλίκου. Ο Α. Μακοβέλσκι εξέδωσε στο Μπακού το 1946 μία περίφημη συλλογή με σχόλια των αποσπασμάτων του Δημόκριτου στο βιβλίο: *Αρχαίοι Έλληνες θεωρητικοί του ατόμου*, εδώ φυσικά στην Αθήνα δεν μπορεί κανείς να το βρει! Το Ελληνικό κράτος, τα Ελληνικά πανεπιστήμια και η Ελληνική ακαδημία δεν προέβησαν σε εκλαϊκευμένες εκδόσεις των Αρχαιοελλήνων συγγραφέων. Χάρη στην ιδιωτική πρωτοβουλία κυκλοφόρησαν μερικά βιβλία των Αρχαίων σε μεταφράσεις. Το ζήτημα όμως είναι στο τι κάνει το κράτος τα αρμόδια πνευματικά ιδρύματα και όχι τα άτομα.

Η προπαγάνδα του ιερατείου της επιστημονικής παγκόσμιας κοινότητας

ΜΠΟΟΥΡΑ Γ. (Πρύτανης Οξφόρδης). Οι Έλληνες είναι Λαός περίπου μυθικός που κατέχει μια προνομιούχα θέση στην εξέλιξη του Ευρωπαϊκού Πολιτισμού.

ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ. Στην Ελλάδα οφείλουμε το πνεύμα μας και το σύνολο των αρετών μας.

ΜΠΡΟΥΝ Γ. Οι ρίζες του Δένδρου της ζωής και της γνώσης βρίσκονται στη γη της Ελλάδος.

ΕΡΑΣΜΟΣ. Δεν θα είμαστε τίποτα χωρίς τους Αρχαίους Έλληνας.

ΖΙΠΕΝΑΛΑΪΝ. Η Ελλάδα είναι το εκτυφλωτικό φως. Μ' αυτήν διαλύονται όλες οι απορίες.

Α. ΚΑΪΣΛΕΡ. Οι Έλληνες μας κληροδότησαν τη λέξη Ενθουσιασμός = Εν-Θεός, Μέσα Μας-Θεός

ΜΠΕΡΤ ΤΟΟΝΤΟΡ. Ο Ουρανός εξελληνίστηκε από τους Έλληνες πριν το Μ. Αλέξανδρο.

Φ. ΝΙΤΣΕ. Ο Ηράκλειτος είναι η πηγή του φωτός.

Η Ελληνική φυλή είναι η Τελειότερη, η Ωραιότερη, η Γοητευτικότερη απ' όλες τις άλλες φυλές.

ΡΕΝΕΡΟΥΑΧ. Η Ελλάδα είναι η πιο εκπληκτική χώρα, το Λίκνο του Πολιτισμού.

ΑΡΖΖΑ ΧΟΥΑΝ. Είμαστε όλοι Έλληνες. Έτσι αισθάνομαι εγώ.

Οι πνευματικά ανεπτυγμένοι άνθρωποι της γης είναι Έλληνες.

Στην αρχή του αιώνα μας ο ερασιτέχνης Γερμανός αρχαιολόγος Ερ. Σλήμαν έψαχνε για την Τροία του Ομήρου. Το επιστημονικό κατεστημένο επαναστάτησε, διότι τόλμησε αυτός ο άσχετος να τους αμφισβητήσει. Όταν τα ερείπια της Τροίας φάνηκαν, ο άκρατος εγωισμός μεταβλήθηκε σε αμηχανία και σιωπή.

Οι έρευνες επιστημόνων αρχαιολόγων, όπως των Ασίμφ, Σαγκάν, Τόμας, Μέρτζ, Μπέρλιτζ, Κολοζίμο, οι πληροφορίες των Ορφικών-Αργοναυτικών, σκελετικά και αρχαιολογικά ευρήματα, επιβάλλουν αναθεώρηση των περισσότερων από αυτά που μέχρι σήμερα θεωρούσαμε σωστά.

Όσα μέχρι τώρα ονομάζαμε μύθους, ήρθε η επιστήμη να τα επιβεβαιώσει σαν αποδεδειγμένες ιστορικές αλήθειες, που δεν αμφισβητούνται με οποιοδήποτε σοφιστικό επιχείρημα.

Αν η επιστήμη ενδιαφέρεται πραγματικά να βρει απάντηση για την ανθρωποεξέλιξη, δεν έχει παρά να την αναζητήσει στο Ελληνικό υπέδαφος την Ελληνική παράδοση και την Ελληνική ιστορία. Το σύνολο των θρησκειών της γης, οι παραδόσεις και οι μύθοι των λαών έχουν σαν κοινή αφετηρία την Ελληνική παράδοση.

Απάλειψη της ελληνικής ιατρικής ορολογίας στη Παγκόσμια Ιατρική Ένωση

Η ανθελληνική πρόταση για την απάλειψη της ελληνικής ορολογίας από την διεθνή ιατρική βιβλιογραφία (που επιχειρείται ήδη σε μερικές χώρες) θα υποβληθεί και πάλι για συζήτηση και υιοθέτηση στην εφετινή συνέλευση της Παγκόσμιας Ιατρικής Ενώσεως, που θα πραγματοποιηθεί στο Καράκας από τις 21 ως τις 27 Οκτωβρίου.

Ο Παγκόσμιος Ιατρικός Σύλλογος δεν θα πάρει μέρος στη συνέλευση αυτή, για οικονομικούς λόγους. Έχει όμως εξουσιοδοτήσει τον Ισπανικό Ιατρικό Σύλλογο να τον εκπροσωπήσει, να υποστηρίξει την ελληνική άποψη και να αποκλείσει κάθε συζήτηση εναντίον της καθιερωμένης διεθνούς ιατρικής ορολογίας που έχει τις ρίζες της στην αρχαία ελληνική ιστορία της Ιατρικής και στον πατέρα της Ιατρικής Ιπποκράτη.

Ο Ισπανικός Σύλλογος έχει ταχθεί ανεπιφύλαχτα υπέρ της ελληνικής απόψεως και οι εκπρόσωποι του είναι αποφασισμένοι να φθάσουν ως το σημείο να αποχωρήσουν από τη συνέλευση αν διαπιστώσουν τάση για επικράτηση της ανθελληνικής προτάσεως.

Ο ΠΙΣ με επιστολή του προς τον υπουργό Κοινωνικών Υπηρεσιών κ. Σπ. Δοξιάδη, αφού εκφράζει τη λύπη του για την άρνηση του κράτους να ενισχύσει τον σύλλογο, ώστε να μπορεί να μετέχει σε διεθνείς ιατρικές εκδηλώσεις, υπογραμμίζει ότι το θέμα της απαλείψεως της βαθιά ριζωμένης ελληνικής ορολογίας από τη διεθνή ιατρική βιβλιογραφία, έχει τεράστια εθνική σημασία και γι' αυτό επιβάλλεται η ανάληψη ευρύτερης αμυντικής πρωτοβουλίας μέσω άλλων οδών, πολιτικής, διπλωματικής, επιστημονικής, πανεπιστημιακής κ.λπ. Εκείνο όμως που αποσιωπήθηκε είναι η εβραϊκή καταγωγή των εισηγηθέντων το σχέδιο απαλείψεως της ελληνικής ιατρικής ορολογίας.

Οι φοιτητές της ιατρικής και όλοι όσοι εργάζονται στον τομέα της υγείας πρέπει να κάνουν το ίδιο. Ο τρόπος που υποφέρουν οι άνθρωποι όταν μάλιστα δεν υπάρχει λόγος, είναι ένα από τα μεγαλύτερα σκάνδαλα της ιστορίας. Καθώς οι αλλαγές προχωρούν, άλλες μέθοδοι θεραπείας θα δώσουν ένα τέλος στη σημερινή μονόπλευρη αντιμετώπιση των ασθενειών με φάρμακα και χειρουργικές επεμβάσεις. Για άλλη μια φορά, η ιατρική επιστήμη οδηγήθηκε στο να βλέπει και να παίρνει υπόψη της μόνο το υλικό πεδίο ύπαρξης. Θεραπεύει τα συμπτώματα και όχι τις αιτίες, γιατί δεν τις κατανοεί. Και πώς μπορεί να συμβεί αυτό, όταν το μεγαλύτερο ποσοστό των ασθενειών προέρχεται από την έλλειψη ισορροπίας στα μη υλικά μας πεδία και η ιατρική επιμένει ότι δεν υπάρχουν; Είναι γνωστό ότι οι άνθρωποι που ζουν κάτω ή κοντά σε ηλεκτροφόρα καλώδια υψηλής τάσης ή έχουν στενή επαφή με ηλεκτρομαγνητική τεχνολογία, είναι πιο επιρρεπείς σε ορισμένες ασθένειες και ειδικότερα σε κάποιες μορφές καρκίνου. Η ανθρώπινη επιστήμη δεν έχει ιδέα γιατί συμβαίνει αυτό. Όμως, ο μη φυσικός μας εαυτός είναι μια σειρά ηλεκτρομαγνητικών ενεργειακών πεδίων που λειτουργούν σαν ένα ενιαίο σύνολο. Όταν ερχόμαστε κοντά και σε σταθερή επαφή με άλλα ισχυρά ηλεκτρομαγνητικά πεδία που εκπέμπονται από γραμμές ηλεκτροδότησης αλλά και τη σχετική τεχνολογία, τα λεπτότερα πεδία μας επηρεάζονται με ποικίλους τρόπους. Αυτή η έλλειψη ισορροπίας στρεβλώνει και κακοποιεί το αιθέριο μας σώμα που ρυθμίζει τις λειτουργίες του φυσικού μας σώματος. Έτσι, η αιθέρια δομή διασπάται και η φυσική γίνεται δυσαρμονική, με αποτέλεσμα την εμφάνιση καρκίνου ή άλλων ασθενειών. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο το πλήρωμα του Έλντριτζ επηρεάστηκε τόσο, σε όλα τα επίπεδα, από το έντονο ηλεκτρομαγνητικό πεδίο στο οποίο εκτέθηκε.

Ακόμη και η ασθένεια χρησιμοποιείται για τους σκοπούς του Συστήματος. Οι φαρμακοβιομηχανίες που ανήκουν ή ελέγχονται από την Αδελφότητα, χρηματοδοτούν την επιστημονική έρευνα και επιμένουν οι επιστήμονες τους οποίους χρηματοδοτούν να αναζητούν τρόπους θεραπείας μόνο μέσω φαρμάκων ή τεχνολογίας που μπορεί να αγοραστεί και να πουληθεί. Ο κόσμος είναι γεμάτος με χάπια και σκευάσματα και οι φαρμακοβιομηχανίες μετρούν τα κέρδη τους σε δισεκατομμύρια. Μερικές φορές, η αύξηση της τιμής πώλησης των προϊόντων τους αγγίζει το 90%.

Η Φαρμακευτική Βιομηχανία είναι ένας από τους πιο διεφθαρμένους οργανισμούς και ένα από τα μεγαλύτερα διαφθορεία που έχει επινοήσει η ανθρωπότητα. Ελέγχεται από την Αδελφότητα και είναι μια από τις πιο καταθρόνιες επιχειρήσεις της. Ο Ian Sinclair στο βιβλίο του *You can overcome Asthma*, λέει ότι το 1972 μια επιτροπή που συγκροτήθηκε από τον πρόεδρο της Χιλής και γιατρό, Σαλβαδόρ Αλιέντε, ανέφερε ότι πραγματικά αποτελεσματικά δεν είναι περισσότερα από είκοσι τέσσερα φάρμακα. Οι γιατροί της επιτροπής πρότειναν μια δραματική μείωση των φαρμάκων που αγόραζαν από τις εταιρείες, κατά το πλείστον αμερικανικές. Μέσα σε ένα χρόνο, η χούντα με την υποστήριξη της C.I.A. απομάκρυνε τον Αλιέντε με πραξικόπημα. Οι γιατροί της επιτροπής δολοφονήθηκαν και το νέο καθεστώς ξανάρχισε τη συνεργασία του με τις εταιρείες φαρμάκων κατά το γνωστό τρόπο. Η βιομηχανία ελέγχει ολόκληρο το σύστημα –γιατρούς, πανεπιστήμια, έρευνα, κυβέρνηση, τομείς υγείας, τα πάντα. Και όταν αποσύρονται από την αγορά φάρμακα που θεωρούνται επικίνδυνα, τα διαθέτουν στις χώρες του Τρίτου Κόσμου. Όλοι εσείς λοιπόν που έχετε σχέση με την ιατρική, θα αφήσετε να συνεχιστεί να παίζετε αυτό το παιχνίδι, ή θα ενωθείτε και θα κάνετε

κάτι;

Το EITZ (σύνδρομο επίκτητης ανοσολογικής ανεπάρκειας) αποτελεί μια πηγή εύκολου κέρδους για τις φαρμακοβιομηχανίες. Φτάνουν ακόμη μέχρι το σημείο να αφήνουν να διαρρέουν πληροφορίες για θεραπείες, με μοναδικό σκοπό να ανεβάσουν την τιμή των μετοχών τους, καθώς ο κόσμος επενδύει σε μια εταιρεία με την ελπίδα ότι θα κερδίσει πολλά χρήματα όταν η θεραπεία κυκλοφορήσει ευρέως. Την ίδια τακτική ακολουθούν και με άλλες θεραπείες, ενώ τα σκυλάκια των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης ανταποκρίνονται και πάλι στο κάλεσμα του αφεντικού τους, δημοσιεύοντας ιστορίες για ιατροφαρμακευτικές έρευνες που πλησιάζουν στη μια ή την άλλη «επαναστατική μέθοδο», οι οποίες όμως δεν έρχονται ποτέ στο φως. Το EITZ, η «θεόσταλη» αυτή μηχανή κέρδους για τις φαρμακοβιομηχανίες, δεν είναι μια μυστήρια ασθένεια που ήρθε από το πουθενά. Είναι σχεδόν βέβαιο ότι δημιουργήθηκε σε κάποιο εργαστήριο. Σύμφωνα μάλιστα με τις μαρτυρίες του Δόκτορα της ιατρικής Robert Strecker, στην πραγματικότητα το EITZ προκλήθηκε από τη συγχώνευση δύο ασθενειών που προσβάλλουν τα ζώα –τη λευχαιμία των βοοειδών και τον ιο visna των προβάτων.

Το κοινό δεν φαίνεται καθόλου πεπεισμένο για το γεγονός ότι το επιστημονικό κατεστημένο έχει διπλά πρότυπα όσον αφορά στην ελεύθερη ροή των πληροφοριών. Οι επιστήμονες είναι πολύ καλά εκπαιδευμένοι, και διανοητικώς ικανοί στο να διεισδύουν σε όλα τα είδη των πληροφοριών, και μπορούν να κάνουν τις σωστές κρίσιμες διακρίσεις μεταξύ του γεγονότος και της μυθιστοριογραφίας, της πραγματικότητας και της φαντασίας. Το αδαές κοινό είναι απλά ανίκανο να λειτουργήσει σε αυτό το υψηλό διανοητικό επίπεδο.

Το ευγενές ιδανικό του επιστήμονα ως ενός ιδιαίτερα εκπαιδευμένου, αμερόληπτου, απολιτικού παρατηρητή και συναρμολογητή των καθιερωμένων γεγονότων σε ένα χρήσιμο σώμα γνώσης φαίνεται να έχει τεμαχιστεί κάτω από τις πιέσεις και τις απαιτήσεις του πραγματικού κόσμου. Η επιστήμη έχει παραγάγει πολλά θετικά οφέλη για την κοινωνία, αλλά πρέπει να ξέρουμε ήδη ότι η επιστήμη έχει μια σκοτεινή, αρνητική πλευρά. Εκείνοι οι πράοι τύποι με τις καθαρές, άσπρες στολές εργαστηρίου δεν μας έδωσαν τις πυρηνικές βόμβες και τα βιολογικά όπλα; Η ηλικία της αθωότητας τελείωσε στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο.

Η επιστημονική κοινότητα έχει μια συμπεριφορά διανοητικής ανωτερότητας που είναι λεπτά καλυμμένη κάτω από μια προσεκτικά ενορχηστρωμένη ενδυμασία δημοσίων σχέσεων. Βλέπουμε πάντα την επιστήμη και την πρόοδο να περπατούν μαζί. Η επιστήμη ως θεσμός σε μια δημοκρατική κοινωνία πρέπει να λειτουργεί με τον ίδιο τρόπο όπως η κοινωνία ευρύτερα. Πρέπει να είναι ανοικτή στη συζήτηση, στις διαμάχες και το αντεπιχείρημα. Δεν υπάρχει καμία θέση για τον αδιαφιλονίκητο απολυταρχισμό. Η σύγχρονη επιστήμη συνάδει με αυτά τα πρότυπα;

Από αρχαιότατων χρόνων υπάρχει ένα είδος συνομωσίας για να καθυστερεί ή και να αποτρέπεται η ανθρώπινη πρόοδος. Οι κύριοι λόγοι είναι είτε ότι οι άνθρωποι δεν είναι ακόμη έτοιμοι να δεχτούν την νέα θεωρία, είτε το ότι η ανακάλυψη θίγει τα συμφέροντα κάποιων συγκεκριμένης κοινωνικής ομάδας. Αμέτρητοι άνθρωποι διώχθηκαν, βασανίστηκαν ή και θανατώθηκαν για ιδέες οι οποίες αργότερα αποδείχτηκαν σωστές και έγιναν αποδεκτές. Περισσότερα από δύο χιλιάδες χρόνια πριν, οι Έλληνες φιλόσοφοι αντιλήφθηκαν τις αρχές της ζωής και της Δημιουργίας, προτού τα δόγματα εμφανιστούν στο προσκήνιο.

Ο Ελβετός Παράκελσος βασιζόμενος στην ομοιοπαθητική του Ιπποκράτη («ο τρώσας και ιάσεται») θεράπευε αρρώστιες που αδυνατούσαν να αντιμετωπίσουν οι σύγχρονοί του γιατροί, όπως τη σύφιλη, την υδρωπικία, τη βρογχοκήλη, ακόμη και τον καρκίνο. Ταξίδευε και δίδασκε σε διάφορα πανεπιστήμια της Ευρώπης, αλλά παντού το ιατρικό κατεστημένο δεν τον ανεχόταν για πολύ και τον κατεδίωκε. Δολοφονήθηκε το 1541, σε ηλικία 48 ετών, κατ' εντολή κάποιων φανατικών πανεπιστημιακών εχθρών του.

Ο Γερμανός Χάινεμαν επανέφερε στο προσκήνιο και τελειοποίησε την ιπποκρατική αντίληψη περί ομοιοπαθητικής στα τέλη του 18ου αιώνα και πολλοί συνάδελφοί του θέλησαν να απορρίψουν πειραματικά τη θεωρία του. Ο Γάλλος Μπενβενίστ όταν επινόησε ένα εργαστηριακό πείραμα που οδηγούσε στο συμπέρασμα ότι η ομοιοπαθητική είναι όντως μια αποτελεσματική θεραπευτική πρακτική, ακολούθησε μια ανελέητη δίωξη εναντίον του από τους εκπροσώπους της επίσημης ιατρικής. Έκαναν άνω κάτω το γραφείο του και έσκισαν τα αρχεία του. Ένα υδατικό διάλυμα που δεν είχε μέσα του ούτε ένα μόριο της αρχικής φαρμακευτικής ουσίας, και που επιδρούσε σε ένα άορατο ενεργειακό σώμα που περιέβαλε τον άνθρωπο και το οποίο ονομαζόταν αιθερικό, δεν ήταν ιατρική, ήταν μαγεία!

Ο Νικόλα Τέσλα, ο οποίος, εκτός από τις αμέτρητες εφευρέσεις και τη συνεισφορά του στην επιστήμη, επινόησε έναν τρόπο για δωρεάν παροχή ηλεκτρικού ρεύματος από τον ατμοσφαιρικό ηλεκτρισμό για όλους τους κατοίκους της Γης. Τα συμφέροντα των ηλεκτροπαραγωγών εταιρειών, με αιχμή του δόρατος τον φιλόδοξο και άπληστο Έντισον, τον εξαφάνισαν γρήγορα από το προσκήνιο.

Ο Βίλχεμ Ράιχ, ανακάλυψε πειραματικά αυτό που οι αρχαίοι Έλληνες ονόμαζαν αιθέρα, οι Αιγύπτιοι Κα, οι Ινδοί Πράνα και οι Κινέζοι Τσι και το οποίο βάφτισε Οργόνη. Το χρησιμοποίησε με απόλυτη επιτυχία για θεραπευτικούς και άλλους σκοπούς αλλά το ιατρικό κατεστημένο των ΗΠΑ, τον δυσφήμιζε, τον φυλάκισε και τελικά τον σκότωσε και έκαψε το αρχείο του.

Η διευρυνόμενη συνείδηση θα σαρώσει τις ψευδαισθήσεις και θα μας παρουσιάσει μια τεχνολογία που ξεπερνά κάθε φαντασία. Δε θα υπάρχει ανάγκη για καύσιμες ύλες, κολώνες ηλεκτροδότησης, ή ακόμη και για εναλλακτικές

πηγές ενέργειας, όπως είναι ο άνεμος και η δύναμη των κυμάτων. Κάθε σπίτι θα έχει μια συσκευή, το πιθανότερο όχι μεγαλύτερη από ένα κουτί παπουτσιών, η οποία θα τιθασει το ενεργειακό πεδίο της Γης και θα μας παρέχει όλη την ενέργεια και τη θερμότητα που χρειαζόμαστε. Η συσκευή αυτή δε θα χρειάζεται να είναι συνδεδεμένη με ένα ηλεκτρικό δίκτυο. Θα λειτουργεί ανεξάρτητα, οπουδήποτε θελήσετε να την τοποθετήσετε. Τα μεταφορικά μέσα, πάντα σε αυτό το επίπεδο εξελιγμένης αντίληψης και κατανόησης, θα βελτιωθούν τόσο ώστε δε θα μολύνουν το περιβάλλον. Θα αποκτήσουμε τη γνώση να ταξιδεύουμε μέσα στο χρόνο. Το διαστημικό ταξίδι θα είναι κάτι πολύ απλό, όπως σήμερα ταξιδεύουμε με το λεωφορείο. Η ιδέα ότι είμαστε μόνοι στο Σύμπαν θα φαίνεται τόσο γελοία όσο και η αντίληψη ότι η Γη είναι επίπεδη. Αργότερα θα ακολουθήσουν όλα τα θαυμαστά κατορθώματα όπως το να εμφανιζόμαστε και να εξαφανιζόμαστε.

Τα περισσότερα συμβαίνουν ήδη σήμερα, συγκαλυμμένα ή μυστικά, και μάλιστα συμβαίνουν εδώ και δεκαετίες. Η ελεύθερη ενέργεια είναι γεγονός. Με αυτό εννοώ την τεχνολογία που παρέχει απεριόριστες ποσότητες ενέργειας χωρίς να χρησιμοποιεί καύσιμα. Αντίθετα, χρησιμοποιεί τον ωκεανό ενέργειας του ενεργειακού πεδίου της Γης καθώς και τις άλλες ενέργειες που μας περιβάλλουν, χωρίς να προκαλείται μόλυνση και να εξαθλιώνεται το περιβάλλον. Δε χρειάζεστε ανθρακωρυχεία, γεωτρήματα, ενεργειακούς σταθμούς, πυρηνικούς ή άλλους, ούτε αντιαισθητικά ηλεκτρικά καλώδια στα εθνικά δίκτυα. Αυτές οι νέες μορφές τεχνολογίας μπορούν να χρησιμοποιηθούν για θέρμανση και ενέργεια σε σπίτια, επιχειρήσεις, οχήματα, γενικά σε οτιδήποτε. Μιλάμε για το «ηλεκτρικό όχημα» που κινείται με μπαταρίες, δεδομένου ότι ο λαμπρός Κροάτης επιστήμονας Νίκολας Τέσλα έθεσε σε λειτουργία ένα αυτοκίνητο με μια μορφή τεχνολογίας ελεύθερης ενέργειας το 1931 στη Νέα Υόρκη και ο Worrel Keely από τη Φιλαδέλφεια, βασισμένος σε έρευνές του πάνω στο μαγνητικό πεδίο της Γης, παρουσίασε τη μηχανή ελεύθερης ενέργειας «Dynaspheric Force» στη Νέα Υόρκη τη δεκαετία του 18901

Οι εφευρέτες της τεχνολογίας ελεύθερης ενέργειας ανέκαθεν κυνηγήθηκαν, ενώ μερικοί μάλιστα βασανίστηκαν. Ένας από αυτούς, ο John Searl από τη Βρετανία, φυλακίστηκε. Όταν ήταν μόνο 14 ετών, κατασκεύασε και έθεσε σε λειτουργία τη δική του γεννήτρια που την ονόμασε SEG (Searl Effect Generator), την οποία εμπνεύστηκε από ένα όνειρο που είχε δει μικρότερος. Βασίζόταν σε μια μαγνητική συσκευή και παρήγαγε ωφέλιμο ηλεκτρισμό. Ολοκληρώνοντας τη δημιουργία του, ο Searl άρχισε να κατασκευάζει ένα αεροσκάφος χρησιμοποιώντας το ίδιο σύστημα ενέργειας, το οποίο θα μπορούσε να ανταγωνιστεί ακόμη και τα σημερινά αεροσκάφη και διαστημόπλοια. Τρεις μήνες προτού ξεκινήσει την κατασκευή ενός αεροσκάφους για επανδρωμένη πτήση, φυλακίστηκε επειδή χρησιμοποίησε τον δικό του δωρεάν ηλεκτρισμό και δεν πλήρωσε την κρατική εταιρεία για να χρησιμοποιήσει τον δικό της! Ενώ ο Searl ήταν στη φυλακή με αυτή την εξωφρενική κατηγορία, οι αρχές έκαψαν όλες τις σημειώσεις. Το ίδιο συνέβη και με έναν Αμερικανό εφευρέτη, τον Dennis Lee, ο οποίος ανακάλυψε πως το Σύστημα προσπαθεί απελπισμένα να σταματήσει την εφαρμογή τέτοιου είδους τεχνολογίας, επειδή θα εξαλείψει την εξάρτησή μας από τα καύσιμα, αλλά και γιατί ολόκληρη η συγκάλυψη της τεχνολογίας τους θα αρχίσει να έρχεται στο φως. Πολλοί εφευρέτες ελεύθερης ενέργειας έχουν στερηθεί το δικαίωμα της ευρεσιτεχνίας, καθώς οι εργασίες τους μπορούν να καταχωρηθούν σύμφωνα με ένα διεθνή νόμο που στηρίζεται στην «Στρατιωτικής Σκοπιμότητας Απόρριψη» και ο οποίος μπορεί να τους σταματήσει από τη δημοσίευση των ανακαλύψεών τους ή την προώθηση της τεχνολογίας τους. Η ελίτ όμως τα γνωρίζει όλα αυτά γιατί οι πληροφορίες διοχετεύονται στους μυστικούς της επιστήμονες.

Το 1946 ο νεαρός Βρετανός εφευρέτης Τζων Σηρλ, κατασκεύασε μία ηλεκτρομαγνητική γεννήτρια κινητήρα που λειτουργούσε δίχως εξωτερική πηγή ενέργειας και εξουδετέρωνε τη γήινη βαρύτητα. Την ονόμασε SEG και χάρισε την εφευρέσή του στην βασίλισσα της Αγγλίας και στην αμερικανική αεροπορία. Ο Σηρλ θεωρήθηκε απατεώνας, συνελήφθη και φυλακίστηκε για έξι μήνες. Σ' αυτό το διάστημα οι βρετανική αστυνομία έκαψε το αρχείο του.

Επίσης υπάρχουν στην ιστορία πολλές αυτοδίδακτες ιδιοφυΐες που καταδικάστηκαν και διώχθηκαν από το επιστημονικό ιερατείο, επειδή δεν διέθεταν πανεπιστημιακά πτυχία ή επειδή διέπρεψαν σε τομείς διαφορετικούς από εκείνους στους οποίους είχαν κάνει σπουδές και χαρακτηρίστηκαν ερασιτέχνες.

Τέτοιοι «ερασιτέχνες» ήταν: ο Μπουσέ Ντε Περτ που ανακάλυψε την προϊστορία, Χάγκκοντ που ανακάλυψε την μετατόπιση των ηπείρων, ο Χώκινς που αποκρυπτογράφησε το μεγαλιθικό του Στόουνχετζ, ο Σλήμαν που ανακάλυψε την Τροία και τις Μυκήνες, οι αδελφοί Ράιχ που εφεύραν το αεροπλάνο, ο Μαρκόνι που ανακάλυψε τον τηλεγράφο, ο αρχιτέκτονας Λε Κορμπιζιέ, ο ζωγράφος Βαν Γκογκ κ.λπ.

Όλοι χρησιμοποιούν αποσπάσματα έργων αρχαίων Ελλήνων συγγραφέων, οι οποίοι είναι άγνωστοι ακόμη και σε μας τους Έλληνες, δυστυχώς. Οι αδελφοί Μονγκολφιέ αντιγράφουν τον Έλληνα Αρχύτα και κατασκευάζουν το πρώτο αερόστατο. Ο Γάλλος Κοκτώ αντιγράφει τον Ορφέα στον Άδη και αρχαίες ελληνικές τραγωδίες και παίρνει Νόμπελ για τις πλαστογραφίες του, ο Λαφονταίν κλέβει τους μύθους του Αισώπου και γίνεται διάσημος, η ΝΑΣΑ χρησιμοποιεί τα γραπτά του Δαμάσκου για τα τρία παράλληλα σύμπαντα, προκειμένου να μπορέσει να ερμηνεύσει τα ευρήματά της.

Κοπέρνικος ή Αρίσταρχος και Αριστοτέλης

Το 1473 μ.Χ. στις 19 Φεβρουαρίου, γεννήθηκε στο Τορν της Πολωνίας ο Νικόλαος Κοπέρνικος, σ' ένα μικρό χωριό της περιοχής της Σιλεσίας, το Κόπερνικ, απ' όπου πήρε και το όνομά του. Ο πατέρας του λέγεται ότι ήταν αρτοποιός,

αλλά και περιστασιακός έμπορος χαλκού, η εξόρυξη του οποίου γινόταν στην περιοχή (Κόπερνικ). Η μητέρα του ανήκε σε εύπορη οικογένεια της περιοχής. Από μικρός έμαθε Ελληνικά και Λατινικά και κατόπιν σπούδασε στο Πανεπιστήμιο της Κρακοβίας νομική, φιλοσοφία και αστρονομία. Με τη βοήθεια μάλιστα του επισκόπου θείου του Λουκά, έγινε αργότερα κληρικός. Γύρω στα 1500 πηγαίνει στην Ιταλία και σπουδάζει στα Πανεπιστήμια της Φερράρα, της Μπλόνια και της Πάντοβα. Πήρε, με τα μέτρα της εποχής βέβαια, εκπαίδευση στα νομικά και την ιατρική, οπότε και γύρισε στην Πολωνία στον επίσκοπο θείο του, έχοντας εξασφαλίσει-λόγω της ιατρικής τους ιδιότητας-μια άνετη ζωή, χωρίς ουσιαστικά να δουλεύει, αφού ο «θείος» του εξασφάλισε ισόβιο παχυλό μισθό.

Ο Κοπέρνικος όμως στην εποχή μας δεν αναφέρεται ούτε για την προσφορά του στη νομική επιστήμη ούτε για την προσφορά του στην ιατρική. Το μοντέλο, δηλαδή η θεωρία «λειτουργίας» του ηλιακού μας συστήματος ονομάζεται στην εποχή μας «Κοπερνίκιο» προς τιμήν του μεγάλου αστρονόμου, που σπούδασε γιατρός στην Πάντοβα της Ιταλίας.

Σε ολόκληρη τη ζωή του δεν έκανε πάνω από 60 αστρονομικές παρατηρήσεις, τι οποίες θα έπρεπε ν' αμφισβητήσουμε (για το αν τις έκανε) και θα συμφωνήσετε μαζί μου, όταν θα διαβάσετε σε λίγο για το χαρακτήρα του. Αρχικά, θέλω να πω ότι εκείνο που με θλίβει είναι ότι κατά τη δική μου ενασχόληση με τη φυσική επιστήμη της αστρονομίας, μου έμαθαν για το «Κοπερνίκιο ηλιακό σύστημα» και όχι για το «Αριστάρχειο», αφού ο Κοπέρνικος –ως ανίκανος σφετεριστής γης γνώσης διάβασε Αρίσταρχο, όπως και άλλους αρχαίους Έλληνες συγγραφείς, αποκρύπτοντας όμως το γεγονός αυτό. Σ' αυτό τον βοήθησε η άριστη γνώση των αρχαίων Ελληνικών, αλλά και των Λατινικών, στα οποία είχαν μεταφραστεί και διασωθεί πολλά έργα αρχαίων Ελλήνων συγγραφέων.

Η μόνη εργασία που από τον αρρωστημένο του εγωισμό προσπάθησε να κάνει μόνος του ήταν ο υπολογισμός της περιόδου της μετάπτωσης, που την υπολόγισε σε 1.717 χρόνια αντί για 25.000 χρόνια, που είναι στην πραγματικότητα, πράγμα που δείχνει την ανικανότητά του. Στα πανεπιστήμια που σπούδασε δεν είχε καμία διάκριση και όταν του έλεγαν οι σύγχρονοί του ότι οι Αλεξανδρινοί αστρονόμοι έκαναν πολύ μεγαλύτερες ανακαλύψεις και παρατηρήσεις (πού να ήξεραν και για τις κλοπές των αρχαίων ελληνικών κειμένων), δικαιολογούσε τον εαυτό του λέγοντας ότι αυτό οφείλεται στο ότι αυτοί είχαν τότε πολύ πιο διαυγή ουρανό.

Ο Κοπέρνικος εκμεταλλεύθηκε το ότι οι ελεύθεροι Έλληνες λόγιοι που ζούσαν στην Ευρώπη δεν ασχολήθηκαν σχεδόν καθόλου με την αστρονομία και βεβαίως το ότι ο αγώνας τους για την ενημέρωση των Φράγκων για την κατάσταση στην υπόδουλη Ελλάδα δεν τους επέτρεψε να εντοπίσουν τη συγκεκριμένη απάτη (που βέβαια δεν ήταν και μοναδική, αν αναλογιστεί κανείς το «μεγάλο φαγοπότι» που έκαναν οι «μεγάλοι» Εβραίοι φυσικοί επιστήμονες το 1900 περίπου, στις αρχές δηλαδή του 20ού αιώνα). Ο Θεός όμως, όπως είναι γνωστό, αγαπάει τον κλέφτη αλλ' αγαπάει και τον νοικοκύρη. Έτσι στο πολύ «μεγάλο» του έργο και συγκεκριμένα στην εισαγωγή, ο Κοπέρνικος έγραψε ότι ανέτρεξε βιβλιογραφικά και σε άλλους αστρονόμους (λες και ο ίδιος ήταν αστρονόμος) για να δει μήπως αναφέρει κανείς κάποιες άλλες κινήσεις των ουρανίων σωμάτων, εκτός απ' αυτές που ο ίδιος αναφέρει και δεν βρήκε πουθενά τη θεωρία του ηλιοκεντρικού ηλιακού συστήματος. Υπάρχουν όμως σύμφωνα με τη διεθνή βιβλιογραφία, τρία σημεία που αποκαλύπτουν το ψεύδος.

α) Στο μουσείο της Βαρσοβίας υπάρχουν τα χειρόγραφα του βιβλίου του Κοπέρνικου, που η Τσεχία παρέδωσε επισήμως στην Πολωνία, στην πόλη της Πράγας, στις 2 Οκτωβρίου 1953. φαίνεται λοιπόν εκεί και συγκεκριμένα στον πρόλογο ότι ο Πολωνός ιερωμένος-γιατρός-δικηγόρος, αλλά επ' ουδενί λόγω αστρονόμος, πήρε ολόκληρα τμήματα απ' τον Αρίσταρχο το Σάμιο. Το σημείο όμως αυτό του προλόγου έχει μουτζουρώσει πρόχειρα, αν και διαβάζεται, για να μην συμπεριληφθεί στο βιβλίο του. Το χειρόγραφο όμως σώθηκε.

β) Σαν καλός γνώστης της Ελληνικής και της Λατινικής, ο Κοπέρνικος είχε μεταφράσει 30 αρχαία ελληνικά κείμενα στα Λατινικά, όπου περιλαμβάνονται όλα τα κλεμμένα χωρία.

γ) Οι Άγγλοι ιστορικοί συγγραφείς Χηθ και Μπαρνέτ στα έργα τους *Αρίσταρχος ο Σάμιος και Αρχαία Ελληνική Φιλοσοφία*, αναφέρονται σε επιστολή του Κοπέρνικου στον τότε πάπα, όπου ομολογεί το ότι ο ηλιοκεντρικό μοντέλο του ηλιακού συστήματος το ενεπνεύσθη από την ανάγνωση αρχαίων Ελλήνων συγγραφέων. Αυτό το έκανε όχι από ταπείνωση, αλλά για ν' αποποιηθεί τη ρετσινιά της αιρετικής γνώσης, αφού η καθολική εκκλησία δε συζητούσε καν το θέμα και η Ιερά Εξέταση περίμενε στη γωνία.

Το βιβλίο του Κοπέρνικου είναι μια συρραφή από αποσπάσματα κατά λέξη αντεγραμμένα απ' τα εξής αρχαία ελληνικά έργα: *Περί Ουρανού* (Αριστοτέλης), *Θεών ο Σμυρναίος* (Αλέξανδρος Αιτωλός), *Ψαμμίτης* (Αρχιμήδης), *Πυθαγόρας* (Διογένης Λαέρτιος), *Υπόμνημα εις Πτολεμαίον* (Θέων ο Αεξανδρεύς), *Εις βασιλέα Ήλιον* (Ιουλιανός ο Παραβάτης), *Κυκλική θεωρία των μετεώρων* (Κλεομήδης), *Τίμαιος* (Πλάτων), *Μαθηματική Σύνταξις* (Πτολεμαίος), *Φυσικά* (Στοβαίος) (Πηγή Αλέξανδρος Λαγκαδάς).

Ο Κοπέρνικος όμως στο περιβόητο βιβλίο, που δεν τολμούσε να κυκλοφορήσει λόγω της Ιεράς Εξέτασης και του «Μαλέους Μελφικάρουμ», αντέγραψε και τη «μεταβολή της λοξώσεως της εκλειπτικής» (που είχε σωθεί από Άραβες), όπως αντέγραψε απ' τον Πτολεμαίο τα περί απόστασης Γης-Ήλιου και από το Ήπαρχο τα περί απόστασης Γης-Σελήνης.

Κάποια στιγμή το 1543, το βιβλίο του Κοπέρνικου κυκλοφόρησε και η Ιερά Εξέταση το χαρακτήρισε αιρετικό. Μερικά απ' αυτά που ο Κοπέρνικος παρουσιάζει για δικά του ήταν:

- 1) Κοπέρνικος: «ο κόσμος είναι σφαιροειδής»

Διογένης Λαέρτιος (Πυθαγόρας 19): «Πυθαγόρας λέγει τον κόσμο σφαιροειδή»

2) Κοπέρνικος: «Η σφαίρα αποτελεί το πολυχωρητότερον σχήμα»

Πλάτων (*Τίμαιος* Γ' 160 F): «Η σφαίρα πολυχωρητότερον»

3) Κοπέρνικος: «Η Γη έχει σφαιριό σχήμα και αποδεικνύεται από τη σκιά της πάνω στη Σελήνη, που έχει περιφέρεια κύκλου»

Αριστοτέλης (*Περί Ουρανού* B14, 297): «Περί τας σεληνιακάς εκλείψεις όχι κυρτήν έχει την ορίζουσαν γραμμήν, ωστ' η της Γης αν εήι περιφέρειαν του σχήματος αιτία, σφαιροειδή ούσα».

4) Κοπέρνικος: «Είναι αναγκαίο η γη να έχει τέτοιο σφαιρικό σχήμα»

Αριστοτέλης (*Περί Ουρανού* B 277α): «Σχήμα δ' έχουν σφαιροειδές αναγκαίον την Γην»

5) Κοπέρνικος: «Ο Ήλιος, η Σελήνη και οι αστέρες είναι σφαιροειδείς»

Στοβαίος (Φυσικά A35): «Οι Πυθαγόρειοι σφαιροειδή είναι τον Ήλιον φασίν»

6) Κοπέρνικος: «Το άπειρο επ' ουδενί λόγω μορεί να κινείται»

Αριστοτέλης (*Περί Ουρανού* A, γ): «Ουδ' όλως γε το άπειρον ενδέχεται κινείσθαι»

Μετά απ' όλα αυτά, θέλω να τονίσω ότι δεν με πειράζει τόσο που όλοι οι Φράγκοι θεωρούν τον Κοπέρνικο πατέρα του ηλιοκεντρικού μοντέλου του ηλιακού συστήματος, αλλά το ότι οι «δικοί μας» απλά τους ακούν και δεν κάνουν τίποτε για να μη τους πουν εθνικιστές, φασίστες, φαντασμένους, αντιεπιστημονικών απόψεων κ.λπ., λες και μια σωστή ενημέρωση των ξένων πανεπιστημίων και όχι μόνο, θα έβλαπτε (αφού δεν είναι μόνο τα πανεπιστήμια που πρέπει να ενημερωθούν αλλά και οι βιβλιοθήκες, το διαδίκτυο, οι εκδοτικοί οίκοι, τα περιοδικά, οι εφημερίδες, οι πολιτιστικοί σύλλογοι, οι σύλλογοι φίλων αστρονομίας, οι μαθηματικές εταιρίες και όλα αυτά σε πλανητική κλίμακα).

Σκεφθείτε τώρα πώς μπορεί να γίνει αυτό, όταν τα εκπαιδευτικά βιβλία μέσα στην ίδια την Ελλάδα μιλούν για το Κοπερνίκιο ηλιακό σύστημα και ούτε καν αναφέρουν το όνομα του Αρίσταρχου.

Απέδωσαν στον Γαλιλαίο την ανακάλυψη του τηλεσκοπίου –που δεν ανακάλυψε ποτέ– του μικροσκοπίου –που δεν ανακάλυψε ποτέ. του θερμομέτρου - που δεν ανακάλυψε ποτέ κ.λπ.

Γαλιλαίος και Αϊνστάϊν ή Φιλόλαος, Αναξιμένης και Καραθεοδωρής;

Ο Galileo Galilei γεννήθηκε το 1564 στην Πίζα της Ιταλίας, πρωτότοκος γιος φτωχής οικογένειας. Πήγε σε σχολή Ιησουιτών και μετά, λόγω του υψηλού κόστους, πήγε ανεπιτυχώς στην Ιατρική σχολή, την οποία εγκατέλειψε.

Ο χαρακτήρας του και η μικρή του ανοχή στην ξύλινη νοοτροπία του Μεσαίωνα τον έκαναν να δημιουργεί εύκολα εχθρούς. Η εξυπνάδα και η ευρηματικότητά του τον έκαναν «καθηγητή πανεπιστημίου» της Πίζας στα 21 του χρόνια. Εκεί δηλαδή που δεν τελείωσε γιατρός. Και, παρά το ότι δέχονταν το ηλιοκεντρικό ηλιακό σύστημα του Αρίσταρχου, ήταν αναγκασμένος να διδάσκει το Γεωκεντρικό. Όπως είπαμε πριν, δεν ανακάλυψε το τηλεσκόπιο, αλλά έκανε με βελτιωμένη έκδοσή του, αφού το τηλεσκόπιο ανακαλύφθηκε το 1590 στην Ολλανδία, όταν δύο ελληνόπουλα, παιδιά του Έλληνα ωρολογοποιού Ζαχαρία Ιωαννίδη, γνωστού με το όνομα Ζανσέν, παίζοντα με δυο κρυστάλλους-φακούς ρολογιών δηλαδή, και κρατώντας τους σε κάποια απόσταση μεταξύ τους, παρατήρησαν μεγέθυνση αντικειμένων. Το είπαν στον πατέρα τους, ο οποίος για να σταθεροποιήσει τους φακούς κατασκεύασε μεταλλικό σωλήνα και τους έβαλε μέσα, τηλεσκοπίου βελτίωσε ο Γαλιλαίος, φτιάχνοντας ένα τηλεσκόπιο που μεγεθύνει αντικείμενα μέχρι 30 φορές και αργότερα μέχρι 100 φορές.

Με τις παρατηρήσεις που έκανε και δεχόμενος το ηλιοκεντρικό σύστημα του Αρίσταρχου, που με τη σειρά του το είχε δεχτεί κατά πάσα πιθανότητα από τους πανάρχαιους ορφικούς ύμνους (όπου σαφώς αναφερόταν η περιφορά της σφαιρικής Γης γύρω από τον Ήλιο) εκδίδει ο Γαλιλαίος το βιβλίο του *Άγγελος των Αστέρων*. Η Ιερά Εξέταση τον δικάζει το 1632 και όλα δείχνουν ότι εκτός απ' το βιβλίο του θα οδηγηθεί κι ο ίδιος στην πυρά, αφού οι «Μουτζαχεντίν» της τότε παπικής εκκλησίας δεν καταλάβαιναν και πολλά περί επιστημονικής γνώσης και αρχαίου ελληνικού πνεύματος. Την τελευταία στιγμή ο Γαλιλαίος που δεν ήταν φτιαγμένος απ' την πάστα του Σωκράτη, υποχώρησε και γλίτωσε τη ζωή τους συντετριμμένος, λέει απ' τους ανθρώπους του Χριστού.

Συνοπτικά μπορούμε να πούμε ότι:

• Οι υποψίες μας για το ότι ο Einstein κάτι έτοιμο πρέπει να βρήκε όταν διατύπωσε τη θεωρία της σχετικότητας επαληθεύονται.

• Ο Einstein με ειλικρίνεια και εντιμότητα ζήτησε τη βοήθεια του Καραθεοδωρή που του τα εξήγησε όλα.

• Στον Αριστοτέλη πλέον μπορούν να αποδοθούν.

α) Ο τύπος $E=mc^2$ για τη μετατροπή της μάζας σε ενέργεια και αντιστρόφως.

β) Η διαστολή του χρόνου και η συστολή του μήκους.

γ) Το όριο της ταχύτητας του φωτός.

δ) Η μέτρηση της ταχύτητας του φωτός.

ε) Η «βαρυτική» θεωρία της γενικής θεωρίας της σχετικότητας.

στ) Η σχέση μάζας-ταχύτητας (όταν απειρίζεται η μία, απειρίζεται και η άλλη).

Η δημιουργία άρχισε από ένα κεντρικό σημείο του σύμπαντος λέγει ο Φιλόλαος τον 5ον π.Χ. αιώνα. Το ίδιο μας

είπε και ο Βέλγος Ζωρζ Λα Μετρ στην θεωρία του Μπιγκ-Μπαγκ.

Τα πάντα προέρχονται από την κοινή αρχική ύλη, την αρχική σφαίρα λέγει ο Αναξιμένης (535-525 π.Χ.). Σήμερα λέγεται θεωρία της πρωτοϋλης.

Πρώτη αρχή των όντων είναι το άπειρο, μέσα στο οποίο υπάρχει αέναη κίνηση, λόγω ενεργείας που περικλείει. Ο κόσμος δημιουργήθηκε από την κίνηση των αντιτιθεμένων μορφών της ύλης, λέγει ο Αναξίμανδρος (611-546 π.Χ.). Το ίδιο ισχυρίζονται σήμερα οι επιστήμονες.

Ο κόσμος προέρχεται από την φωτιά και στην φωτιά καταλήγει. Το σύμπαν ήταν αρχικά μια πυρακτωμένη σφαίρα λέγει ο Ηράκλειτος (544-484 π.Χ.). Οι επιστήμονες σήμερα απλά διατυπώνουν τις απόψεις του Ηράκλειτου σαν δικές τους.

Το Ελληνικό Πνεύμα περιλαμβάνει την Γνώση και το Ήθος. Ειδικότερα, όταν λέμε Γνώση, εννοούμε την αντικειμενική αντίληψη της πραγματικότητας στην οποία έφτασαν οι αρχαίοι Έλληνες με την ανάπτυξη των επιστημών και της φιλοσοφίας. Το Ήθος εξάλλου αποτελεί ψυχικό χαρακτήρα εκ του οποίου απορρέει τρόπος συμπεριφοράς. Οι πρόγονοί μας από το Ήθος τους δημιούργησαν τον Ελληνικό τρόπο ζωής.

Κάθε επιστήμη αναζητεί την αλήθεια σε συγκεκριμένο τομέα της πραγματικότητας. Επειδή η πραγματικότητα έχει πολλούς τομείς, υπάρχουν και πολλές επιστήμες οι οποίες έχουν ταξινομηθεί κατά κατηγορία βάση ποικίλων μεθόδων. Η επιστήμη που ασχολείται με την υγεία του ανθρώπου ονομάζεται ιατρική, εκείνη που έχει ως αντικείμενο τους αριθμούς καλείται αριθμητική κ.λπ. Εν συνεχεία οι ομοιογενείς επιστήμες, οι επιστήμες δηλαδή οι οποίες συνδέονται μεταξύ τους με συνάφεια συγκροτούν ενιαίο σύνολο επιστημών στο οποίο δίνεται ιδιαίτερη ονομασία π.χ. θετικές επιστήμες, θεωρητικές κ.λπ.

Η φιλοσοφία δεν αναζητεί την επιμέρους αλήθεια, την αλήθεια δηλαδή η οποία ισχύει σε κάποιο τμήμα της πραγματικότητας, αλλά την γενική αλήθεια ή αλλιώς αυτήν που ισχύει σε όλα τα τμήματα της πραγματικότητας, γι' αυτό η φιλοσοφία χαρακτηρίζεται ως η επιστήμη των επιστημών. Οι αρχαίοι Έλληνες είναι οι πρώτοι που θεμελίωσαν και ανέπτυξαν τις επιστήμες, όλες τις επιστήμες.

Πρώτοι οι πρόγονοί μας έθεσαν τις βάσεις στις οποίες στηρίζονται όλες οι επιστήμες. Οι βάσεις αυτές είναι οι επιστημονικές έννοιες και οι μέθοδοι έρευνας. Σε όλες τις επιστήμες οι πρόγονοί μας καθόρισαν τις έννοιες και τις μεθόδους έρευνας. Οι αρχαίοι Έλληνες ακόμη προσδιόρισαν την ουσία όλων των επιστημών, στις οποίες κανένας, ουδέποτε πρόσθεσε κάτι, έστω και δευτερεύον, έστω μια ελάχιστη ασήμαντη νέα λεπτομέρεια.

Η υποκρισία του κατεστημένου, η διάβρωση της παιδείας των νέων γενεών

ΒΙΣΜΑΡΚ. Οι Έλληνες θα κατακτούσαν την υφήλιο, αν δεν αλληλοσπαράσσονταν.

ΓΚΑΡΩΝΤΥ ΡΟΖΕ. Όλοι οι άνθρωποι του πνεύματος στη Δύση, θεωρούμε την Ελλάδα μητέρα μας.

ΓΚΟΡΜΠΑΤΣΩΦ ΜΙΧ. Η καταγωγή μας και οι ρίζες μας είναι Ελληνικές.

ΖΕΛΛΕΡΕ. Η Ελληνική φιλοσοφία είναι η μητέρα ολόκληρης της Ευρωπαϊκής φιλοσοφίας.

ΜΠΟΡΓΚΕΣ ΧΟΡΧΕ. Όλοι είμαστε Έλληνες. Όλοι οι Δυτικοί είναι Έλληνες σε εξορία.

ΜΕΗΝ ΧΕΝΡΥ. Όλα τα πολιτισμένα έθνη είναι αποικίες της Ελλάδας.

ΜΠΕΝΓΚΣΤΟΝ. Χωρίς το Κοσμογόνο Έργο του Μ. Αλεξάνδρου, δεν θα υπήρχε κανένας πολιτισμός.

ΜΑΡΕ ΚΑΡΛ Κάθε μέρα που περνάει γινόμαστε όλο και περισσότερο Έλληνες.

Ήδη από την έναρξη του πολέμου υπήρξε ένα σχέδιο διόγκωσης της Σοβιετικής Ένωσης και προσπάθειας επιβολής και στις ίδιες τις ΗΠΑ δορυφορικού σοβιετικού καθεστώτος. Ο γεροϋσιαστής Joseph McCarthy υπήρξε ο άνδρας που αποκάλυψε και κατέστρεψε αυτό το σχέδιο. Οι αποκαλύψεις που είχαν δύο σκέλη, πρώτο απεκάλυψε το πώς ο πρόεδρος Ρούσβελτ και ο στρατηγός Μάρσαλ μεθόδευσαν την παράδοση της Κίνας στους κομμουνιστές και πώς μεθόδευσαν επίσης την παράδοση της Κεντρικής Ευρώπης στη Σοβιετική Ένωση, εκπληκτικές λεπτομέρειες που συγκλόνισαν την Αμερικανική κοινή γνώμη παρελαύνουν μέσα από το βιβλίο του ίδιου του γεροϋσιαστή. Δεύτερον αποκάλυψε ότι οι υπεύθυνοι του ατομικού προγράμματος των ΗΠΑ, όλοι Εβραίοι, παρέδιδαν τα ατομικά μυστικά στη Σοβιετική Ένωση και αυτό είχε ως αποτέλεσμα τις γνωστές δίκες και θανατικές καταδίκες. Θα ήθελα να ρωτήσω τους «προοδευτικούς» ανθρώπους που χρησιμοποιούν αυτή την ύβρη, η παράδοση στρατιωτικών μυστικών σε ξένες δυνάμεις οφείλει να τιμωρείται με την έσχατη των ποινών ή όχι; Και αν όχι, τότε γιατί οι ποικιλώνυμες οργανώσεις «δικαιωμάτων του ανθρώπου» σιώπησαν όταν Εβραίος πυρηνικός επιστήμονας, ο οποίος δεν παρέδωσε πυρηνικά μυστικά αλλά απλώς παραδέχθηκε ότι ναι, το Ισραήλ έχει πυρηνικό πρόγραμμα, «εξαφανίσθηκε από το πρόσωπο της γης» κατά τη γνωστή έκφραση της Αγίας Γραφής;

Ο μαρξιστής συγγραφέας Κορδάτος βάλλει κατά μεγάλων μορφών του Ελληνικού πνεύματος, επειδή εκείνοι διατύπωσαν απόψεις αντίθετες προς τον κομμουνισμό. Για παράδειγμα καταφέρεται εναντίον του Ηρακλείτου, διότι ήταν «ως το τέλος της ζωής του εχτρός της δημοκρατίας», διότι «ο φιλόσοφος βρίζει και καταριέται τους δημοκρατικούς» και «φανατικός αριστοκράτης όπως ήταν δεν έβλεπε τίποτε το καλό να έχει η λαϊκή μάζα», διότι «δίδαξε πώς δεν μπορεί να υπάρξει ισότητα... πώς η ισότητα και η κοινωνική ισοπέδωση σημαίνουν ακινησία, νέκρεια και σταμάτημα», διότι «υπερασπίζονταν το αριστοκρατικό καθεστώς και αρνούσανε την δημοκρατίαν» (Γιάννη

Κορδάτου: *Ιστορία της Ελληνικής Φιλοσοφίας*, έκδ. Μπουκουμάνη, Αθ. 1972, σ. 82, 83). Μολοταύτα οι ξένοι θαυμάζουν και επαινούν τον Ηράκλειτο. Και ποιοι ξένοι! Πρώτος και καλύτερος ο Λένιν (*Φιλοσοφικά τετράδια*, εκδ. 1972, σ. 294), ο οποίος βλέπει στη διδασκαλία του Ηρακλείτου μία «καλή έκθεση των αρχών του διαλεκτικού υλισμού». Επισημώς μάλιστα οι κομμουνιστές θεωρούν τον Εφέσιο φιλόσοφο θεμελιωτή της διαλεκτικής, διότι «ο Ηράκλειτος διατύπωσε για πρώτη φορά στην ιστορία της φιλοσοφίας τις αρχές της αντικειμενικής διαλεκτικής» (*Παγκόσμια Σοβιετική Εγκυκλοπαίδεια*, Γ' ελλ. έκδ. Κυψέλη Αθ. 1960, λέξις: «Ηράκλειτος»), πράγμα που άλλωστε γίνεται αποδεκτό από όλους, οι οποίοι συμφωνούν ότι «ο Ηράκλειτος ήταν ο πρώτος μεγάλος διαλεκτικός» (Ρ. Χάβεμαν: *Φυσική Επιστήμη και κοσμοθεωρία*, ελλ. έκδ. Πέλλα, σ. 68).

Θα πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι οι Νεοέλληνες επιστήμονες πλήττουν τους Αρχαιοέλληνες, κατά τρόπο που δεν το κάνουν οι ξένοι. Ο ίδιος ο συγγραφέας Κορδάτος στο προαναφερθέν βιβλίο του αρνείται ότι ο Σωκράτης υπήρξε ο θεμελιωτής της ηθικής, γράφει (σ. 236): «οι ιστορικοί της αρχαίας Ελληνικής φιλοσοφίας βρίσκουν πως ο Σωκράτης με το αίτημα αυτό στάθηκε ο μεγαλύτερος ηθικολόγος μέσα στην ιστορία της ανθρωπότητας. Η αντίληψη όμως αυτή δεν είναι καθόλου σωστή». Αυτά υποστηρίζει ο Έλληνας συγγραφέας, ενώ ο γερμανός φιλόσοφος Α. Σοπενχάουερ διακηρύσσει στο έργο του *Κριτική της ελευθερίας της βουλήσεως* (ελλ. εκδ. Αναγνωστιάδη, σ. 87), ότι ο Σωκράτης υπήρξε ο «πατέρας της ηθικής». Και δεν είναι μόνον ο Σοπενχάουερ, αλλά και οι ιδεολογικώς προϊστάμενοι του Κορδάτου κομμουνιστές αναγνωρίζουν τον «ηθικό ορθολογισμό» του Σωκράτη (π.χ. Μ. Γιοφτσούκ, Τ. Οϊζερμαν, Ι. Στσιπάνωφ: *Σύντομη ιστορία της φιλοσοφίας*, ελλ. εκδ. Επίκουρος, Αθ. 1963, σ. 75). Παράλληλα η *Παγκόσμια Σοβιετική Εγκυκλοπαίδεια* (ένθ. ανωτ. λέξις: «Σωκράτης») αναλύει την «ηθική του Σωκράτη», δέχεται ότι «στον Σωκράτη ανήκει σημαντικός ρόλος στην ανάπτυξη των αρχαίων Ελληνικών θεωριών για την αναγωγή» και επισημαίνει ότι «στον ορθολογισμό που εμφανίστηκε στο 17 αιών. οι αρχές της σωκρατικής διδακτικής αναπτύχθηκαν στις ορθολογικές θεωρίες εκείνης της εποχής». Ο Έλληνας όμως συγγραφέας δεν προβάλλει, δεν επαινεί τον Σωκράτη αλλά τον πολεμάει, διότι όπως γράφει ο Κορδάτος εις το προαναφερθέν βιβλίο του «ο Σωκράτης είναι επικίντυνος εχθρός της Αθηναϊκής Δημοκρατίας και σαν τέτοιος έπρεπε να καταδιωχτεί» (εθν. ανωτ. σ. 246). Τον Κορδάτο δεν τον ενδιαφέρει η επιστημονική δόξα του Σωκράτη, τον ενδιαφέρει «η πεισματική επιμονή του να κηρύχνει τις αντιδημοκρατικές ιδέες» και τα «νέα πολιτικά δόγματα που ήταν υπονομευτικά του δημοκρατικού πολιτεύματος» (ένθ. ανωτ. σ. 288). όσο αφορά την θανατική καταδίκη του επιφανούς φιλοσόφου, η οποία και τώρα συγκινεί και έχει εμπνεύσει φιλοσόφους και καλλιτέχνες, ο Κορδάτος (εθν. ανωτ. σ. 246) την αντιμετωπίζει ως εξής: «θέλουν να πουν όμως πολλοί πως η καταδίκη του Σωκράτη ήταν άδικη. Η γνώμη αυτή δεν είναι σωστή»!!!

Ο David Childress περιγράφει πώς καταστράφηκε η Ελληνική γραμματεία, θέμα «ταμπού» για τους νεοέλληνες επιστήμονες και ιστορικούς, που αντιμετωπίζουν την καταστροφή της βιβλιοθήκης της Αλεξάνδρειας με σοφιστείες αλλά την καταστροφή της βιβλιοθήκης της Αντιόχειας, που δεν υπάρχουν περιθώρια για υπεκφυγές, με σιωπή, όπως και τις φωτιές στην πλατεία Κυνηγίου της Πόλης όπου επί καιρό καιγόταν από τον Ιουστινιανό, ότι είχε απομείνει από την «επάραιο νόσο των Ελλήνων». Οι Ιησουίτες, οι Φραγκισκανοί, οι ιεραπόστολοι και όλοι οι άλλοι, γράφει ο Bosc το 1983, εργάζονται κατά θαυμαστό τρόπο για να επιτελέσουν ένα έργο καταστροφής... Όλα τα χειρόγραφα, σανσκριτικά, ταμίλ ή οποιασδήποτε άλλης διαλέκτου, τα οποία κατορθώνουν να αποκτήσουν τα καταστρέφουν αμέσως... Αυτή η μανία καταστροφής έχει ήδη φέρει τους καρπούς της. Οι Βραχμάνοι δεν συνεργάζονται πλέον με τους Ινδολόγους και δεν τους επιδεικνύουν τα αρχαία χειρόγραφα των βιβλιοθηκών τους τα τόσο απαραίτητα για τις σπουδές τους. Λέγουν οι αφελείς: «Καλά τι φανταστική ιστορία είναι αυτή ότι υπάρχουν κρυφές βιβλιοθήκες στο Θιβέτ; Όταν το 1957 κατέλαβαν οι Κινέζοι το Θιβέτ το πρώτο το οποίο έκαναν κατά τον Arnaud Desjardins, έναν από τους ελάχιστους δημοσιογράφους που παρέστησαν σ' αυτή τη ληστρική εισβολή, ήταν να κάψουν τις βιβλιοθήκες. Κανένας δεν θίχθηκε, κανένας δε μίλησε ή μιλάει για το πρωτοφανές κακούργημα για την υπερδύναμη που χωρίς κανένα πρόσχημα καταβροχθίζει το φτωχό και χωρίς στρατό ειρηνικό Θιβέτ. Πού είναι όλοι αυτοί που οργανώνουν διαδηλώσεις «υπέρ της ειρήνης και του αφοπλισμού»; Πού είναι για να διαμαρτυρηθούν για το μόνο κράτος στον κόσμο που ενστερνιζόταν πράγματι την ειρήνη και τον αφοπλισμό; Πού είναι οι Ακαδημίες επιστημών; Γιατί δεν καταδικάζουν την καταστροφή των βιβλιοθηκών και των μνημείων του Θιβέτ που αποτελούν κτήμα και ιστορία όλης της ανθρωπότητας; Δεν είναι δυνατό στην εποχή μας να συνεχίζεται η καταστροφή της παράδοσης και της γνώσης.

Τα σχολεία τους θα έχουν ωραία πρόσοψη για να εντυπωσιάζουν και να συμπεραίνουν όσοι τα βλέπουν ότι εκεί γίνεται σοβαρό, αξιόλογο και σημαντικό έργο. Σχολεία και οργανισμοί χορήγησης υποτροφιών, που στηρίζονται από τον συγκεκριμένο κύκλο, χαρακτηρίζονται από την πολυτέλεια της κατασκευής τους και τη φροντισμένη μορφή τους. Κάθε τέτοια κατασκευή δεν είναι τυχαία. Τα μεγαλόπρεπα κτίρια, οι φροντισμένοι κήποι, οι επιβλητικές αίθουσες, οι τεράστιες βιβλιοθήκες, προδιαθέτουν ευνοϊκά το κοινό, που είναι πρόθυμο να αποδεχτεί σαν σωστή την εκπαίδευση που παρέχουν τέτοια ιδρύματα, να αξιολογήσει θετικά τους στόχους και τις αντιλήψεις τους και τέλος να θεωρήσει σαν πετυχημένο το περιβάλλον μέσα από το οποίο θα προέλθουν οι μελλοντικοί ηγέτες και τεχνοκράτες. Οι παγκοσμιοποιητές, προσέχοντας την εμφάνιση των Κτιρίων, φροντίζουν να δίνουν τέτοιες διαστάσεις στις κατασκευές τους, ώστε αυτές να λειτουργούν πάντα ισοπεδωτικά σε σχέση με τα άτομα. Η αρχιτεκτονική των Κτιρίων, η διάταξη των γραμμών, το σχήμα των αιθουσών, η επίπλωση, έχουν την τάση να μεταδίδουν στα άτομα την αίσθηση ότι έχουν αξία μόνο επειδή ανήκουν στους συγκεκριμένους χώρους. Τα άτομα εμφανίζονται στο χώρο των

σχολείων και αποκτούν οντότητα μόνο επειδή ανήκουν εκεί. Ο τρόπος με τον οποίο αντιλαμβάνονται τον εαυτό τους, εξαρτάται από το όνομα του σχολείου στο οποίο φοιτούν και ίσως και από την επίδοσή τους. Τέτοια ιδιωτικά σχολεία έχει πολλά και στην Ελλάδα και η καταστροφή που επιφέρουν στη νεολαία είναι μεγάλη, προωθώντας στις τρυφερές ηλικίες σάπια νοοτροπία ζωής.

Ένας μεγάλος αριθμός εκπαιδευτικών μας περιέγραψε με μαύρα χρώματα την κατάσταση στη διδασκαλία της γλώσσας όπου όλα δείχνουν ότι **η λατινοποίηση καλπάζει**. Από του χρόνου ετοιμάζονται νέες γλωσσικές και γραμματικές αλλαγές που θα καταστήσουν ακόμα πιο ανάπηρη την ελληνική γλώσσα όπως θα μαθαίνεται στα σχολεία.

Ο Σαμπολιόν μεταφράζει τα ιερογλυφικά, εντοπίζοντας κάτω από μια παράσταση ιερογλυφικών την αντίστοιχη μετάφρασή της στα ελληνικά, και εμείς εδώ στην Ελλάδα ανεχόμαστε την άγνοια, την πλαστογράφηση της παράδοσής μας, της ιστορίας μας, το θάψιμο της γλώσσας μας.

Το 1976 επέβαλλαν δια νόμου την δημοτική καταργώντας της καθαρεύουσα, ενώ ταυτοχρόνως επέβαλλαν στα σχολεία την αργία του Σαββάτου για να υποβαθμίσουν ακόμα περισσότερο τη μόρφωση των νέων. Ακολούθησε η διακοπή της διδασκαλίας των αρχαίων και το μονοτονικό. Έπονται το ατονικό, η φωνητική ορθογραφία και τέλος η επιβολή του λατινικού αλφαβήτου. Ήδη η γλώσσα μας έχασε βιαίως την τρίτη κλίση την δοτική, το απαρέμφατο, τη μετοχή. Φτωχαίνει διαρκώς. Οι διανοούμενοι, οι δημοσιογράφοι, το ακαδημαϊκό κατεστημένο συνεργάζονται προς αυτή την κατεύθυνση με προεξέχοντες τους προοδευτικούς που εκλαμβάνουν την παρακμή ως πρόοδο και την πτώση ως εκσυγχρονισμό. Οι ξενόγλωσσες επιγραφές δεσπόζουν. Δημόσιοι οργανισμοί καθιερώνουν ως επίσημη γλώσσα τους τα αγγλικά. Τα Μ.Μ.Ε. υποκαθιστούν όλο και περισσότερο ελληνικές λέξεις με ξένες. (Λίστα, ρίσκο, ρισκάρω, τοκ-σού, ντιμπέιτ, σήριαλ, σούπερ μάρκετ, σινεμά, φαξ, τσεκ-απ, τσεκάρισμα, ρατσισμός κ.α), ενώ παράλληλα εισάγουν και μια περίεργη αργκό.

Ο Γεώργιος Ράλλης σαν υπουργός παιδείας της Ν.Δ. πριν από χρόνια κατήργησε (και μετά από χρόνια δήλωσε μετάνοια) τη συστηματική διδασκαλία των αρχαίων Ελληνικών και εισήγαγε την παπαγαλία στις πανελλήνιες εξετάσεις, μειώνοντας τη δημιουργικότητα και τη φαντασία των μαθητών.

Επιτέθηκαν στην Ελληνική γλώσσα, τη παραμόρφωσαν και έκαναν 40 ακαδημαϊκούς της Ακαδημίας Αθηνών να κάνουν έκκληση για τη σωτηρία της. Ο διορισμένος υπουργός παιδείας του Κώστα Σημίτη, ο Πέτρος Ευθυμίου δήλωσε (φθινόπωρο του 2001) ότι καλοβλέπει τη δίγλωσση εκπαίδευση (Αλβανικά-Ελληνικά), ενώ η επίτροπος Άννα Διαμαντοπούλου δήλωσε (Δεκέμβρη 2001) ότι πρέπει να καθιερώσουμε την Αγγλική σαν δεύτερη επίσημη γλώσσα κάνοντας έτσι το πρώτο βήμα για την αντικατάσταση και σταδιακή εξαφάνιση της Ελληνικής.

Χτύπησαν τις ελληνικές παραδόσεις και την Ιστορία, μειώνοντας τις ώρες εκμάθησής της στα σχολεία και την διαστρέβλωσαν μέσα στα σχολικά βιβλία.

Αυτό που πρέπει να υπενθυμίσουμε είναι τα λόγια τόσο του Αντισθένη που επαναλαμβάνει αυτά του Επίκτητου (*Αρχή παιδείσεως ή των ονομάτων επίσκεψις*), όσο κι αυτό που ρωτά ο Ερμοκράτης τον Σωκράτη στον διάλογο του Πλάτωνα «Κρατύλος», για να του το επιβεβαιώσει ο Σωκράτης αργότερα: «Κρατύλος φησίν ὅδε, ὦ Σώκρατες, **ονόματος ορθότητα είναι εκάστω των ὄντων φύσει πεφνκνίαν**, και ου τούτο είναι ὄνομα ὁ ἄν τινές συνθεμένοι καλεῖν καλώσι, της αὐτῶν φωνῆς μόριον ετιφθεγγόμενοι, **ἀλλὰ ορθότητα τινά των ονομάτων πεφυκέναι** και Ἑλλησι και βαρβάρους την αὐτήν ἄπασιν». Βλέπουμε, δηλαδή, ότι η σοφία που γεννήθηκε στον αρχαίο ελληνικό κόσμο, όχι απλά ξεκινούσε από τη γλώσσα, αλλά από τα βασικά δομικά της στοιχεία, όπως **το τι σημαίνει το κάθε όνομα που δίνουμε**, για παράδειγμα, ακόμα (και ειδικά) στους ανθρώπους.

Η αγγλοσαξονική λοιπόν **σημειολογική** (και όχι νοηματική) **γλώσσα** και οι διάκονοι της, δημιούργησαν μία ακόμα ομάδα λέξεων, όπως **κοινωνιοβιολογία, οικονομικοφυσική, κοινωνιοφυσική** (όλες με ελληνικές ρίζες), που ουσιαστικά επιδιώκουν **να ταυτοποιήσουν τη μορφή των λέξεων με ένα περιεχόμενο, το οποίο όμως δεν είναι καθολικά αποδέκτης επιστημονικής ισχύος**.

Αποκρύπτεται και καταδιώκεται, μας είπαν, η ανατρεπτική έρευνα του Εκπαιδευτικού-Ερευνητικού Τομέα του Ανοικτού Ψυχοθεραπευτικού Κέντρου που κατέδειξε ότι, με 1 την εκμάθηση της ιστορικής ορθογραφίας (πολυτονικό) 1 ωριμάζουν ταχύτερα οι οπτικές και γνωστικές λειτουργίες του μαθητή, όπως η Αντίληψη και η Μνήμη!

Το μεθοδολογικό πλαίσιο που συνιστούν στους καθηγητές οι υπεύθυνοι του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου μέσα από τις ειδικές οδηγίες και τα επιμορφωτικά σεμινάρια είναι η **διαθεματική-διεπιστημονική προσέγγιση**. Διαθεματική προσέγγιση σημαίνει να διδάσκεται ένα αντικείμενο μέσα από πολλές οπτικές γωνίες. Σύμφωνα με τα ειδικά βιβλία των καθηγητών, αυτό σημαίνει το εξής: «Η επεξεργασία του σχετικού υλικού και η μελέτη θέματος ολοκληρώνεται μέσα από ατομικές ή ομαδικές διαθεματικές εργασίες, οι οποίες παρουσιάζονται, συζητούνται και υποστηρίζονται στην τάξη με την καθοδήγηση του διδάσκοντος. Μέσα από τον διάλογο θα προκύψουν χρήσιμα συμπεράσματα, θα δοθούν απαντήσεις σε τυχόν ερωτήσεις και θα διαλευκανθούν κάποια σημεία **(καθοδηγούμενη ομαδοσυνεργατική διδασκαλία)**». Πολλοί εκπαιδευτικοί εξέφρασαν στο περιοδικό την ανησυχία τους για τις συνέπειες των οδηγιών του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου· η «διαθεματικότητα», που υποτίθεται ότι «είναι εχθρός της αποσπασματικότητας και της παπαγαλίας», **θα οδηγήσει στη συνολική υποβάθμιση της γνώσης**. «Διαθεματική διδασκαλία» σημαίνει, με

απλά λόγια, ότι καταργείται η αυτοτέλεια του γνωστικού αντικειμένου στη διδασκαλία και αντικαθίσταται από τη συλλογή ή πληροφοριών και τις πρακτικές εφαρμογές τους σε καθημερινά προβλήματα.

Μέσα σε αυτό το πνεύμα, στα βιβλία του Δημοτικού η διδασκαλία της Γλώσσας δεν γίνεται από λογοτεχνικά κείμενα αλλά... με βιογραφικά σημειώματα, προσκλήσεις για πάρτυ, συνταγές μαγειρικής και οδηγίες χρήσης ηλεκτρονικών παιχνιδιών.

Οι εκπαιδευτικοί δεν κρύβουν τους φόβους τους ότι, με τη συντελούμενη μεταρρύθμιση, σε λίγα χρόνια οι μαθητές θα είναι εθισμένοι σε έναν απλοϊκό και επιφανειακό λόγο. **Η «επικοινωνιακή» μέθοδος θα οδηγήσει, λένε, στην έξαρση του λειτουργικού αναλφαβητισμού τα επόμενα χρόνια.**

Τα μειονεκτήματα της «παπαγαλίας» (για την οποία όλοι διαμαρτύρονται) εξαλείφονται ακριβώς με τη Διαθεματική Προσέγγιση δια της οποίας ο νους του ανθρώπου διευρύνεται καθώς μπορεί να κατανοήσει λ.χ. ότι οι νομοτέλειες που διέπουν μία χημική σχέση μπορεί να βρίσκουν αντιστοιχίες στις ανθρώπινες σχέσεις. **Οι αντιδράσεις των εκπαιδευτικών οφείλονται κατά ένα μεγάλο μέρος στη «δια βίου εκπαίδευση» την οποία καλούνται να ακολουθούν...** Ενδεικτικά λέγεται ότι μόνο 1000 δάσκαλοι σήμερα στην Ελλάδα είναι σε θέση (λόγω νεαρής ηλικίας, ακμαίας διάθεσης, κατάλληλης μόρφωσης κ.λπ.) να εφαρμόσουν Διαθεματική | Διδασκαλία.

Κοινά βιβλία ιστορίας για τα Βαλκάνια με την υπογραφή και τη χρηματοδότηση της CIA

Βιβλία «ελληνικής Ιστορίας» με χρηματοδότηση του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Ταμείου, της USAID και της Λέσχης Μπίλντερμπεργκ...

Τα νέα βιβλία της ιστορίας του Δημοτικού και του Γυμνασίου που κυκλοφόρησαν εφέτος, αλλά και τα υπόλοιπα που θα είναι έτοιμα την επόμενη σχολική χρονιά, είναι από τη γένεση τους... υπερεθνικά. Πρόκειται για «Έργο συγχρηματοδοτούμενο κατά 75% από το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο και 25% από εθνικούς πόρους» (Γ' Κ.Π.Σ./ΕΠΕΑΕΚ II/ Ενέργεια 2.2.1/ Κατηγορία πράξεων 2.2.1.α: «Αναμόρφωση των προγραμμάτων σπουδών και συγγραφή νέων εκπαιδευτικών πακέτων»...). Ξεχάστε εκείνα τα παλαιομοδίτικα «με απόφαση της ελληνικής κυβέρνησης...», που δεν θα θυμούνται ε λίγα χρόνια οι αυριανοί μαθητές. Φοβάμαι ότι αυτή η αναλογία, 25% μόνο ελληνική συμμετοχή, διατηρείται στο γράμμα και στο πνεύμα των νέων βιβλίων.

Έρχονται, όμως, και τα χειρότερα. Πρόκειται για τα τέσσερα νέα ελληνικά εγχειρίδια Ιστορίας που παρουσιάστηκαν για πρώτη φορά στις 8 Νοεμβρίου στην Αθήνα, και τα οποία προορίζονται να αποτελέσουν συμπληρωματικά βοηθήματα στα νέα βιβλία Ιστορίας του Λυκείου (ηλικίες 15-18 ετών). Παρουσιάζονται σαν ένα «εναλλακτικό εκπαιδευτικό υλικό ιστορίας που ξεφεύγει από τα εθνοκεντρικά πρότυπα», σύμφωνα με τους επιμελητές και συγγραφείς τους. Η πρωτοβουλία για την υλοποίησή τους ανήκει στο «Κέντρο για τη Δημοκρατία και τη Συμφιλίωση στη Νοτιοανατολική Ευρώπη» (CDRSEE) που εδρεύει στην Θεσσαλονίκη, ο σχεδιασμός του οποίου είναι το ξαναγράψιμο των σχολικών βιβλίων ώστε να εξαλείψει τον «εθνοκεντρισμό» από τα ελληνικά βιβλία Ιστορίας και τα βιβλία των άλλων βαλκανικών χωρών. Για το ποιοι είναι όλοι αυτοί οι... καλοί άνθρωποι (bonhommes) που φαίνονται να διακηρύττουν «προς τι το μίσος και ο αλληλοσπαραγμός;», την απάντηση την βρίσκουμε κάνοντας ένα καλό searching στο Διαδίκτυο.

Σύμφωνα με την ιστοσελίδα του CDRSEE, το **Κέντρο για τη Δημοκρατία και τη Συμφιλίωση στη Νοτιοανατολική Ευρώπη** είναι ένας Μη Κυβερνητικός Οργανισμός, του οποίου ο πρώτος πρόεδρος ήταν ο ειδικός απεσταλμένος του Γ.Γ. του ΟΗΕ για το ζήτημα των Σκοπίων, ο γνωστός «φιλέλληνας» Αμερικανός διπλωμάτης, Μάθιου Νίμιτς. Στη συνέχεια, τον διαδέχθηκε ο Αμερικανός πρέσβης Ρίτσαρντ Σίφτερ. Ανάμεσα στα μέλη του διοικητικού του συμβουλίου φιγουράρουν πολλοί «διεθνείς υπάλληλοι», όπως ο Έλληνας, πρώην διευθυντής του γραφείου της World Bank (Παγκόσμιας Τράπεζας) στην ΕΕ, και ο επίσης Έλληνας, συντονιστής του Ελληνοτουρκικού Φόρουμ και επί σειρά ετών μέλος της οργανωτικής επιτροπής της Λέσχης Μπίλντερμπεργκ. Όπως δείχνει η έρευνα, το CDRSEE χρηματοδοτείται, μεταξύ άλλων, από την USAID, την **Κεντρική Υπηρεσία για την Πολιτική Εξωτερική Βοήθεια** των ΗΠΑ, που ανάμεσα στις μέχρι τώρα γνωστές δραστηριότητες της είναι η συνεργασία με τη CIA και το FBI για:

- α) την αποσταθεροποίηση της Λατινικής Αμερικής,
- β) την ανατροπή καθεστώτων στην Ευρασία, με τις «πολύχρωμες επαναστάσεις»,
- γ) την προπαγάνδα υπέρ του Σχεδίου Ανάν στην Κύπρο,
- δ) την προώθηση των Γενετικά Μεταλλαγμένων Τροφίμων - GMO και, επίσης,
- ε) τη στρατιωτική δραστηριοποίηση διαφόρων μισθοφορικών «ιδιωτικών εταιρειών πολέμου» με συμβόλαια με τον αμερικανικό στρατό στην κατοχή του Ιράκ.

{Ανάμεσα στους άλλους χρηματοδότες αυτής της νεοταξικής αρχής βλέπουμε την Coca Cola, την πολυεθνική Hyatt Regency, το Ίδρυμα για την Ανοικτή Κοινωνία (Open Society Institute στα Σκόπια, του γνωστού μας Τζωρτζ Σόρος) και το σιωνιστικό λόμπυ των ΗΠΑ, στέλεχος του οποίου είναι ο εβραϊκής καταγωγής Ρίτσαρντ Σίφτερ, πρόεδρος του CDRSEE.}

Οι σκοποί του CDRSEE και των νέων βιβλίων Ιστορίας είναι η επιβολή της νεοταξικής γραμμής **για τη διάλυση των εθνικών ταυτοτήτων στην πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια εκπαίδευση.** Ήδη στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, η «διεθνιστική» παγκοσμιοποιητική ιδεολογία έχει κυριαρχήσει με την πλειοψηφία των διδασκόντων.

Η θέση για την ισότητα των φυλών δεν είναι θέση επιστημονική αλλά θέση κρατικής πολιτικής, έγραψε η *Sunday*

Telegraph (6/4/1969): «Είναι αναντίρρητο ότι η θέση περί της ισότητας των μαύρων και των λευκών έχει γίνει θεμελιώδες δόγμα της Δύσης. Κάθε άλλη θεωρία είναι δυνατόν να διερευνηθεί, αλλά όχι αυτή. Σχηματίζει την ηθική βάση του χάρτη του ΟΗΕ και καθορίζει την εξωτερική πολιτική όλων των δυτικών δυνάμεων και θεωρείται αυτονόητη στις προσπάθειες που γίνονται για την ανάμιξη των φυλών μεταξύ τους σε εθνικό επίπεδο». Όπως αντιλαμβανόμαστε αυτές οι απόψεις δεν έχουν σχέση με την επιστήμη αλλά αποτελούν καθαρά «πολιτικές θέσεις» και βεβαίως εδώ οφείλουμε να είμαστε κατηγορηματικοί, «πολιτικές θέσεις» οι οποίες διαφέρουν από το ορθό, και το αληθές, είναι καταστρεπτικές και καταδικαστές, είναι προσπάθειες εξαπάτησης λαών ολόκληρων και εκπορεύονται πάντοτε από σκοτεινά κέντρα αποφάσεων ή για να μιλήσουμε στην απλή γλώσσα, ως εφαρμόσει ο κ. Μπεν Γιοχάναν τη μίξη της δικής του φυλής με τους νέγρους και όταν γίνει αυτό θα πείσουμε και εμείς· είναι πολύ απλό να αποδείξουν ότι πιστεύουν ειλικρινά στις απόψεις που εκφράζουν. Αν ήσαν νοήμονες και αν τους ενοχλούσε ο «ρατσισμός» δεν θα ούρλιαζαν ύβρεις αλλά θα απαιτούσαν από τον κ. Μπεν Γιοχάναν να καταργηθεί ο νόμος της 28ης Αυγούστου 1953 του κράτους του Ισραήλ που απαγορεύει κάθε μικρό γάμο, θα απαιτούσαν να απαγορευθεί η Πεντάτευχος ή οποία απαιτεί την πλέον κλειστή ενδογαμία.

Το πόσο ψευδείς είναι αυτές οι «αλήθειες» είναι πια πασιδίηλο και γι' αυτό τις στηρίζουν πια με απαίσιες αστυνομικές απαγορεύσεις. Στην Ελλάδα κατέργησαν την έδρα Ανθρωπολογίας και παγκόσμια κλείνουν κάθε ανθρωπολογικό ίδρυμα: προκάλεσε διεθνή σάλο και αντίδραση των επιστημονικών κύκλων η προσωπική απόφαση του προέδρου της Γαλλικής Δημοκρατίας κ. Σιράκ να «κλείσει» το πλέον έγκυρο επιστημονικό ίδρυμα της χώρας, το γνωστό μας Μουσείο του Ανθρώπου (*Musee de L'Homme*) και να το μετατρέψει σε «Γκαλερί Τέχνης των Πρωτόγονων» (*Nature*, vol. 383, 473, 1996). Στη Βρετανία το πανεπιστήμιο του Εδιμβούργου στράφηκε εναντίον του ψυχολόγου Chris Brand διότι στο βιβλίο του: *General Intelligence and its Implications*, τόλμησε να ισχυρισθεί το πασιφανές ότι η ευφυΐα καθορίζεται κατά κύριο γενετικά.

Μετά την κατεδάφιση των κλασικών ανθρωπιστικών αξιών, τι διδάσκεται στους φοιτητές, ποιες αξίες πρυτανεύουν; Ο άνθρωπος θεωρείται ως ον υλικό και οικονομικό, κάθε νοητική λειτουργία θεωρείται πλάνη. Λέει ο Frank Lentricchia, πρύτανης του πανεπιστημίου Duke: «τίποτε δεν υπάρχει στην νόηση που να μην έχει την απαρχή του στις οικονομικές, σεξουαλικές και φυλετικές διαφορές». Απόψεις περί φυλής και περιβάλλοντος εμπλέκονται κατά τρόπο σχιζοφρενικό: αφενός διδάσκεται ότι υπάρχουν τελείως διάφοροι τρόποι αντίληψης της πραγματικότητας, η *white* και η *black perspective*, και αφετέρου ότι «τα ανθρώπινα όντα δεν διαφέρουν, τα περιβάλλοντα διαφέρουν».

Γενικά μπορούμε να πούμε ότι «καλλιεργείται ένας ριζικός μηδενισμός και σκεπτικισμός βασιζόμενος στην απόρριψη της δυνατότητας του ανθρώπου να βρεθεί πάνω από τα βασικά ένστικτα, ο άνθρωπος παρουσιάζεται ολοκληρωτικά ως το προϊόντων φυλετικών, ταξικών και σεξουαλικών προσδιορισμών του». Η κατεδαφιστική μανία δεν έχει τέλος, διδάσκεται ότι η φυσιολογική οικογένεια αποτελεί το «θεμέλιο της καταπίεσης» (σύμφωνα με τον πρόεδρο της Αμερικανικής Φιλοσοφικής Ένωσης και καθηγητή του πανεπιστημίου του Cincinnati, Allison Jaggar) και λαμβάνουν χώρα επιστημονικά συνέδρια που και μόνο ο τίτλος τους θίγει την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, ως «*Literaly and Critical Theory from Lesbian Perspectives*» ή «*the Muse of Masturbation*».

Τρίτον, εγκαταλείφθηκε κάθε προσπάθεια ομογενοποίησης της κοινωνίας και αυτή η λίγη ομογενοποίηση που υπήρχε καταβλήθηκε προσπάθεια να εκλείψει.

Ενώ εξακολουθούν να διδάσκουν ότι ο άνθρωπος είναι λευκό χαρτί που δέχεται εγγραφές από το περιβάλλον εντούτοις διακηρύσσουν ότι οι Μαύροι θα μείνουν πάντα Μαύροι αναφομοίωτοι. Η προσπάθεια που γίνεται κατατείνει στο να μεγαλώσει και να υπογραμμίσει τη διαφορά. Στο πανεπιστήμιο Howard πάνω από εκατό μαθήματα διδάσκουν Αφρικανικές γλώσσες, διάφορα Αφρικανικά θέματα κλπ. Ακόμα και το τμήμα Γαλλικής φιλολογίας διδάσκει μόνο θέματα και βιβλία από τη γαλλόφωνη Αφρική και Καραϊβική, ενώ η εφημερίδα του πανεπιστημίου περιέχει κείμενα στη γλώσσα Γιουρούμπα. Η ουσία όλων αυτών των σπουδών δεν έχει καμία σχέση με την πραγματικότητα, διδάσκονται πράγματα καθαρά φανταστικά, στο όριο της παράνοιας. Όπως το θέτουν σ' αυτό το πανεπιστήμιο: «Θέλουμε να μάθουμε ποια είναι η καταγωγή της γλώσσας, της ιατρικής, των μαθηματικών και πώς οι Έλληνες έκλειψαν αυτές τις γνώσεις. Πώς οι Μαύροι έκτισαν το πρώτο πανεπιστήμιο του κόσμου στο Τιμποκτού, πώς έκτισαν τις πυραμίδες και του οβελίσκους που έκλεψε ο Μέγας Αλέξανδρος».

Σε όλα αυτά τα πανεπιστήμια ιδρύθηκαν ειδικοί οίκοι, οικοτροφεία, εστίες, για τις μειονότητες, έτσι ώστε να αποκτήσουν μέσω του χώρου οι φοιτητές αυτοί την ιδέα της διαφοράς. Επίσης σε όλα τα πανεπιστήμια άρχισαν ειδικοί εορτασμοί –«*minority orientation week*» για να εμπεδώνεται η διαφορά. Στις διοργανώσεις αυτές πρωτοστάτησε το πανεπιστήμιο Harvard, που οργάνωσε και χρηματοδότησε, εκτός των άλλων, την εξτρεμιστική οργάνωση RAZA των φοιτητών Hispano, που αποτέλεσε τον ουσιαστικό κύριο και ρυθμιστή του πανεπιστημίου. Αυτό ίσως δεν είναι το χειρότερο που θα ήταν δυνατό να συμβεί, καθότι το πανεπιστήμιο Yale φρόντισε να τεθεί εξολοκλήρου υπό την κυριαρχία των ομοφυλοφίλων, απ' όπου και έγινε πλέον γνωστό ως «*the gay university*».

Η Νέα Τάξη δεν χρειάζεται ήρωες, αλλά μεταλλαγμένους υπηκόους. Τα ονόματα των ηρώων παρατίθενται «φωτογραφικά» στο κάτω μέρος της σελίδας, όπως στις αθλητικές εφημερίδες προβάλλεται... η ενδεκάδα μιας ομάδας ποδοσφαιρού!

Με πρωτοβουλία του «Κέντρου για την Δημοκρατία και τη Συμφιλίωση στη Νοτιοανατολική Ευρώπη» (μια ακόμα από τις γνωστές πολυπολιτισμικές αιρέσεις) το βιβλίο αυτό διατίθεται σε τέσσερις τόμους και σε τρεις γλώσσες: ελληνικά, σερβικά, αγγλικά, το υλικό τους δε, δεν πηγάζει από τις επίσημες ιστορικές πηγές αλλά από... φωτογραφίες, σκίτσα, αποσπάσματα βιβλίων, πίνακες και... δημοσιεύματα του Τύπου.

Με το πρόσχημα ότι η Ιστορία που διδάσκεται στα σχολεία είναι εθνικιστική, επιχειρείται να αποδειχθεί ότι το έθνος δεν αποτελεί πλέον την μοναδική ταυτότητα ενός λαού και καλεί τους μαθητές να υπερβούν το έθνος και να ταυτιστούν με στενότερα ή και ευρύτερα σύνολα (μικρότερες ή μεγαλύτερες εξω-συνοριακές κοινωνικές ομάδες). Επιχειρείται δηλαδή, η αποεθνικοποιημένη προσέγγιση της Ιστορίας, σε αντίθεση με την «εθνικιστική ιστορία» που διδάσκεται σήμερα.

Είναι γεγονός ότι κανένα διεθνές επιστημονικό ίδρυμα ή οργανισμός δεν έχει ουσιαστική δράση μέχρι τώρα για την αποκατάσταση των σκόπιμων διαστρεβλώσεων στην ιστορία των εθνών και γενικότερα στην παγκόσμια ιστορία. Στην τουρκική ιστορία που διδάσκεται στα σχολεία, ακούγονται απίστευτα πράγματα, όπως για τον Ομέρ Πασά που δεν ήταν άλλος από τον Όμηρο. Κοντολογίς χάρις στους Τούρκους εκπολιτίστηκαν οι Έλληνες και οι Ευρωπαίοι. Αυτό που είναι εντελώς απαράδεκτο είναι ότι στα σύγχρονα ελληνικά βιβλία η ιστορία διαστρεβλώνεται και μαθαίνουμε ότι οι Σπαρτιάτες είναι απόγονοι του Αβραάμ.

Παρακάτω σταχυολογούμε μερικές από τις καταγγελίες των εκπαιδευτικών, σχετικά με το τι μεθοδεύεται στην πολύπαθη εκπαίδευση.

Καθηγητές, οι οποίοι συμμετείχαν στα ειδικά σεμινάρια που επιμορφώνουν τους εκπαιδευτικούς στη κατανόηση της «εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης» και στο νέο «διαθεματικό» πλαίσιο των καινούργιων σχολικών βιβλίων, μας είπαν ότι έλαβαν σαφείς και επιτακτικές εντολές από τους «επιμορφωτές» του Υπ. Παιδείας και του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου: να σταματήσουν οι αναφορές στην έννοια «ελληνικό έθνος» στο μάθημα της Ιστορίας, να αποφεύγεται οποιαδήποτε «εθνικιστική» αναφορά που μπορεί να ενοχλεί τους Τούρκους στη διδασκαλία της Επανάστασης του '21 και να μην αναφέρεται τίποτα κατακριτέο για τους Δυτικούς στο κεφάλαιο των Σταυροφοριών.

Πολλοί εκπαιδευτικοί αντέδρασαν στην ντιρεκτίβα για τη **διδασκαλία της Ιστορίας χωρίς να τονίζεται η σημασία των ηρώων και των ηρωικών πράξεων**. Αντίθετα, επιδιώκεται η καλλιέργεια προτύπων ενδοτισμού και καταναλωτισμού... Όπως υποστηρίζουν οι εκπαιδευτικοί τα νέα «πολυπολιτισμικά» εκπαιδευτικά προγράμματα αποσκοπούν να «στραγγαλίσουν» κάθε διάθεση ανάτασης στη νεολαία και να διαμορφώσουν «παιδιά της ήττας» που θα έχουν βιώσει την έννοια «Ελλάδα» σαν κάτι για το οποίο δεν μπορούν να είναι υπερήφανοι.

Ενώ το υπουργείο Παιδείας αρνούνταν επί εβδομάδες κάθε διάλογο με τους εκπαιδευτικούς, οι κατευθύνσεις για την ελληνική Παιδεία συζητούντο σε εξωθεσμικούς χώρους. Για παράδειγμα, στις 27 και 28 Ιουνίου **έγινε στην Αθήνα** το Forum και η Διάσκεψη των Υπουργών Παιδείας των κρατών-μελών του ΟΟΣΑ (για πρώτη φορά εκτός της έδρας του ΟΟΣΑ στο Παρίσι), με αντικείμενο τις **μεταρρυθμίσεις που θα πρέπει να δρομολογηθούν στην Ανώτατη Εκπαίδευση ώστε να ευθυγραμμιστεί πλήρως με τις επιταγές της παγκοσμιοποίησης και των υπερεθνικών ιδρυμάτων και των πολυεθνικών**.

Επίσης, από τις 29/09 έως 01/10 στο θέατρο του Ελληνοαμερικανικού Εκπαιδευτικού Ιδρύματος πραγματοποιήθηκε διεθνές εκπαιδευτικό συνέδριο με τη συμμετοχή Αμερικανών καθηγητών. Ο πρέσβης των ΗΠΑ Τσαρλς Ρις, στον χαιρετισμό του τόνισε ότι **«η μεγαλύτερη πρόκληση που αντιμετωπίζουμε σήμερα είναι οι αλλαγές στον τομέα της εκπαίδευσης»...**

Δηλαδή, τη δημιουργία της «ενιαίας αγοράς Ανώτατης: Εκπαίδευσης» για τις ανάγκες των πολυεθνικών επιχειρήσεων.

Ο καθηγητής Παιδαγωγικών και Τεχνολογίας Επικοινωνίας Σέιμουρ Πάπερτ, του γνωστού Πανεπιστημίου MIT των ΗΠΑ, στην ομιλία του συνέστησε στους Έλληνες **τη «θεμελιακή αναθεώρηση } τού τι διδάσκεται και τι μαθαίνεται» έως σήμερα.** j

Στα πλαίσια αυτών των κατευθύνσεων, στην Αρχαία Ιστορία (νέο βιβλίο της Α' Γυμνασίου) υποβαθμίζονται εμφανώς όλοι οι Έλληνες ήρωες των Περσικών Πολέμων με κανονικούς χαρακτήρες στο κείμενο ενώ, **αντιθέτως, τονίζονται με μαύρα γράμματα οι | Πέρσες στρατηγοί**. Για τα αίτια των Περσικών Πολέμων και του Χρυσού Αιώνα δεν γίνεται καμία αναφορά, ούτε κάποια μνεία της Ι σημασίας της νίκης των Ελλήνων για τον Ελληνικό και τον: ευρωπαϊκό πολιτισμό.

Στο βιβλίο της Μεσαιωνικής Ιστορίας (Β' Γυμνασίου) έχει απαλειφθεί ο όρος «Βυζάντιο», ενώ υπάρχει σε επιμέρους μαθήματα, Η απόκρουση των Αβάρων και Σλάβων από τον Ηράκλειο αναφέρεται απλώς, ενώ δεν υπάρχει καμία λέξη για τον ηρωισμό των πολεμιστών και τον *Ακάθιστο Ύμνο* (σ. 19). Η νίκη κατά των Αράβων από τον Λέοντα Γ' Ίσαυρο, που στο παλιό βιβλίο αναφέρετο ως ισοδύναμη με τον Μαραθώνα και ο Λέων ως νέος Μιλτιάδης, στο νέο βιβλίο δεν τονίζεται καθόλου. Ούτε καν ως ισοδύναμη με τη νίκη των Φράγκων στο γαλλικό Πουατιέ (σ. 27). Το όνομα Βουλγαροκτόνος έχει απαλειφθεί και στις νίκες κατά των Βουλγάρων οι μεγάλοι στρατηγοί Βασίλειος ο Β', Νικηφόρος Φωκάς και Ιωάννης Τσιμισκής αναφέρονται με κανονικά γράμματα, ενώ τονίζονται πάλι οι εχθροί του Βυζαντίου, Συμεών και Σαμουήλ (σ. 41). Παρόμοιες διαστρεβλώσεις γίνονται και στις Σταυροφορίες κ.ο.κ. |6. Δεν γίνεται εμφανής και εκτενής αναφορά στον ρόλο της Εκκλησίας στην Επανάσταση.

Η υποβάθμιση του ρόλου της Ορθοδοξίας στην Επανάσταση του 21 επισημάνθηκε και από το εκπαιδευτικούς κύκλους ακόμη και της Αριστεράς. Ο *Ριζοσπάστης* έγραφε χαρακτηριστικά την Κυριακή 8 Οκτωβρίου «Αντίστοιχα, η Ιστορία διδάσκει με θέματα αποσπασμένα από την ιστορική τους συνέχεια... Για παράδειγμα, μπορεί οι μαθητές να γνωρίσουν το ρόλο το συγκεκριμένο πατριαρχών ή επισκόπων πριν και κατά τη διάρκεια της Επανάστασης 21, **δε θα σταθούν όμως μέσα από τα σχολικά βιβλία στον σημαντικό ρόλο που έπαιξε ο λαϊκός κλήρος στη Επανάσταση**».

Για το βιβλίο των Αρχαίων Ελληνικών στην Α΄ Γυμνασίου αναφέρει ότι έχουν αφαιρεθεί αρχαία κείμενα παρμένα από τις ευαγγελικές περικοπές.

Τέλος, για το βιβλίο των Νέων Ελληνικών στην Γ΄ Γυμνασίου, τα λογοτεχνικά κείμενα που αναφέρονται στον Χριστιανισμό έχουν αφαιρεθεί. Ενδεικτικά, ο ομότιμος καθηγητής του Πανεπιστημίου Αθηνών, ιστορικός Βασίλης Κρεμμυδάς (*Τα Νέα*, 07/10/2006) λέει: «Η Γαλλική Επανάσταση, η Συνθήκη των Κιόντσουκ Καϊνάρτζη και πολλά άλλα μπορούν, φαίνεται, να λείπουν από ένα σχολικό βιβλίο, δεν μπορεί όμως να λείψει, όσο σύντομη και αν είναι, η αναφορά στα γεγονότα, η... Συνθήκη της Τορντεζίλας (1494), με την οποία, λέει, Ισπανοί και Πορτογάλοι "αφού μετέτρεψαν τις νέες χώρες σε αποικίες, τις μοίρασαν μεταξύ τους"! Αυτό το συνταρακτικό, άγνωστο σε μένα, το ομολογώ, γεγονός δεν αναγράφεται στο χρονολόγιο. Έχω να κάνω μία αφελή ερώτηση: το 1494 υπήρχαν αποικίες για να τις μοιράσουν τα δύο βασιλεία;».

Παρόλα αυτά:

- Υποβαθμίζεται ο ρόλος των πολιτικών και στρατιωτικών ηγετών ως ιστορικών παραγόντων και προβάλλεται ως δημιουργός της ιστορίας το ανώνυμο πλήθος από αμφίβολες μαρτυρίες.

- Τα βαλκανικά κράτη παρουσιάζονται ως γεννήματα της Οθωμανικής αυτοκρατορίας, στην οποία δίνεται μια εντελώς αντιεπιστημονική ψευδοϊστορία από τις αρχές του 14ου αιώνα μ.Χ. ως τον 20ό αιώνα και το Βυζάντιο αγνοείται εντελώς και μένει στην αφάνεια.

- Και, όσο κι αν φαίνεται απίστευτο, στη μικρή αυτή αναφορά στην Άλωση της Κωνσταντινούπολης **δεν** υπάρχει βέβαια καμία εικόνα του ηρωικού τελευταίου αυτοκράτορα. Αντιθέτως, στο εικονογραφικό υλικό εικονίζεται ο Μωάμεθ ο Β΄, ο οποίος αναφέρεται περισσότερες φορές στο κείμενο, να μπαίνει θριαμβευτής στην Πόλη σε έναν πίνακα του Μπ. Κόνσταντ από το Μουσείο των Αυγουστίνων της Τουλούζης... Το δε γεγονός σχολιάστηκε με διθυραμβικό –ειρωνικό, ας ελπίσουμε– τρόπο από καθημερινή εφημερίδα μεγάλου συγκροτήματος με τον τίτλο: «Επιτέλους, στην εικόνα με την Άλωση της Πόλης δεν εικονίζεται ο νικημένος αλλά ο νικητής!» (07/10/2006).

- Ο αγώνας της Ελληνική Εθνεγερσίας απουσιάζει παντελώς και παρατίθεται μόνο το «Άσμα Πολεμιστήριον» του Αδαμάντιου Κοραή και επιλεκτικά κάποια αποσπάσματα από την Προκήρυξη του Αλέξανδρου Υψηλάντη.

- Διαγραφή της εθνικής ιστορικής μνήμης των Ελλήνων
- Συγκεκριμένα έχουν αφαιρεθεί σύμφωνα με την απόφαση Α.Π.Γ2/5007 Αθήνα 27-9-2001 τα παρακάτω:
- Ο νεοελληνικός διαφωτισμός, οι αναφορές στην νεοελληνική κοινωνία του 19ου αιώνα.
- Η φιλική εταιρεία (1814-1821), η έκρηξη και η εδραίωση της επανάστασης (1821-1823).
- Τα ανορθωτικό έργο του Καποδίστρια, το εργατικό κίνημα στον 19ο αιώνα.
- Ο ιμπεριαλισμός και η αποικιοκρατία από το 1870 έως το 1914.
- Η Οθωμανική περίοδος 1833-1862, πορεία του ελληνικού κράτους προς τον εκσυγχρονισμό.
- Η εξέλιξη των εθνικών θεμάτων, η ιδεολογική ατμόσφαιρα του νεοσύστατου ελληνικού κράτους και η τουρκοκρατούμενη Κύπρος.

- Με αυτό τον τρόπο, το Υπουργείο Παιδείας και το Υπουργείο Εξωτερικών, αλλοιώνοντας δηλαδή την ουσία της ιστορίας την οποία διδάσκονται τα παιδιά μας στα σχολεία, θεωρούν ότι θα επιτευχθεί η ειρήνη μεταξύ των δυο λαών, του ελληνικού και του τουρκικού.

- Από την πλευρά του οι Τούρκοι δεν δυσκολεύονται να αποδεχθούν τέτοιες επιτροπές, αφού έχουν λύσει αυτό το πρόβλημα με πονηρούς τρόπους, όπως τα πάντα. Συγκεκριμένα στα βιβλία της ιστορίας τους έτσι κι αλλιώς ελάχιστα ασχολούνται με τον νεότερο ελληνισμό, αφού την ελληνική επανάσταση τη θεωρούν «Ανταρσία Αχάριστων Ληστών», που δεν αποδέχτηκαν τα καλά της μεγάλης Οθωμανικής Αυτοκρατορίας.

- Επιπλέον και για να μην εμπίπτει το θέμα στον έλεγχο αυτής της επιτροπής, τύπωσαν εγχειρίδιο «Εθνικής Ασφαλείας» που διδάσκεται στα σχολεία τους από ένστολο αξιωματικό τους, μέσα στο οποίο καταγράφεται ότι τα νόμιμα σύνορα της Ελλάδας είναι αυτά του 1881. Δηλαδή μόνο η Πελοπόννησος και η Στερεά, η Θεσσαλία και τα Επτάνησα είναι Ελλάδα κατά τους Τούρκους. Όλα τα υπόλοιπα είναι «αμφισβητούμενα εδάφη γιατί τα άρπαξαν οι Έλληνες σε εποχές δύσκολες για την Οθωμανική Αυτοκρατορία», όπως αναφέρει το εγχειρίδιο εθνικής ασφάλειας των Τούρκων.

- Στον κατακερματισμό των γεγονότων προστίθεται και η διάχυση σε αποσπασματικές «διεπιστημονικές» πηγές. Δίνεται, όμως, ιδιαίτερη έμφαση στον εσωτερικό αλληλοσκοτωμό των πρωταγωνιστών της Επανάστασης.

- Ο Μακεδονικός Αγώνας παρουσιάζεται ως αγώνας των Βουλγάρων για την απελευθέρωση της Μακεδονίας από τους Τούρκους.

- Γίνεται απαράδεκτη προβολή του κράτους των Σκοπίων ως Μακεδονία και των Σκοπιανών ως Μακεδόνες, οι οποίοι μάλιστα αναφέρονται ως οι απόγονοι του Φιλίππου και του Μεγάλου Αλεξάνδρου.
 - Είναι ισχυρότατη η παρουσία ελληνικών πηγών σε αντίθεση με τις σλαβικές και τουρκικές.
 - Αποσιωπώνται οι θηριωδίες των Βούλγαρων και των Τούρκων εις βάρος των Ελλήνων.
 - Υπάρχει φανερή εύνοια προς τους Εβραίους.
 - Παρατίθενται συγκριτικοί πίνακες με στατιστικά στοιχεία για τον πληθυσμό των Μακεδονικών πόλεων με τρόπο που δικαιώνουν τους Σλάβους (Σέρβους, Βούλγαρους) και να δημιουργούν αμφιβολία για την αξιοπιστία των ελληνικών στατιστικών πινάκων.
 - Ανάμεσα στα ελάχιστα που πρέπει να γνωρίζουν τα ελληνόπουλα για τη Μικρασιατική Καταστροφή λ.χ. είναι τα ακόλουθα:
 - «Στις 27 Αυγούστου 1922 ο τουρκικός στρατός μπαίνει στη Σμύρνη. **Χιλιάδες Έλληνες συνωστίζονται στο λιμάνι προσπαθώντας να μπουν στα πλοία και να φύγουν για την Ελλάδα».**
 - [*Η υπογράμμιση είναι δική μας... Η φράση δίνει την εντύπωση ότι περίμεναν να πάρουν το... πλοίο της γραμμής για το Αιγαίο τον Δεκαπενταύγουστο].
 - Για την εθνική αντίσταση έχουν γραφεί μόλις... 2 παράγραφοι (περίπου 9 σειρές κειμένου).
 - Για την αντίσταση στη Χούντα και το Πολυτεχνείο... 5 αράδες.
 - Για την Κύπρο και τον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα της ΕΟΚΑ μισή σελίδα και, στη συνέχεια, φωτογραφίες και υποσημειώσεις.
 - Παρατίθενται παραπλανητικές εικόνες (πόλεων, ενδυμασιών) εις βάρος του ελληνικού πληθυσμού.
 - Παρουσιάζεται η ΕΟΚΑ ως τυχοδιωκτική και τρομοκρατική οργάνωση.
- Γενικά αφανίζεται η ελληνική ιστορία και επιχειρείται μεθοδικά η άμβλωση της ελληνικής ιστορικής μνήμης και εθνικός αποχρωματισμός των Ελλήνων, επιχειρείται προετοιμασία για χωρίς αντιδράσεις επιβολή στα Βαλκάνια μιας νέας τάξης πραγμάτων, η οποία ευνοεί τους Σλάβους και τους Τούρκους.
- Αφιερώνονται, όμως, τρεις ολόκληρες σελίδες στο... ποδόσφαιρο, το αυτοκίνητο και την τηλεόραση στην Ελλάδα!
- Αυτή είναι η πραγματικότητα μας, ίσως ισχυριστεί κάποιος. Η εκπαίδευση όμως πρέπει να αποσκοπεί και να σκοπεύει στο ιδεατό και όχι να περιορίζεται μόνο στο καθημερινό...
- Αξίζει να σημειωθεί ότι τον πρώτο τόμο έγραψαν ένας Ρουμάνος και ένας Τούρκος, τον δεύτερο τόμο έγραψε μια Ρουμάνα, τον τρίτο τόμο έγραψε ένας Βούλγαρος και τον τέταρτο τόμο έγραψε μια Κροάτισσα.

Η διαμόρφωση της κοινής γνώμης από τα Μ.Μ.Ε.

Ένα από τα περισσότερο χρησιμοποιούμενα εργαλεία της κοινωνιοφυσικής, είναι το λεγόμενο *Monte Carlo Simulation*. Μ' αυτό, μελετούνται σε στατιστικό επίπεδο κοινωνικές τάσεις αναφορικά με τη δυναμική της δημόσιας/κοινής γνώμης και της (προσέξτε!) **διαμόρφωσης ειδικών κοινωνικών τάσεων**. Στο μήκος κύματος αυτό κινούνται και τα γνωστά μας *reality games*, στα οποία **οι επιλεγμένοι χαρακτήρες που παίρνουν μέρος, αντανakλούν στατιστικά σε μεγάλες ομάδες από δείγματα τηλεθεατών**, αναφορικά με το ψυχολογικό τους προφίλ, και συνεπακόλουθα των καταναλωτικών προτιμήσεων και τάσεων.

Έτσι, η προώθηση ή μη των όποιων «παικτών» στα πλαίσια του τηλεοπτικού «παιχνιδιού», θα συνοδευτεί από τα αντίστοιχα διαφημιστικά πακέτα τα οποία θα προβληθούν στο μεσοδιάστημα της κάθε εκπομπής και αποσκοπούν στην ψυχολογική σύνδεση ενός προϊόντος, με την ευχαρίστηση ή τη στεναχώρια που θα νοιώσουν μεγάλες ομάδες τηλεθεατών. Οι κάποιες χιλιάδες ευρώ που παίρνουν οι παίκτες είναι ψίχουλα μπροστά στο τι «τζιράρουν» οι εταιρείες παραγωγοί τού κάθε reality show!

Συνεπώς, αντιλαμβανόμαστε ότι η μορφή της κοινωνιοφυσικής είναι μόνο το όνομα της, το οποίο από μόνο του, στους –κατά κανόνα μη υποψιασμένους και ράθυμους– πολίτες, επιβάλλει το ειδικό του βάρος. Το δε περιεχόμενο της είναι **η πιστοποίηση τάσεων και η δημιουργία νέων** για έλεγχο των μαζών. Να λέμε τα πράγματα με το όνομα τους! Η αρχαία ελληνική σκέψη και γλώσσα είναι ξεκάθαρη: **Η μελέτη της κοινωνίας γίνεται με τον στοχασμό των μορφωμένων και πραγματικά ελεύθερων πολιτών. Η μελέτη της φύσης με τη μεθοδολογία του Πλάτωνα στον Τίμαιο και του Αριστοτέλη στο Όργανο**. Εκεί βρίσκονται οι ρίζες των σημερινών μας κοινωνιών τα λοιπά είναι εκ του πονηρού.

Και μπορούμε να ρωτήσουμε γι αυτό τους, περί το δίκαιο, τα μαθηματικά και την όποιας φύσης μηχανολογία, ενασχολούμενους. Εάν θέλουμε διακλαδικότητα και διεπιστημονικότητα, δεν έχουμε παρά να γυρίσουμε τους δείκτες της εκπαίδευσης **στην ενιαία και θεματικά αδιάσπαστη μορφή παιδείας και μάθησης στη βάση του ανθρωπισμού και του κοινωνικού οφέλους**. Η ενότητα της γνώσης δεν είναι ζητούμενο, αλλά δεδομένο σε αχρηστία από τον σύγχρονο άνθρωπο...

Ας δούμε τώρα ποιοι συγκεκριμένα κινούν τα νήματα της σύγχρονης ιστορίας της Νοτιοανατολικής Ευρώπης και της μαζικής πλύσης εγκεφάλου των λαών της Βαλκανικής. Μεταξύ άλλων:

- Ο ειδικός μεσολαβητής του ΟΗΕ για την ΠΓΔΜ, Μάθιου Νίμιτς, ο οποίος εμφανίζεται ως μέλος του Κέντρου Δημοκρατίας και Συμφιλίωσης της Νοτιοανατολικής Ευρώπης.

- Ο Ρίτσαρντ Σίφτερ, ως ο πρόεδρος του Διοικητικού Συμβουλίου του Κέντρου, Αμερικανός δικηγόρος ο οποίος επί εικοσι συναπτά έτη υπηρέτησε από διάφορες θέσεις το διπλωματικό σώμα της χώρας του μεταξύ άλλων διετέλεσε υφυπουργός Εξωτερικών αρμόδιος για θέματα ανθρωπίνων δικαιωμάτων και ανθρωπιστικών υποθέσεων καθώς και σύμβουλος στο Συμβούλιο Εθνικής Ασφάλειας των ΗΠΑ). Ο Ρίτσαρντ Σίφτερ είναι στρατευμένος σιωνιστής και οι απόψεις του φιλοξενούνται συχνά σε διάφορα εβραϊκά περιοδικά όπως στα *Jewish News* και *The Jewish Week*. Ενώ έχει διατελέσει και Πρόεδρος του Εμερικανοεβραϊκού ιδρύματος Διεθνών Σχέσεων, αλλά και του Εβραϊκού Ινστιτούτου για Θέματα Εθνικής Ασφάλειας.

- Ο εφοπλιστής Κώστας Καρράς ως Εισηγητής για το Κοινό Σχέδιο Ιστορίας στο Δ.Σ. του «Κέντρου». Εκ των ιδρυτικών μελών του «Κέντρου», είναι επίσης ο Έλληνας συντονιστής του Ελληνο-Τουρκικού Φόρουμ, ενώ υπήρξε επί 18 χρόνια μέλος της Οργανωτικής Επιτροπής των Συναντήσεων Μπίλντερμπεργκ.

- Ο Γιώργος Δαυίδ, πρόεδρος της εταιρίας Coca-Cola HBC (Coca-Cola ελληνική εταιρία εμφιαλώ-σεως 3Ε), που είναι από τις μεγαλύτερες εταιρίες αναψυκτικών στην Ευρώπη και σε επίπεδο θυγατρικών της Coca-Cola δεύτερη μετά τη μητρική αμερικανική εταιρία. Ο Γ. Δαυίδ είναι επίσης μέλος του Δ.Σ. του Κέντρου Μικρασιατικών Σπουδών καθώς και του ΕΛΙΑΜΕΠ, όπως και μέλος της Οργανωτικής Επιτροπής των Συναντήσεων Μπίλντερμπεργκ από το 1998. Ενώ, ως χορηγοί και υποστηρικτές εμφανίζονται: State Department (υπουργείο Εξωτερικών των ΗΠΑ), Foreign Office (υπουργείο Εξωτερικών της Μεγάλης Βρετανίας), Υπουργείο Εξωτερικών της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, Υπουργείο Εξωτερικών της Ελληνικής Δημοκρατίας, Υπουργείο Μακεδονίας και Θράκης της Ελληνικής Δημοκρατίας, Βασιλικό υπουργείο Εξωτερικών Υποθέσεων της Νορβηγίας, Υπουργείο Εκπαίδευσης και Πολιτιστικών Υποθέσεων της Αυστρίας, Δήμος Θεσσαλονίκης, Fund for an open society – Serbia (Τζωρτζ Σόρος), The Foundation Open Society Institute Macedonia (FOSIM) (Τζωρτζ Σόρος), Ελληνοτουρκικό Επιχειρηματικό Συμβούλιο, Εμπορικό Επιμελητήριο Θεσσαλονίκης, The Cyprus Federation of America, Εθνική Τράπεζα της Ελλάδος, Alpha Bank, TITAN (Μέλος του Δ.Σ. της εταιρίας είναι και ο Γιώργος Δαυίδ), η USAID (κυβερνητική υπηρεσία των ΗΠΑ, μέσω της οποίας διοχετεύεται το μεγαλύτερο μέρος της –μη στρατιωτικής– βοήθειας των ΗΠΑ προς άλλες χώρες. Οι σχέσεις USAID και CIA εξακολουθούν να προκαλούν αρκετές συζητήσεις. Η USAID λειτουργεί ως όργανο για τη διείσδυση της CIA στις τοπικές κοινωνίες με την χρηματοδότηση οργανώσεων και ατόμων με εκατομμύρια δολάρια για την προώθηση της εξωτερικής πολιτικής των ΗΠΑ).

Τέλος, αναμένεται η συνάντηση της Υπ. Εξ. κ. Ντόρας Μπακογιάννη με τον ειδικό μεσολαβητή του ΟΗΕ, κ. Νίμιτς για το Σκοπιανό, δοθέντος ότι ο κ. Νίμιτς είναι στο κόλπο και η κ. Μπακογιάννη δεν έχει λείψει από καμία από τις τελευταίες συναντήσεις της Λέσχης Μπίλντερμπεργκ.

Τα περισσότερα Μ.Μ.Ε. στην Αθήνα, έντυπα και ηλεκτρονικά, εργάζονται ηθελημένα ή αθέλητα για τη διάλυση της κοινωνίας, της οικονομίας, της παιδείας, της δικαιοσύνης, της δημόσιας τάξης, της κοινωνικής συνοχής, του ηθικού και της ηθικής της νεολαίας. Και όλα αυτά τα διαπράττουν άλλοι εξ ονόματος του «προοδευτικού» διεθνισμού, άλλοι εξ ονόματος του Διεθνισμού, του οικονομικού φιλελευθερισμού. Γιατί τα τηλεοπτικά κανάλια δεν βελτιώνουν ποιοτικά τα προγράμματά τους; Είναι δυνατόν να μην μπορούν να βρουν τηλεοπτικό κοινό για αξιολογές ταινίες, για αποκαλυπτικά ιστορικά ντοκιμαντέρ, για ποιοτικές μουσικές ή αθλητικές εκπομπές, για πολιτικές έρευνες σε κρίσιμα θέματα ή για συζητήσεις υψηλού επιπέδου και όχι θεατρινίστικα δήθεν «τοκ-σόου»; Γιατί προσπαθούν τόσο οργανωμένα και βίαια να αποχαυνώσουν τους Έλληνες; Πάντα υπέρ κάποιου συμφέροντος και κάποιου αποπροσανατολισμού.

Χρησιμοποιώντας το προσωπείο της ψυχαγωγίας, έχουν σαφή αποστολή. Να προωθούν τον ισοπεδωτισμό, τα «δικαιώματα», τον ατομικισμό, την ισότητα (και ομοιότητα) των φύλων, την ανάμειξη των πολιτισμών (και όπου αυτό δεν είναι δυνατόν την εξομίωσή τους), την απογύμνωση των κοινωνιών. Να καταπολεμούν οποιαδήποτε ιδέα αντίθετη με τα οικουμενιστικά πρότυπα. Στον τομέα των βιβλίων οι σοβαρές εκδόσεις αποφεύγονται κατά το δυνατόν, γιατί η ημιμάθεια και η ειδικέυση της άλλοτε ευρύτερης παιδείας συρρικνώνουν συνεχώς το ενδιαφέρον των νεότερων γενεών, οι οποίες πολύ συχνά δεν μπορούν να καταλάβουν τις πολύπλοκες έννοιες της φιλοσοφίας και ιδίως τις ελληνικές πηγές της. Η επιδίωξη του κέρδους μέσω της παραγωγικότητας συγκεντρώνει και συνενώνει τους εκδοτικούς οίκους σε όλο και λιγότερους, με αποτέλεσμα να ελέγχονται όλο και περισσότερο από ανώνυμες εταιρείες των οποίων οι κύριοι μέτοχοι είναι συνήθως γνωστοί εκπρόσωποι του οικουμενισμού, όπως άλλωστε και οι περισσότερες εφημερίδες, τα περιοδικά, οι κινηματογραφικές και τηλεοπτικές παραγωγές. Οποιοδήποτε και οτιδήποτε αντιστέκεται στην έφοδο του οικουμενισμού, όχι μόνο «λείνεται» αλλά βρίσκει αντιμετώπα όλα τα Μ.Μ.Ε.

Στο όνομα της δημοκρατίας και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, τα διάφορα φερέφωνα που είναι υποχείρια των κέντρων εξουσίας, μιλούν για Τούρκους Πομάκους ή για Τούρκους στη Θράκη, για Σλαβομακεδόνες, για Τσάμηδες και πάρα πολλές άλλες μειονότητες οι οποίες καταπιέζονται από τους «αντιδημοκράτες και φασίστες Έλληνες». Έτσι λοιπόν πάρα πολλοί άνθρωποι, οι οποίοι έχουν σεβασμό στον άνθρωπο και τη δημοκρατία, μπαίνουν και αυτοί στο παιχνίδι και γίνονται υποχείρια και αντιδρούν και εναντιώνονται στην Ελλάδα. Παράδειγμα θα δούμε ότι πολλοί ντρέπονται να βάλουν σημαία στις εθνικές εορτές και επιτίθενται σε κάθε τι ελληνικό, μόνο και μόνο επειδή κάποιος

χρησιμοποιούν σύμβολα, ιδέες και ιδανικά ενάντια στον άνθρωπο και στην ελευθερία του, λέγοντας ότι όλα αυτά δεν ανήκουν πια στην εποχή μας. Αυτοί που ενδιαφέρονται για τα ανθρώπινα δικαιώματα, ξεχνούν τους Ινδιάνους ή τους Παλαιστίνιους ή τους Κούρδους ή τους Έλληνες της Αλβανίας. Τους ξεχνούν επιδεικτικά και θυμούνται μόνο τις μειονότητες σε όσα κράτη υπάρχει ακόμα συνείδηση και αντιδρούν στην παγκοσμιοποίηση αυτή που μας φανερώνει σήμερα το κέντρο της εξουσίας.

Όσοι αναφέρονται στην ιδέα της Ελλάδας, όσοι εκδηλώνουν αγάπη για τα ιδανικά αυτής της χώρας και της φυλής, γίνονται ξαφνικά υστερικοί εθνικιστές, φασίστες, ναζιστές, ακροδεξιοί επικίνδυνοι οι οποίοι πρέπει να πεταχτούν στην πυρά. Σιγά-σιγά η Ελλάδα μετατρέπεται σε μια απλή νομαρχία ή ένα δήμο της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Περνούν νόμοι ευρωπαϊκοί οι οποίοι είναι πάνω από το ελληνικό σύνταγμα, περνούν κανόνες από την Κομισιόν, η οποία ενδιαφέρεται για τα δικά της συμφέροντα. Περνούν νέα συστήματα στον τρόπο εργασίας, τα οποία είναι πάνω από τους νόμους του ελληνικού κράτους. Τα ελληνικά δικαστήρια σε λίγο δεν θα μπορούν να δράσουν ή να αντιδράσουν, γιατί θα είναι οι νόμοι του νέου ευρωπαϊκού κράτους, του νέου ολοκληρωτικού ευρωπαϊκού κράτους. Σιγά-σιγά η Ευρώπη γίνεται ένα υπερκράτος με μια υπερκυβέρνηση, ένα υπερκοινοβούλιο, ένα υπερστρατό, οι οποίοι θα ασκούν πίεση στα μικρά κράτη-μέλη, τις δημαρχίες.

Αυτό που προσπαθούν να πείσουν εμάς τους Έλληνες αλλά και ολόκληρο τον κόσμο, είναι ότι αυτοί που δημιουργούν τα προβλήματα είναι οι Εβραίοι. Εμείς όμως ξέρουμε ότι απλώς οι Εβραίοι χρησιμοποιούνται. Ο Ελληνισμός σήμερα βρίσκεται στο στόχαστρο. Στόχος αυτών που εξουσιάζουν τον κόσμο αλλά και των εγχώριων υπηρετών τους είναι η οικονομική, η γλωσσική, η θρησκευτική, η πολιτισμική, η πολιτική μας ύπαρξη. Θέλουν να μας αποκόψουν από τις ρίζες μας, να πάθουμε ως έθνος αμνησία, να ξεχάσουμε την ιστορία μας, να αποβάλλουμε τις παραδόσεις μας και τον Ελληνικό τρόπο ζωής, να χάσουμε τη γλώσσα μας, να γίνουμε λαός δειλός και μικρόψυχος όπως ήδη ζητούσε για μας ένας Άγγλος πολιτικός του 10^{ου} αιώνας. Θέλουν να μας απεθνοποιήσουν όπως τονίζει ο συγκεκριμένος πολιτικός. Με τη συνεχή εισροή αλλογενών μεταναστών που σκοπίμως οι εγχώριοι κυβερνώντες ανέχονται, με τη διαρκή ανακάλυψη όλο και νέων μειονοτήτων στο εσωτερικό της κοινωνίας μας. Πρόκειται για μειονότητες φυλετικές (τσιγγάνοι), θρησκευτικές (μουσουλμάνοι), γλωσσικές (αρβανίτες-βλάχοι), εθνικές (Σλαβομακεδόνες –Τούρκοι Πομάκοι). Οι Αμερικάνοι ενδιαφέρονται για τα δικαιώματά τους, στέλνουν επιθεωρητές να μας ελέγξουν. Δημιουργείται σοβαρό δημογραφικό πρόβλημα λόγω υπογεννητικότητας.

Γεμίσαμε μοντέρνους, εκσυγχρονιστές, προοδευτικούς, ξενομανείς, ευρωλάγνους και αμερικανολάγνους, ξενόδουλους μμητές. Η κοινωνία μας έγινε πολυπολιτισμική, όχι εθνική. Όποιοι αντιτάσσονται σε αυτή την εθνοκτονία ονομάζονται εθνικιστές, αντιδραστικοί, ρατσιστές, φασίστες. Είναι εντυπωσιακό το μίσος και η περιφρόνηση που κουβαλούν όλοι οι απελπισμένοι και οι απόκληροι που μαζεύτηκαν σε αυτήν εδώ τη χώρα. Ένας μίσος προκληρονομικό. Η επιχείρηση εθνοκτονία διαθέτει πάμπολλα κέντρα στην Ελλάδα. Πρόκειται για ένα πλήθος από σωματεία, συλλόγους, φιλοσοφικές κινήσεις, οργανώσεις, αιρέσεις και παραθρησκείες, ιδρύματα, κέντρα ερευνών. Το Εθνικό ίδρυμα αμυντικής και εξωτερικής πολιτικής, το Ελληνικό κέντρο ευρωπαϊκών μελετών, το Ινστιτούτο στρατηγικών και αναπτυξιακών μελετών, το Ελληνικό παρατηρητήριο Ελσίνκι, το Μέτωπο λογικής κατά του εθνικισμού, Κέντρο έρευνας μειονοτικών ομάδων, Φιλαλληλία, οι Φίλοι των λαών της οικουμένης, Διεθνής της Αγάπης, η Εκκλησία των Αντβεντιστών, η Αγγλικανική, η Αμερικάνικη Ευαγγελική, ο Διαχριστιανικός Όμιλος, Σύλλογος Ελλήνων Μουσουλμάνων Βοτανικού.

Ένας άλλος τρόπος με τον οποίο δέχεται σοβαρή επίθεση ο νους μας είναι ο προγραμματισμός του από τα μηνύματα που προβάλλονται από τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης και που δεχόμαστε γενικά στην καθημερινή μας ζωή. Δεν πρέπει να υποτιμάμε τη δύναμή τους να εκμεταλλεύονται το νου και το πνεύμα μας. Ένα έγγραφο των Ιλλουμινάτων με τίτλο *Αθόρυβα Όπλα για ένα Σιωπηρό Πόλεμο*, βρέθηκε το 1986 σε έναν αγορασμένο από δεύτερο χέρι υπολογιστή της I.B.M. Έφερε τη χρονολογία 1979 και περιέχει:

«Η εμπειρία έχει αποδείξει ότι η απλούστερη μέθοδος εξασφάλισης ενός αθόρυβου όπλου και απόκτησης ελέγχου του λαού είναι να κρατήσουμε τους ανθρώπους ασυντόνιστους και αδαείς όσον αφορά βασικές αρχές του συστήματος από τη μια, και από την άλλη συντηρώντας τη σύγχυση, την έλλειψη οργάνωσης και τη διάσπαση της προσοχής τους με ασήμαντα θέματα.

Αυτό επιτυγχάνεται ως εξής:

1. Χαλαρώνοντας τις νοητικές τους λειτουργίες και υπονομεύοντας τις πνευματικές τους δραστηριότητες, παρέχοντας ένα χαμηλής ποιότητας πρόγραμμα δημόσιας εκπαίδευσης σε τομείς όπως είναι τα μαθηματικά, η λογική, ο σχεδιασμός και η οργάνωση συστημάτων και η οικονομία, και αποθαρρύνοντας τη δημιουργικότητα και την επιδεξιότητά τους.

2. Δεσμεύοντας τα συναισθήματά τους, ενισχύοντας τη φιληδονία και τη μαλθακότητα και εδραιώνοντας την υποταγή τους σε συγκινησιακές και υλικές δραστηριότητες και καταστάσεις με τους εξής τρόπους:

(α) Εξαπολύοντας αδιάκοπα συναισθηματικές ύβρεις και επιθέσεις (νοητικός και συναισθηματικός βιασμός), μέσω ενός καταϊγισμού σεξ, βίας και πολέμων από τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης –ιδιαίτερα τηλεόραση και εφημερίδες.

(β) Προσφέροντάς τους αυτά που επιθυμούν –σε υπερβολικό βαθμό– «σκουπίδια αντί γι' αληθινή σκέψη» και

στερώντας τους αυτά που πραγματικά έχουν ανάγκη.

(γ) Ξαναγράφοντας την ιστορία και τους νόμους και φέρνοντας τους ανθρώπους αντιμέτωπους με μια παραποιημένη πραγματικότητα και δημιουργία, ικανή να μετατοπίσει τη σκέψη τους από τις προσωπικές τους ανάγκες σε περίτεχνα χαλκευμένες εξωτερικές προτεραιότητες.

Οι προτεραιότητες αυτές αποδυναμώνουν το ενδιαφέρον τους και τη δυνατότητα εντοπισμού των αθόρυβων όπλων της τεχνολογίας του κοινωνικού αυτοματισμού. Γενικός κανόνας: η σύγχυση αποφέρει κέρδος. Όση περισσότερη είναι η σύγχυση, τόσο μεγαλύτερο το κέρδος. Γι' αυτό η καλύτερη προσέγγιση είναι να δημιουργούνται συνεχώς προβλήματα και στη συνέχεια να προσφέρονται οι λύσεις.

Εν συντομία:

M.M.E.: κρατήστε την προσοχή των ενήλικων μακριά από τα αληθινά κοινωνικά ζητήματα και αιχμαλωτίστε την σε πράγματα ασήμαντα.

Σχολεία: κρατήστε τα παιδιά μακριά από την αλήθεια των μαθηματικών, της οικονομίας, των νόμων και της ιστορίας.

Ψυχαγωγία: κρατήστε την ψυχαγωγία στο κατώτερο δυνατό επίπεδο.

Εργασία: δουλειά, δουλειά, δουλειά, χωρίς καθόλου χρόνο για σκέψη, πίσω στη φάρμα με τα άλλα ζώα».

Τα αναγνωρίζετε όλα αυτά; Και βέβαια, είναι ο κόσμος που ζούμε. Αν θέλουμε να απωθήσουμε την πνευματική και νοητική αυτή εκμετάλλευση, πρέπει να αρχίσουμε να σκεφτόμαστε μόνοι μας, να συμμετέχουμε και να ενημερωνόμαστε για όσα συμβαίνουν στην πραγματικότητα. Πρέπει να σιγουρευτούμε ότι και τα παιδιά μας ενημερώνονται και αντιλαμβάνονται τον τρόπο με τον οποίο καθοδηγούνται. Πρέπει να ορθοποδήσουμε και να αρχίσουμε να χρησιμοποιούμε όλο το νοητικό μας δυναμικό. Πρέπει να αποκρούσουμε καθετί που μας πιέζει να δεχτούμε τις κοινοτυπίες και τις ασημαντότητες που σκοπό έχουν να νεκρώσουν τη συνείδησή μας.

Δεν υπάρχει καλύτερη πρόκληση για την αρνητικότητα από τη χαρά, το γέλιο, την ειρήνη και τη γνώση. Η αρνητικότητα δεν ξέρει από αγάπη και ειρήνη. Μην υποτιμάτε ποτέ τις δυνατότητες και το ψυχικό σας σθένος. Τα κατέχετε. Δεν ανήκουν σε κανέναν άλλο –εκκλησία, γκουρού, διδάσκαλο, τεχνολογικό επίτευγμα ή εξωγήινο. Διαμέσου του αληθινού εαυτού σας, συνδέεστε με ολόκληρη τη Δημιουργία. Αντλήστε δύναμη από αυτή και κανείς, μα κανείς, δε θα μπορέσει να εκμεταλλευτεί το πνεύμα σας.

Όλα αυτά σωστά οργανωμένα και περασμένα μέσα από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, τις εφημερίδες, το ραδιόφωνο, έχουν δημιουργήσει στον Έλληνα το φόβο να λέει ότι είναι Έλληνας, κι έτσι το ανώμαλο εκτοπίζει το ομαλό, οι ομοφυλόφιλοι τους φυσιολογικούς, οι τοξικομανείς τους υγιείς, τα παράσιτα τους εργαζόμενους, οι μηδενιστές τους πιστεύοντες σε αξίες, οι αντιπατριώτες τους πατριώτες, η βλακεία αντικαθιστά την ευφυΐα, ηλίθια ψυχαγωγικά θεάματα, παιχνίδια, το κουτσομπολιό υποκαθιστά τη συζήτηση. Περιπτώσεις εξαθλιωμένων, προβληματικών, ανωμάλων παρουσιάζονται. Οι αρνητικές ειδήσεις έχουν προτεραιότητα έναντι των θετικών. Τα αμαρτήματα προτιμώνται από τις αρετές. Διαστρεβλώνονται οι έννοιες. Προοδευτικοί ανακηρύσσονται οι έκφυλοι, οι αρνησιπάτριδες, οι υπερασπιστές κάθε αντεθνικού, αιρετικού, ανώμαλου στοιχείου. Αντιδραστικοί οι εμμένοντες σε αξίες, φασίστες οι πατριώτες, ρατσιστές οι εμμένοντες ελληνικώς. Η δημιουργία αγνοείται, τα επιστημονικά, καλλιτεχνικά επιτεύγματα αποσιωπούνται. Το ίδιο τα καλά βιβλία, τα ανθρωπολογικά αρχαιολογικά ευρήματα, οι σωστές ταινίες, η ιστορία.

Ο ίδιος ο πρόεδρος της Δημοκρατίας δέχτηκε τη Μις Υφήλιο, αλλά όχι τον Άρη Πουλιανό που έφερε στο φως κνήμη ανθρώπου 11 εκατομμυρίων ετών στη Χαλκιδική, ούτε βέβαια τις χήρες των τριών πεσόντων στα Ίμια και τους συγγενείς των δολοφονηθέντων Κυπρίων. Οι σωστοί άνθρωποι διασύρονται, η χυδαιότητα κυριαρχεί. Διεθνιστές και αντιρατσιστές εναντίων των Ελλήνων βαπτίζοντας ρατσισμό και ξενοφοβία την αντίσταση των Ελλήνων στην προσπάθεια κατακτήσεως της χώρας μας, τρομοκρατούν τους πολιτικούς, οι οποίοι τρέμουν μη κακοχαρακτηρισθούν στην Ευρώπη, όπου βρίσκεται σε υψηλά επίπεδα αυτό που λέγεται ρατσισμός και ανατρέπουν όλους τους νόμους σε βάρος όλων των Ελλήνων. Οι μόνοι που δεν έχουμε δικαιώματα σε τούτη τη χώρα είμαστε εμείς οι Έλληνες το γένος. Η κατάσταση που έχει διαμορφωθεί σε βάρος των Ελλήνων είναι πλέον επικίνδυνη για τη συνέχεια του έθνους και την ελληνική κυριαρχία σε αυτό τον τόπο.

Η Ελλάδα χτυπιέται κύρια στο πνεύμα και στον πολιτισμό της, διότι από εδώ ξεκίνησαν οι πανανθρώπινες αξίες, η αγάπη προς τον συνάνθρωπο, όλες οι τέχνες και τα γράμματα. Αυτό δεν αρέσει στους μεγάλους, δεν αρέσει σε αυτούς που κυβερνούν σήμερα τον κόσμο. Όλα τα ευτελίζουν και τα ξεφτιλίζουν, όλα τα υποτιμούν, τα φτύνουν. Φτύνουν την Ελλάδα στο πρόσωπο μόνο και μόνο για να μην αναδειχτεί και για να μην μάθει ο κόσμος ότι το Φως γεννήθηκε εδώ. Η δημοκρατία και η δικαιοσύνη και το έλεος που πρωτομίλησε ο Έλληνας και το ευ ζην. Αυτό δεν αρέσει στους εξουσιαστές, οι οποίοι το μόνο που θέλουν είναι σκλάβοι.

Η Ευρώπη του περασμένου αλλά και του παρόντος αιώνας, είναι εκείνη που γέννησε τις πλέον ακραίες ιδεολογίες, καταστροφικές όπως ο φασισμός, ο οποίος είτε μαύρος είναι είτε κόκκινος, κυοφορήθηκε και ανδρώθηκε μέσα στους κόλπους της, οι λαϊκισμοί και οι φανατισμοί που καταπολέμησαν τους κατεξοχόν βασιικούς, κοινωνικούς, πολιτικούς, οικονομικούς και πνευματικούς θεσμούς, εκείνους ακριβώς οι οποίοι στήριζαν ένα πολιτισμό. Ο 20ός αιώνας χαρακτηρίζεται από μια συνεχώς αυξανόμενη ταχύτητα μεταβολής των διαφόρων ισορροπιών, σε όλες τις ανθρώπινες

δραστηριότητες. Παρόλη τη μεγάλη ικανότητα προσαρμογής που διαθέτει ο άνθρωπος, είναι φανερό πως στη σύγχρονη διάνοηση επικρατεί σύγχυση ιδεών, η οποία οδηγεί σε μια επικίνδυνη μορφή μηδενισμού.

Χτύπησαν το θεσμό της οικογένειας με κάθε δυνατό τρόπο. Επιστρατεύθηκε η «ανεξάρτητη» αλλά «διορισμένη» αρχή του κυρίου Δαφέρμου για να προσπαθήσει να επιβάλλει σαν υποχρεωτικό τον πολιτικό γάμο και έκαναν το δυνατόν ανώδυνο το διαζύγιο.

Οι κατακτήσεις της τεχνολογίας είναι απροσδόκητες και αλλάζουν ριζικά τις συνθήκες ζωής. Η μάζα δέχεται τα αγαθά, χωρίς να ελέγχονται οι συνεχώς αυξανόμενες απαιτήσεις. Η αντίφαση κυριαρχεί παντού, οι μεγάλες φιλοσοφικές και κοινωνικές θεωρίες του αιώνα μας κατέρρευσαν. Ο παραλογισμός με πρωτοφανή αναίδεια προβάλλεται με σκοπό την εξουσιαστική επιβολή. Το ήθος χάνεται και οι ανίκανοι προσπαθούν να διαβρώσουν όχι μόνο την κοινωνία, αλλά και αυτή την επιστημονική κοινότητα. Η φιλοσοφία των νεότερων χρόνων, ανίκανη να προσφέρει θετικό έργο και να προσαρμοστεί στις επιστημονικές κατακτήσεις, επιδόθηκε στον άχαρο πόλεμο κατά της Αριστοτελικής τυπικής λειτουργικής και του ορθού λόγου.

Οι έννοιες της γνώσης και της αλήθειας διέτρεξαν ένα φάσμα παραλογισμού, στηριγμένο σε ένα συγκαλυμμένο σκεπτικισμό, τον οποίο επένδυσαν με πρακτική σκοπιμότητα. Αυτή δυστυχώς είναι η πνευματική κατάσταση των τελευταίων χρόνων, του 20ου αιώνα. Οι γνώσεις δεν είναι αναγκαστικά αληθινές όταν συμφωνούν με την πραγματικότητα ή την αντιγράφουν, αλλά εάν εξυπηρετούν τους πρακτικούς σκοπούς του ανθρώπου και αν τον βοηθούν στις ενέργειές του. Οποιοδήποτε σχήμα είναι αληθινό, αν είναι επιτυχημένο όργανο για την λύση πρακτικών προβλημάτων. Εδώ πλέον η αλήθεια υποτάσσεται τελείως στο σκοπό, χάνει τη φυσική της έννοια και παίρνει μια διάσταση αμφίβολης σκοπιμότητας. Οι διανοούμενοι, ένα ετερόκλητο συνοθήλευμα ασυνείδητων και χαυνοσυνείδητων κατόχων κάποιας επιμέρους γνώσης, αποτελούν τους μισθοφόρους των ανεξέλεγκτων τιτάνων της οικονομίας και συμβάλουν και συνενεργούν στο έγκλημα, τόσο κατά της πανανθρώπινης και ελληνικής ουσίας της ανθρωπότητας, όσο και κατά αυτής της στοιχειώδους αξιοπρεπούς επιβίωσης.

Ο θρίαμβος του αντιανθρώπου, το έργο του αντιέλληνα, γι αυτό και διαρκώς μεγαλώνει η ανθελληνική μανία. Η πανανθρώπινη ψυχή αγωνιά, αντιδρά και το πνεύμα όσο του επιτρέπεται μάχεται για τη διαύγεια των οριζόντων. Όσο περνάει ο καιρός γίνεται αντιληπτό, ότι οι δήθεν αντίπαλες ιδεολογίες των διαφόρων –ισμών, είχαν τελικά το ίδιο χρώμα, το χρώμα του χρήματος και στόχος ήταν ο Ελληνισμός.

Η ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ ΤΗΣ ΠΡΟΝΟΙΑΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΠΑΙΔΕΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ

Ελληνική Παιδεία και Ελληνικός πολιτισμός

1. Όλοι οι Έλληνες έχουν χρέος να αποκτούν δια βίου Ελληνική παιδεία της οποίας το περιεχόμενο είναι Θεανθρωποκεντρικό. Τα Ελληνικά Γράμματα, η φιλοσοφία, οι επιστήμες, η Δημοκρατία, οι Ανθρωπιστικές Τέχνες, γεννήθηκαν στη γη των Ελλήνων και μεταδόθηκαν ανά τον κόσμο, ο οποίος, ό,τι είναι σήμερα, από πλευράς πολιτισμού, οφείλεται στην Ελλάδα.

2. Ο Ελληνικός πολιτισμός (Αρχαίος και σύγχρονος) είναι διαχρονικός και ανθρωποκεντρικός, τον οποίο οι Έλληνες, έχουν ηθικό χρέος και καθήκον, να τον συνεχίζουν από γενιά σε γενιά και να τον διαδίδουν σε όλη τη δεινοπαθούσα και πάσχουσα σημερινή ανθρωπότητα.

3. Η Ελλάδα μπορεί να γίνει ένα Παγκόσμιο Κέντρο Πολιτισμού και οικουμενικής Παιδείας, αρκεί οι σημερινοί Έλληνες να καθιερώσουν, ως Πολίτευμά τους, την Άμεση Δημοκρατία, η οποία θα τους παράσχει την αναγκαία ελευθερία εκείνη για ανώτερες επιδιώξεις και πνευματικές κατακτήσεις.

4. Ο Ανθρώπινος πολιτισμός, εδράζεται πάνω στην Αξία Άνθρωπος, στην ελευθερία, στην ειρήνη, στη Δικαιοσύνη, Αξίες που εξασφαλίζει η Άμεση πολιτική, οικονομική, κοινωνική και περιβαλλοντική Δημοκρατία.

Υπάρχει ανάγκη για μια επανάσταση όλων των φοιτητών σε κάθε πανεπιστήμιο αλλά και συνεργασία μεταξύ τους. Θα πρέπει να απαιτήσουν να μάθουν ποια γνώση είναι πραγματικά διαθέσιμη και να απορρίψουν τα σκουπίδια, που τους ταΐζουν για να τους κρατούν στο σκοτάδι. Το ίδιο πρέπει να κάνουν και οι πανεπιστημιακοί δάσκαλοι, οι περισσότεροι από τους οποίους, επίσης, δε γνωρίζουν τι συμβαίνει. Δεν υπάρχει χρόνος για χάσιμο. Μη δεχτείτε το όχι σαν απάντηση. Δράστε ειρηνικά και με αγάπη, αλλά βεβαιωθείτε πως τη δράση σας αυτή τη στηρίζει η αδιάσπαστη αποφασιστικότητα. Τα ρομπότ πρέπει να επαναστατήσουν, αλλιώς μια μέρα θα μετανιώσετε πικρά.

ΘΑΡΣΕΙΝ ΧΡΕΙ (χρειάζεται θάρρος). Κι αυτό Έλληνες το είπαν!

Εξίσου μεγάλες ευθύνες φέρουν οι καθηγητές και οι δάσκαλοι. Σ' αυτούς έχει ο λαός μας εναποθέσει ότι καλύτερο έχει: Τα παιδιά του. Αυτά τα παιδιά είναι η ελπίδα μας για έναν καλύτερο κόσμο. Γι' αυτό, πρέπει να τους εμπνέουμε ζήλο για τη γνώση και προθυμία να δώσουν πολλά, να δώσουν όσα χρειάζεται, για να φτιάξουν έναν κόσμο πολύ καλύτερο απ' αυτόν που τους παραδίδουν οι γονείς τους.

Γι' αυτό οι καθηγητές και οι δάσκαλοι δεν έχουν το δικαίωμα ν' αποτύχουν στην αποστολή τους, γιατί αποτυχία στη σημερινή παιδεία σημαίνει αποτυχία στην αυριανή κοινωνία.

Όσοι είναι, ή θέλουν να γίνουν εκπαιδευτικοί, πρέπει να έχουν αποδεχθεί και να έχουν αποφασίσει με όλη τους τη ψυχή ότι θα υπηρετήσουν ένα λειτούργημα, μια αποστολή. Εκπαιδευτικοί που βλέπουν τη δουλειά τους σαν αγγαρεία, που χρησιμοποιούν απαράδεκτους τρόπους για να κερδίζουν χρήματα από παράνομες εξωσχολικές ασχολίες, που δεν διστάζουν να καταστρατηγούν τις πανανθρώπινες αξίες για ιδιοτελείς σκοπούς, που από πρότυπα προς μίμηση γίνονται πρότυπα προς αποφυγήν, θα προσφέρουν μεγάλες υπηρεσίες στη νεολαία μας, αν εγκαταλείψουν αμέσως την εκπαίδευση.

Ανάλογα σχόλια και παρατηρήσεις ισχύουν για τους κληρικούς, για τους αστυνομικούς, για τους δημοσιογράφους, για τους γιατρούς, για τους δικαστές και γενικά για όλους τους εργαζόμενους στο δημόσιο, αλλά και στον ιδιωτικό τομέα.

Εν κατακλείδι, πρέπει να το καταλάβουμε πολύ καλά ότι δεν είναι δυνατόν να οικοδομήσουμε μια καλύτερη κοινωνία όταν οι διανοούμενοι είναι παροπλισμένοι και εξαγορασμένοι, οι δάσκαλοι είναι ανεπαρκείς και ιδιοτελείς, οι πολιτικοί είναι ψεύτες και κλέφτες, οι αστυνομικοί είναι διεφθαρμένοι, οι δημοσιογράφοι εξαγοράζονται, οι δικαστικοί μεροληπτούν και οι παπάδες είναι Θεομπαίχτες. Αν όλοι αυτοί δεν αλλάξουν προς το καλύτερο, οι προσπάθειές μας είναι μάταιες.

Ως εκ περισπού σημειώνουμε ότι την ευθύνη για την αναβάθμιση των πανανθρώπινων αξιών τη φέρουμε τελικά όλοι μας. Δεν αρκεί μόνο ο καλός δάσκαλος ή ο καλός δικαστικός ή ο καλός παπάς, για ν' ανατρέψουμε την τόσο κακή περιρρέουσα ατμόσφαιρα που έχει δημιουργηθεί σ' όλο τον πλανήτη. Μια σάπια κοινωνία δεν διορθώνεται μόνο με λίγους. Διορθώνεται μόνο όταν βοηθήσουμε όλοι, καθένας ανάλογα με τη θέση του και με τις δυνάμεις του. Από τον αγώνα αυτό, δεν εξαιρείται απολύτως κανένας. Αποτελεί υποχρέωση όλων μας.

Οι ολίγοι (και υπάρχουν παντού και πάντα κάποιοι ολίγοι) προσπαθούν να συγκρατήσουν το χείμαρρο. Σχεδόν πάντα ανώνυμοι και απροστάτευτοι από την μήνη των επιτήδειων, όταν αποκαλύπτουν τις βρωμιές τους. Αφοσιωμένοι στο καθήκον τους, με πάθος και αγάπη, αλλά και με απaráμιλλη υπομονή και θέληση, τα δίνουν όλα για μια ιδέα, για ένα όνειρο: Να φτιάξουν μια καλύτερη ανθρωπότητα.

Προσβλέπω σε μια εκπαίδευση η οποία να διδάσκει τη γραπτή και προφορική επικοινωνία, τα μαθηματικά που θα χρειαζόμαστε στην καθημερινή μας ζωή και τις πληροφορίες που θα βοηθήσουν τους νέους ανθρώπους να αποκτήσουν μια ευρύτερη αντίληψη του κόσμου γύρω τους. Αυτό που χρειάζονται είναι να τους δοθούν οι ευκαιρίες

προσέγγισης όλων των αντιλήψεων και απόψεων καθώς και η ενθάρρυνση να διαμορφώνουν τη δική τους γνώμη για τα πράγματα. Όσον αφορά τη διδασκαλία της θρησκείας, για παράδειγμα, το πρόγραμμα θα έπρεπε να περιλαμβάνει γνωριμία και επεξηγήσεις πάνω σε όλες, ανεξαιρέτως, τις θρησκείες. Δε θα έπρεπε να υπάρχει επιβολή κανονός δόγματος, είτε χριστιανικό είναι αυτό, είτε μουσουλμανικό, είτε ιουδαϊκό. Οι ερμηνείες για το κάρμα, τη μετενσάρκωση και τα ενεργειακά πεδία της Γης θα έπρεπε να προστεθούν στη διδασκόμενη ύλη μαζί με τις αρχές της σύστασης και λειτουργίας των σωμάτων και των κέντρων ενέργειας του ανθρώπου. Έτσι, θα δινόταν στα παιδιά και τους φοιτητές η ευκαιρία προσέγγισης όλων των αντιλήψεων και όχι μόνο εκείνων που το κατεστημένο επιθυμεί να πιστεύουμε.

Η εκπαίδευση του μέλλοντος θα ενθαρρύνει και θα τροφοδοτεί την εμπιστοσύνη στον εαυτό μας. Στο επίκεντρο της εκπαίδευσης αυτής θα βρίσκονται οι βασικές ικανότητες που χρειάζεται ο άνθρωπος στη ζωή του, χωρίς να εξαρτάται από το Σύστημα. Πώς να καλλιεργεί την τροφή του και να τη μαγειρεύει, πώς να χτίζει ένα σπίτι, να το επισκευάζει και να το συντηρεί, καθώς και όλες εκείνες τις ικανότητες που πρέπει να αναπτύξει για να είναι ανεξάρτητος. Το εκπαιδευτικό αυτό σύστημα θα παρέχει στους νέους ελευθερία επιλογών και προτιμήσεων κατά τη διάρκεια της ζωής τους. Αντίθετα, το σημερινό διδάσκει συνεχώς περισσότερα για όλο και λιγότερα. Διαμορφώνει ανθρώπους εξαρτημένους από το χρήμα, το οποίο κερδίζουν από την ειδικότητά τους σε κάτι, για να μπορούν να πληρώνουν οτιδήποτε άλλο χρειάζονται –ακριβώς το αντίθετο της ανεξαρτησίας. Και δείτε τις συνέπειες όταν η ικανότητα και η ειδικότητα αυτή δεν «πουλάει» με βάση τη νοοτροπία του «πάρε-φτιάξε-πέταξε». Τι άλλο όμως εξυπηρετεί πιο αποτελεσματικά το Σύστημα από τη δημιουργία εξαρτημένων ατόμων;

Κατά κύριο λόγο, πίσω από τη νέα εκπαίδευση θα βρίσκεται το κίνητρο της αναγνώρισης και ενθάρρυνσης των μαθητών να καλλιεργούν τα χαρίσματα με τα οποία γεννιούνται. Η απόφαση θα είναι δική τους. Αν ρωτάτε τους νέους τι τους ευχαριστεί περισσότερο, θα ανακαλύψετε συνεχώς τις φυσικές τους τάσεις και δυνατότητες. Μέσα από το ενδιαφέρον και τον ενθουσιασμό μας για κάτι αποκαλύπτονται τα χαρίσματά μας. Πολλοί νέοι που δε θεωρούνται και τόσο «επιτυχημένοι» στο σχολείο, είναι πιθανό να μεγαλοουργούν κατά τον ελεύθερο χρόνο τους, όπου έχουν οι ίδιοι τον έλεγχο και την επίγνωση των ικανοτήτων τους.

Η νέα εκπαίδευση δε θα δίνει βαρύτητα μόνο στις ικανότητες που απαιτούνται για την επεξεργασία των διαφόρων υλικών, αλλά θα ανοίγει νέους ορίζοντες για την ανάπτυξη και την αξιοποίηση προσόντων στο χώρο των τεχνών και του αθλητισμού. Δίνοντας επομένως ευκαιρίες σε όλους και ταυτόχρονα ενθαρρύνοντάς τους, δε θα υπάρχουν πλέον «αποτυχημένοι». Οι νεότεροι δε θα εγκαταλείπουν το σχολείο με τη σκέψη –σύμφωνα πάντα με τα αποτελέσματα των εξετάσεων– ότι έχουν αποτύχει. Από τη στιγμή που θα έχουν δοθεί οι βασικές γνώσεις σε ένα ευρύ φάσμα αντικειμένων, θα υπάρχουν και οι ευκαιρίες για να εξελιχθεί και να ειδικευτεί ο καθένας στον τομέα που επιθυμεί και μάλιστα με εξαιρετική επίδοση. Αυτό βέβαια θα συμβεί όταν η ευρύτητα του πεδίου των ικανοτήτων συμβαδίζει με την ανάλογη κατανόηση όσον αφορά την εξειδίκευση, αλλά και με τη δυνατότητα της επιλογής ανά πάσα στιγμή.

Ο σεβασμός και η αγάπη για τη Γη και τη ζωή θα είναι άλλη μια παρότρυνση της νέας εκπαίδευσης. Από μικρή ηλικία τα παιδιά θα διαθέτουν χρόνο, σαν μέρος του σχολικού τους προγράμματος, συμμετέχοντας σε ομάδες για τη βοήθεια ηλικιωμένων, ανάπηρων και όσων έχουν ανάγκη για οποιοδήποτε λόγο. Η αγάπη και η φροντίδα του ενός για τον άλλον θα είναι οι κατευθυντήριες αρχές της εκπαίδευσης. Οι επαγγελματίες δάσκαλοι δε θα είναι τα μοναδικά οχήματα για την εκπαίδευση των νέων. Σε κάθε ομάδα και κοινότητα υπάρχουν χιλιάδες άνθρωποι με χαρίσματα και γνώσεις που θα ωφελούσαν τους μαθητές. Αντί όμως να χρησιμοποιείται αυτός ο πλούτος της γνώσης, το Σύστημα αναθέτει μόνο σε καθηγητές και λέκτορες τη διδασκαλία και την ανάπτυξη θεμάτων για τα οποία τις περισσότερες φορές δεν έχουν καμία πρακτική εμπειρία. Πρέπει επομένως να υπάρχει μια καλύτερη και πιο υγιής ισορροπία ανάμεσα στις διδακτικές ικανότητες των καθηγητών και την πρακτική εμπειρία άλλων ανθρώπων μέσα στην κοινότητα.

Μέσα σε μια σχολική ημέρα θα δαπανάται πολύ λιγότερος χρόνος στο να κάθονται οι μαθητές και να βομβαρδίζονται αδιαμαρτύρητα από μια στείρα διδασκαλία και πολύ περισσότερος στο να είναι δραστήριοι και δημιουργικοί και να αναπτύσσουν μόνοι τους κάποια θέματα. Η απομάκρυνση από τη συμβατική κρατική εκπαίδευση θα μεγιστοποιηθεί τη δεκαετία που διανύουμε και κατά τη διάρκεια του 2000. Η οικονομική κατάρρευση θα συμβάλει ακόμη περισσότερο στο θάνατο του παρόντος εκπαιδευτικού συστήματος. Στο απώτερο μέλλον, η γενική αντίληψη για την εκπαίδευση θα είναι εντελώς καινούρια, συγκρίνοντάς την με τη σημερινή, ή ακόμη και με το νέο τρόπο προσέγγισης της μάθησης και της γνώσης τον οποίο έχω υποστηρίξει μέχρι τώρα.

Πρέπει να καταλάβουμε επιτέλους ότι το πέρασμά μας από τη μηχανή κατήχησης της κρατικής εκπαίδευσης και η έξοδός μας από αυτή, με τη συνοδεία των βαθμών των εξετάσεων και των απαραίτητων τίτλων, δε μας κάνουν –τουλάχιστον από μόνα τους– πιο σοφούς ή πιο εμπνευσμένους. Αντίθετα, μπορούν να τα καταστείλουν και τα τρία. Ενώ έγραφα το συγκεκριμένο κεφάλαιο, είδα έναν «πολυτιτλούχο» επιστήμονα να δίνει στην τηλεόραση μια διάλεξη σχετικά με τα νέα σύνορα της επιστήμης. Στο τέλος, έθεσε επιτηδευμένα μια σειρά ερωτήσεων που αφορούσαν τα μυστήρια της ζωής, τις οποίες, όπως είπε, καλείται να απαντήσει η επιστήμη. Το ζήτημα είναι ότι άνθρωποι χωρίς τους δικούς του τίτλους, έχουν δώσει απαντήσεις σε αυτά τα ερωτήματα πολύ πριν γεννηθεί ο ίδιος. Το Σύστημα όμως δεν τους άκουσε. Μέσα στα επόμενα είκοσι χρόνια θα αποδειχτεί, προς δικαίωση αν μη τι άλλο των

συλλογισμών αυτών, πως οι κεντρικές ιδέες του παρόντος και άλλων βιβλίων για τη ζωή και τη Δημιουργία είναι σωστές και ακριβείς. Τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης θα μπορούσαν να έχουν καταγράψει χρόνια πριν τις απαντήσεις αυτές. Τις αγνόησαν όμως, γιατί το δικό μου όνομα και των ανθρώπων σαν και εμένα δε συνοδεύεται από τεράστιους τίτλους, ή γιατί οι απαντήσεις και οι εξηγήσεις μας δεν έχουν φιλοξενηθεί σε επιστημονικά περιοδικά. Ούτε είμαστε, φυσικά, υποστηρικτές τού κατεστημένου. Το σημερινό εκπαιδευτικό σύστημα δεν κατηχεί τους ανθρώπους μονάχα στα χρόνια του σχολείου και του πανεπιστημίου. Αποφασίζει καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής μας, για το ποιον θα ακούμε και ποιον όχι, ιδιαίτερα μάλιστα όσον αφορά επιστημονικά θέματα.

Ωστόσο, αν μπορείτε να διευρύνετε τη συνείδησή σας, μπορείτε να μεταβιβάσετε σε αυτό τον κόσμο γνώση που είναι έτη φωτός μπροστά από την επιστήμη, ο κύριος όγκος της οποίας ενδιαφέρεται μόνο για τον υλικό κόσμο. Πολλά από τα παιδιά που ενσαρκώνονται σήμερα, αποτελούν εκδηλώσεις της κοσμικής εξελιγμένης συνείδησης. Με την ανύψωση των συχνοτήτων, παρέχεται από πολύ νωρίς στα παιδιά αυτά η δυνατότητα να συντονιστούν συνειδητά με επίπεδα συχνοτήτων τα οποία ήταν «απαγορευμένα» σε μας. Εμείς έπρεπε να εργαστούμε σκληρά για να συμβαδίσουμε με τις ανυψούμενες συχνότητες, ενώ τα σημερινά παιδιά μπορούν να εισέλθουν ευκολότερα στα ανώτερα επίπεδα που είναι διαθέσιμα σε αυτό τον πλανήτη. Έτσι, θα εκφράσουν την ανώτερη κατανόηση και γνώση τους για το ποιοι είναι και τι κάνουν εδώ, πολύ νωρίτερα απ' ό,τι μπορέσαμε εμείς. Αυτό δε σημαίνει, προφανώς, ότι τα παιδιά είναι απαραίτητα πιο εξελιγμένα από πολλούς άλλους ανθρώπους πάνω στη Γη σήμερα. Σημαίνει ότι μπορούν νωρίτερα στη ζωή τους να συνδεθούν με τις ανώτερες συχνότητες προς τις οποίες κινείται ο πλανήτης. Έχω ακούσει πολλούς να λένε ότι τα σημερινά παιδιά είναι διαφορετικά. Να, λοιπόν, ποιος είναι ο λόγος.

Το φαινόμενο αυτό από μόνο του διασφαλίζει το γεγονός ότι η εκπαίδευση θα είναι μια αμφίδρομη διαδικασία και πορεία, όπως ανέκαθεν έπρεπε να είναι. Θα λέμε στα παιδιά αυτά που ξέρουμε, ή που νομίζουμε πως ξέρουμε και εκείνα θα λένε σε μας ό,τι ξέρουν. Το να τα ενθαρρύνουμε να συνδεθούν με το εσωτερικό δυναμικό και τις φυσικές τους τάσεις, θα είναι το πιο σημαντικό δώρο που μπορούμε να προσφέρουμε σε αυτά και τον κόσμο. Η εκπαίδευση του μέλλοντος θα έχει τις κατάλληλες προδιαγραφές για να ανασύρει και να αποκαλύψει όλες τις ικανότητες και τη γνώση που κατέχουμε και να μας βοηθήσει να βαδίσουμε στο μονοπάτι που έχουμε διαλέξει πριν από την ενσάρκωσή μας.

Σήμερα κατηχούμε για χάρη του Συστήματος. Αύριο θα εκπαιδεύουμε για χάρη της ζωής.

Ο Πολιτισμός, η Τέχνη και η Επιστήμη μπορούν να προστατεύονται πλήρως από ένα Σύνταγμα, μέσω των κατωτέρω πράξεων της Πολιτείας:

α) Πολιτισμός-Τέχνες

Η Βουλή των Ελλήνων, ύστερα από απόφαση της Εκκλησίας των Δήμων, των Περιφερειών, ως Ανώτατου Σώματος της Ελληνικής Δημοκρατίας, με ψήφισμά της, ζητεί από τον Οργανισμό Ηνωμένων Εθνών και την παγκόσμια κοινή γνώμη να δεχθεί τα παρακάτω Δίκαια αιτήματά της για το καλό όλης της ανθρωπότητας.

1. Η Ελλάδα, ως τόπος, όπου γεννήθηκαν, αναπτύχθηκαν και μεγαλούργησαν τα πανανθρώπινα ιδεώδη, όπως είναι η Δημοκρατία, η Φιλοσοφία, οι Επιστήμες, οι Τέχνες, οι Ολυμπιακοί Αγώνες, το Αμφικτυονικό Πνεύμα, που ενσαρκώνει το οικουμενικό Πνεύμα της ειρήνης, κηρύσσεται ως Χώρος ουδέτερος και απαραβίαστος από πολέμους και στρατιωτικές επεμβάσεις. Η Ελληνική Γλώσσα ανακηρύσσεται από την Ελληνική Πολιτεία, ως διεθνής Γλώσσα της Γνώσης, προκειμένου να διαδοθεί και να εξαπλωθεί σε ολόκληρο τον κόσμο, ώστε όλοι οι λαοί, πέρα από την εθνική τους γλώσσα, να ομιλούν, να γράφουν και να σπουδάζουν τη Γλώσσα της Φιλοσοφίας, της πολιτικής, της Δημοκρατίας, των επιστημών και όλων των καλών τεχνών, με στόχο να ενωθεί ο κόσμος σε μια παγκόσμια ειρηνική κοινωνία της Γνώσης, οπότε τότε, θα μπορούμε να αλλάξουμε τον κόσμο και να τον κάνουμε καλύτερο, ανθρωπινότερο και δικαιότερο. Καθένας έχει το δικαίωμα να συμμετέχει ελεύθερα στην πνευματική ζωή της κοινότητας, να χαίρεται τις καλές τέχνες και να μετέχει στην επιστημονική πρόοδο και στα αγαθά της.

Οι συνεργασίες μεταξύ των επιστημονικών κοινοτήτων και των ερευνητικών κέντρων θα φέρουν στο φως νέες τεχνολογίες και νέα δομικά υλικά. Τα όρια των Δήμων και η νέα πολεοδομία θα επιτρέπουν πλέον σε κάθε άνθρωπο να ζει ανθρώπινα καθώς κάθε σπίτι θα μπορεί να έχει αυλή και κήπο κατάλληλο, για να παράγει τροφή. Νέα μέσα συγκοινωνίας που θα λειτουργούν με αντιβαρυτική, θα αλλάξουν το πρόσωπο της καθημερινότητας που έχουν συνηθίσει οι άνθρωποι των μεγαλουπόλεων.

Πραγματική πόλη σημαίνει εγώ φωνάζω από το κέντρο και μ' ακούει ο άλλος στην περιφέρεια. Οι πολίτες αυτοί γνωρίζονται μεταξύ τους. Αληθινή πόλη, ανθρώπινη που παράγει κάποια πράγματα και τα ανταλλάσσει με άλλες, με το θεσμό της φιλαδελφείας, ο οποίος είναι ήδη θεσμοθετημένος και λειτουργεί, να γίνονται αδελφοποιήσεις πόλεων, λόγω κοινών ενδιαφερόντων. Έχει ας πούμε κοινό ενδιαφέρον η Φλωρεντία, η Ν. Υόρκη και η Αθήνα στο θέμα της τέχνης. Και ασχολούνται μ' αυτό και συνεργάζονται σ' αυτό. Έχουν κοινά ενδιαφέροντα. Άλλες πόλεις έχουν την παραγωγή κτηνοτροφικών προϊόντων, κάποιες άλλες αγροτικών προϊόντων. Κάποιες άλλες αδελφοποιούνται γύρω από κάποια επιστήμη.

Η αδελφοποίηση κατατείνει στη δικτύωση των κοινοτήτων και των πολιτειών ώστε να εξειδικεύσουν ταχύρρυθμα τους κλάδους που η καθεμιά αναπτύσσει με τη δική της ευφυΐα. Ο χειρότερος παρ' όλα αυτά έχει κάτι, που έχει

σκεφθεί, που ο καλύτερος δεν θα τη συλλάβει ποτέ. Θα τη μοιραστεί αυτή τη γνώση με τους υπόλοιπους λαούς, θα βάλει ο καθένας την εξειδίκευση της ευφυΐας του, τι έχει βρει και θα προαχθεί ταχύρρυθμα όλο το επιμέρους λειτούργημα. Και τούτο θα γίνει σε κάθε τέχνη και σε κάθε επιστήμη και σε κάθε πολιτεία. Κάθε λαός θα βάλει το καλύτερό του, το απόσταγμα του για ένα κοινό πολιτισμό. Θα είναι το καλύτερο, το καλύτερο απ' όλα. Θα μπορούν να είναι όλοι μέτοχοι σ' αυτό.

2. Ανάδειξη της αρχαίας κληρονομιάς μας μέσα από μελέτες και αρχαιολογικές ανασκαφές. Τα Ελγίνεια μάρμαρα και όλοι οι αρχαιοελληνικοί θησαυροί, οι οποίοι κατά καιρούς συλήθηκαν βιαίως και βρίσκονται σήμερα σε διάφορα Μουσεία του εξωτερικού ή σε ιδιωτικές συλλογές να διεκδικηθούν για την επιστροφή τους στη γενέτειρα πατρίδα τους, όπως είναι λογικό και δίκαιο.

Τα επενδυτικά προγράμματα πολυεθνικών εταιριών για την δημιουργία μουσείων, ολυμπιακών κέντρων, πανεπιστημιακών σχολών, επιστημονικών ερευνητικών κέντρων, εργαστηρίων τέχνης, υπάγονται στις ρυθμίσεις του Συντάγματος και κανένας κυβερνητικός μηχανισμός δεν μπορεί να τα αναιρέσει.

Τουρισμός, επιστήμες, τέχνες, πολιτισμός και εκπαίδευση γίνονται εθνικές πηγές οικονομικών εσόδων από εκατομμύρια τουρίστες και σπουδαστές απ' όλο τον κόσμο.

Η Ελλάδα είναι μέλος των διεθνών Οργανισμών, όπως του ΟΗΕ της ΕΕ και άλλων, υπό την απαραίτητα προϋπόθεση ότι αυτοί λειτουργούν, για την παγκόσμια ειρήνη, την ελευθερία, τη Δημοκρατία, τα ανθρώπινα δικαιώματα, την καταπολέμηση της παγκόσμιας φτώχειας, της πείνας, της δίψας και της δυστυχίας των λαών.

Μεταφορά του μηνύματος της ελευθερίας και της ειρήνης εκτός Ελλάδος έτσι ώστε να θέσουμε θεμέλια εξανθρωπισμού και υγιή κοινωνιών, διευρύνοντας την επικοινωνία των χωρών μεταξύ τους έτσι ώστε να παράγεται πολιτισμός ο οποίος όχι μόνο δεν επιτρέπει επεκτατικές βλέψεις από μια χώρα προς τις γειτονικές χώρες αλλά ενεργοποιεί την ενότητα, την συνεργασία, τον σεβασμό και την στήριξη μεταξύ αλλήλων.

Οι Ολυμπιακοί Αγώνες, οι οποίοι σήμερα εμπορευματοποιήθηκαν και περιφέρονται ανά τον κόσμο, να επιστρέψουν στον τόπο τους, όπου γεννήθηκαν, στην Αρχαία Ολυμπία και να τελούνται, μόνιμα κάθε τέσσερα χρόνια εκεί, όπου ανάβει και παραμένει άσβεστη η Ολυμπιακή φλόγα, που ενώνει όλους τους λαούς, ανεξάρτητα από φυλή, γλώσσα, χρώμα, θρησκεία ή άλλη ιδεολογία.

Γι' αυτές και πολλές ακόμα αξίες που διατυπώθηκαν από το Ελληνικό πνεύμα, η Ελλάδα θα αποτελεί παγκόσμιο κέντρο πολιτισμού, παιδείας και των Ολυμπιακών Αγώνων με σήμα τους 5 κύκλους, ουδέτερη Ζώνη Ειρήνης και διαλόγου των Οικουμενικών Πολιτειών.

3. Πολιτιστικοί χώροι παγκόσμιου ενδιαφέροντος δεν κλείνουν ποτέ.

Διασφάλιση και ανάπτυξη Εθνικής Κληρονομιάς (παραδοσιακά επαγγέλματα, Τέχνες, Διατροφή, Λαογραφία) – Εθνολογικό Ίδρυμα.

Πολιτιστική και επιστημονική επιμόρφωση (πολιτιστικά δρώμενα, τέχνες, επιστήμες) που θα λειτουργεί για τον πνευματικό αναβίβασμό του ανθρώπου και την ανάδειξη του έρωτα για την ζωή και την δημιουργία.

Η Τέχνη θα ανάγει και θα αναδεικνύει τον Πολιτισμό, πολιτισμικό δώρο σ' όλους τους λαούς της γης.

Συνεισφορά ανθρώπων του πνεύματος-Τέχνη ελληνοκεντρική, ανθρωπιστική, εκσυγχρονισμένη.

Μεταφορά βιωμάτων μέσω εκδηλώσεων σε θέματα ζωής προς τις νεότερες γενεές.

Ιστορικό κέντρο αναψυχής – κέντρου μάθησης, βιβλιοθήκες, ψυχαγωγία.

Όλοι οι άνθρωποι που σέβονται τον Ελληνοχριστιανικό οικουμενικό πολιτισμό απολαμβάνουν φροντίδας από τις ελληνικές κοινότητες για ασφαλή και αξιοπρεπή ελεύθερη απόλαυση του δικαιώματος στην ζωή.

Σε κάθε έκφραση στο χώρο της Τέχνης, η αναγωγή της Ιδέας περί Ανθρώπου και περί Ζωής θα οδηγήσει σε νέες τάσεις εκλέπτυνσης που θα έχουν επίκεντρο την αλήθεια, την ελευθερία, την ομορφιά, την ειρήνη, την ενότητα και την αγάπη. Οι άνθρωποι θα έχουν καθημερινή επαφή με την τέχνη όχι μόνο στους δρόμους και τους χώρους της πολιτείας ή στα μουσεία που θα είναι ανοιχτά για όλους, αλλά και ως δημιουργοί καθώς θα υπάρχει δυνατότητα κάθε ανθρώπου να ασχολείται όχι μόνο με όποια επιστήμη τον ενδιαφέρει, αλλά και με όποια τέχνη τον εκφράζει. Το ίδιο θα ισχύει και για τα αθλήματα. Κι όταν το σώμα κορεστεί από τα αθλήματα, τότε όπως είχαν προβλέψει οι Έλληνες φιλόσοφοι, ο άνθρωπος στρέφεται στο μέγιστο και ισόβιο άθλημα της ελευθερίας. Η ζωή στην Πολιτεία προσφέρει μια πληθώρα εκφράσεων τέχνης, αθλημάτων και ασχολιών, αλλά η ελευθερία αποτελεί άθλημα της ψυχής και του πνεύματος.

4. Επιστήμες

Δημιουργούνται κίνητρα για τον Επαναπατρισμό απόδημων διακεκριμένων επιστημόνων και αξιοποίηση όσων έχουν μείνει στην χώρα με σκοπό την επιστημονική έρευνα και ανάπτυξη πάνω στην ανακάλυψη νέων εφαρμοσίμων τεχνολογιών και αξιοποίηση εναλλακτικών πηγών ενεργείας (υδρογόνο, ηλιακή, γεωθερμική, αιολική ενέργεια κ.α.) που θα βοηθά τον άνθρωπο να έχει αυτάρκεια, αυτονομία και αφθονία, με το χαμηλότερο δυνατό κόστος.

Σε επίπεδο τεχνολογίας, έχουν διαμορφωθεί ήδη κάποιες αξίες και παραδοχές μιας συναντίληψης, π.χ. μιλάμε για την πειθαρχία της γιαπωνέζικης βιομηχανίας, την γερμανική τεχνολογία, την ιταλική αισθητική, τους Έλληνες της

NASA, αλλά ακόμα δεν έχουμε φανταστεί το αποτέλεσμα του συνδυασμού τους. Είναι απαραίτητο να συνομολογήσουμε ότι κάθε λαός έχει αναπτύξει ιδιαίτερες ικανότητες και συγκεκριμένες ακτίνες ευφυΐας ώστε συνεργαζόμενες να αποδίδουν το πλέον άρτιο οικουμενικό επίτευγμα, την δημιουργία και την προσφορά του υψηλότερου δυνατού επιπέδου αγαθών.

Πρόκειται υλοποίηση του οράματος του κυβερνοχώρου. Μοιραζόμαστε τα αγαθά της γνώσης, τα πάντα, τα αγαθά ενός πραγματικά πανανθρώπινου πολιτισμού. Και θα 'χουν βάλει όλοι το λιθαράκι τους σ' αυτό. Και ο Έλλην Δάσκαλος αυτό πρέπει να τους διδάξει. Ότι αυτό το πρότυπο είναι ο Δάσκαλος κι εσείς πρέπει να γίνετε Δάσκαλοι, άρα πρέπει να προσφερθείτε.

Η προαγωγή μίας νέας Πανεπιστήμης που θα αξιοποιεί ταυτόχρονα όλα τα εξειδικευμένα επιστημονικά επιτεύγματα, θα ενεργοποιήσει τη δημιουργία νέων επιστημονικών κατευθύνσεων.

Τεχνολογικό πάρκο – μικρή πόλη με όλες τις υποδομές όπου οι ερευνητές θα μπορούν να υλοποιούν με άνεση τις έρευνες/πειράματα και να επιτυγχάνουν καινοτομίες. Προώθηση, πώληση και συντήρηση των προϊόντων που θα παραχθούν

Ειδική επίλεκτη ομάδα γενετικής διαφύλαξης του ελληνικού έθνους, αρχειοθέτηση, έρευνες, μετρήσεις, γενεαλογικά δέντρα

Μονάδες μελετών, έρευνας, Νανοτεχνολογία, Βλαστοκυττάρων και μοριακή ιατρική

5. Παιδεία και νομοθεσία

Η παιδεία οφείλει να αποτελεί μέλημα όλων. Μία κοινωνία που μαθαίνει στον άνθρωπο πρώτα από όλα να είναι χρήσιμος και ωφέλιμος στον εαυτό του, στον πλησίον και στο σύνολο. Μια κοινωνία χωρίς υλικές και πνευματικές ταμπέλες στα πρόσωπα των Ανθρώπων που του παρέχει πνευματική παιδεία με επίκεντρο τις αρχές της Αγάπης και το συνειδητό βίωμα αυτής, την αλληλεγγύη, την αυτοθυσία, την αυτοδιάθεση, την αυτοπροσφορά, τι ωφελεί και τι βλάπτει, τι προάγει και τι καθλώνει ψυχικά τον άνθρωπο, σύμφωνα με τις παρακάτω αρχές.

Παροχή ουσιαστικής παιδείας εφαρμόσιμης στην καθημερινότητα και όχι στερείρας γνώσης, αλλά ενεργοποίηση ισορροπημένης καλλιέργειας μέσα από κατάλληλα βιβλία, αδογματίστη διδασκαλία και φανέρωση της φιλοσοφικής σκέψης, από δασκάλους που έχουν επίγνωση του λειτουργήματός τους. Ελεύθερη έκφραση του κάθε παιδιού μέσα από την οικογένεια και το σχολείο, και έγκαιρος επαγγελματικός προσανατολισμός του, με γνώμονα την ανάδειξη των ταλέντων του, αλλά και τις ανάγκες της κοινωνίας.

Ανοιχτά σχολεία επιμόρφωσης που θα παρέχουν στον άνθρωπο παιδεία για όλα τα θέματα της ζωής του (οικογένεια, σχέσεις των δύο φύλων, οικολογία, αθλητική αγωγή, κοινωνία, ηθική, παράδοση, σεξουαλική διαπαιδαγώγηση κ.λπ.) που δεν θα στηρίζεται σε δογματικά όρια, αλλά θα ωθεί τον άνθρωπο να ερευνά με πνεύμα ελευθερίας και αλήθειας δημιουργώντας σκεπτόμενους και υπεύθυνους πολίτες. Παροχή Ελληνικής παιδείας με Χριστική συνείδηση.

Εμπεριστατωμένη διδασκαλία και αποκατάσταση της Αληθινής ιστορίας της Ελλάδας καθώς και της ιστορίας της ανθρωπότητας.

Εντρύφηση, μελέτη και εκπαίδευση σε βάθος της ελληνικής γλώσσας, φιλοσοφίας και των επιστημών.

Υποστήριξη της αληθινής ιστορίας των Ελλήνων, των Επιστημών, του Ελληνικού Πολιτισμού και θα διεκδικηθεί η αλήθεια με όλες τις δυνάμεις και νόμιμα μέσα για να τιμηθεί και να παραπεμφθεί οιοσδήποτε υπεύθυνος που αναπαρήγαγε με δόλο, ψεύδος και υπονόμευση κατά του Ελληνισμού και όλης της Ελληνικότητας παγκοσμίως.

Επαναπροσδιορισμός της ελληνικής παιδείας και η επαναφορά της ελληνικής γλώσσας σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης. Θα απαιτηθεί η δωρεάν υψηλών προδιαγραφών Παιδεία με εκσυγχρονισμό και αναδιάρθρωση του εκπαιδευτικού συστήματος. Έμφαση στην δημιουργική διδασχία της κλασικής ελληνικής παιδείας και γλώσσας, με απώτερο στόχο την δημιουργία ευσυνείδητων, ελεύθερων, αδέσμευτων και με κριτική σκέψη πολιτών.

Διαμόρφωση και έκφραση μιας Παιδείας με επίκεντρο την αυτογνωσία, που είναι εργαλείο για την παραγωγή πολιτισμού.

Διαρκής επιμόρφωση για όλους. Ανοιχτά σχολεία και αξιοποίηση της τρίτης ηλικίας για την παροχή γενικής παιδείας. Να δοθεί λόγος στα ίδια τα παιδιά για την εκπαίδευση τους και αναθεώρηση εκπαίδευσης των δασκάλων σε όλες τις βαθμίδες.

Επίπεδα παροχής Ελληνικής Αγωγής και παιδείας

1. Η Πολιτεία οφείλει να παρέχει στους Έλληνες πολίτες δωρεάν παιδεία, πάνω σε τρία βασικά επίπεδα γνώσης, ήτοι την κατώτερη (στοιχειώδης και Γυμνασιακή), που είναι υποχρεωτική για κάθε Ελληνόπαιδα, τη Μέση ή Λυκειακή και την Ανώτερη και Ανώτατη, που είναι προαιρετική.

2. Η κατώτερη παιδεία (στοιχειώδης και Γυμνασιακή), εννεαετούς διάρκειας, παρέχεται στα πρωτοβάθμια σχολεία εκπαίδευσης.

3. Η Μέση ή η Λυκειακή παιδεία, τριετούς διάρκειας, παρέχεται στα δευτεροβάθμια σχολεία εκπαίδευσης, τα Λύκεια.

4. Η Ανώτερη και Ανώτατη παιδεία, τετραετούς διάρκειας μέχρι εξαετούς για ορισμένους κλάδους επιστημών,

παρέχεται από τα Ανώτατα εκπαιδευτικά Ιδρύματα της Χώρας, τα Πανεπιστήμια.

5. Και στα τρία επίπεδα εκπαίδευσης το πρώτιστο καθήκον της Πολιτείας είναι η παροχή πολιτικής παιδείας στους πολίτες της πάνω στο Δημοκρατικό Πολίτευμα, ώστε να καταστούν ικανοί να μετέχουν άμεσα στην άσκηση των λειτουργιών της Πολιτείας.

Το πρωτοβάθμιο σχολείο, Δημοτικό-Γυμνάσιο, οφείλει να παρέχει στους νέους αγωγή και παιδεία. Η μεν αγωγή συνίσταται στην διάπλαση ανθρώπινου χαρακτήρα με την καλλιέργεια του ήθους, πάνω στις Αξίες, τις Αρετές, τις Αρχές και τα Ιδανικά, η δε Παιδεία στοχεύει στην καλλιέργεια της γνώσης για τη δημιουργία σκεπτόμενων ανθρώπων, χρήσιμων για τον εαυτό τους, την Πολιτεία και την κοινωνία. Απ' όλες τις αγωγές η πιο σημαντική είναι η Αγωγή πάνω στο δημοκρατικό Πολίτευμα της Πολιτείας, ώστε να γίνουν πραγματικοί και Άξιοι Ενεργοί Πολίτες, που θα κληθούν με την ενηλικίωσή τους να ασκήσουν πολιτειακά λειτουργήματα, μέσω του θεσμού της Κλήρωσης.

Το δευτεροβάθμιο σχολείο, το Λύκειο, οφείλει να παρέχει σύνθετη και πολυεπίπεδη δημοκρατική παιδεία με καλλιέργεια της κριτικής σκέψης και αποφυγή της κατευθυνόμενης και μέσα σε εκ των προτέρων χαραγμένα πλαίσια ενταγμένης γνώσης. Ο έφηβος νέος είναι αμφισβητίας των κατεστημένων αντιλήψεων και γόνιμο έδαφος για νέες, ανατρεπτικές αλλά ωφέλιμες για το κοινωνικό σύνολο ιδέες.

Οι πολίτες που θα πλαισιώσουν το Σώμα των Ενεργών Πολιτών μετά την αποφοίτησή τους από το Λύκειο, λαμβάνουν επαρκή πολιτική παιδεία για να συμμετέχουν ενεργά στα πολιτειακά λειτουργήματα και να ασκούν τα καθήκοντά τους, μέσα στα πλαίσια του Πολιτεύματος της Δημοκρατίας.

Το τριτοβάθμιο σχολείο, το Πανεπιστήμιο, είναι το εργαστήρι της ελεύθερης διακίνησης των Ιδεών, σπουδής και μάθησης της επιστημονικής γνώσης, αλλά ταυτόχρονα και απόκτησης φιλοσοφικής παιδείας. Φιλοσοφία χωρίς την αρχαιοελληνική επιστήμη δεν νοείται. Κάθε επιστήμονας θα πρέπει ταυτόχρονα να είναι και φιλόσοφος, ορθά σκεπτόμενος άνθρωπος.

Η πρόοδος ενός λαού και μιας Πολιτείας εξαρτάται και στηρίζεται στο επιστημονικό και κοινωνικό δυναμικό.

Το πανεπιστήμιο, για να είναι δημοκρατικό, σύμφωνα με το πνεύμα της Άμεσης Δημοκρατίας, απαιτείται να είναι δημόσιο. Κατ' εξαίρεση, μπορούν να λειτουργούν στην Ελλάδα και ιδιωτικά πανεπιστήμια, υπό την απαραίτητη προϋπόθεση ότι οι πτυχιούχοι τους, προκειμένου να ασκήσουν επαγγελματικά την επιστήμη τους, υποχρεωτικά περνάνε από εξετάσεις στα δημόσια πανεπιστήμια, για να κριθεί αντικειμενικά η επιστημονική τους επάρκεια.

Η ανώτατη εκπαίδευση παρέχεται από ιδρύματα που αποτελούν νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου με πλήρη αυτοδιοίκηση, καθώς και από ιδιωτικά πανεπιστημιακά ή πολυτεχνικά ιδρύματα και ιδρύματα ιδιοκτησίας οργανισμών τοπικής αυτοδιοίκησης. Τα ιδρύματα αυτά τελούν υπό την εποπτεία του Κράτους, τε δε κρατικά ιδρύματα έχουν δικαίωμα να ενισχύονται οικονομικά από αυτό και λειτουργούν σύμφωνα με τους νόμους που αφορούν τους οργανισμούς τους.

Η τέχνη και η επιστήμη, η έρευνα και η διδασκαλία είναι ελεύθερες. Η ανάπτυξη και η προαγωγή τους αποτελεί υποχρέωση του Κράτους. Η ακαδημαϊκή ελευθερία και η ελευθερία της διδασκαλίας δεν απαλλάσσουν από το καθήκον της υπακοής στο Σύνταγμα.

Η παιδεία αποτελεί βασική αποστολή του Κράτους και έχει σκοπό την ηθική, πνευματική, επαγγελματική και φυσική αγωγή των Ελλήνων, την ανάπτυξη της εθνικής και θρησκευτικής συνείδησης και τη διάπλασή τους σε ελεύθερους και υπεύθυνους πολίτες.

Τα έτη υποχρεωτικής φοίτησης δεν μπορεί να είναι λιγότερα από εννέα.

Όλοι οι Έλληνες έχουν δικαίωμα δωρεάν παιδείας, σε όλες τις βαθμίδες της, στα κρατικά εκπαιδευτήρια. Το Κράτος ενισχύει τους σπουδαστές που διακρίνονται, καθώς και αυτούς που έχουν ανάγκη από βοήθεια ή ειδική προστασία, ανάλογα με τις ικανότητές τους.

Οι καθηγητές των κρατικών ανώτατων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων είναι δημόσιοι λειτουργοί. Το υπόλοιπο διδακτικό προσωπικό τους επιτελεί επίσης δημόσιο λειτουργήμα, με τις προϋποθέσεις που νόμος ορίζει. Τα σχετικά με την κατάσταση όλων αυτών των προσώπων καθορίζονται από τους οργανισμούς των οικείων ιδρυμάτων.

Οι καθηγητές των κρατικών ανώτατων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων δεν μπορούν να παυθούν προτού λήξει σύμφωνα με το νόμο ο χρόνος υπηρεσίας τους παρά μόνο με τις ουσιαστικές προϋποθέσεις που προβλέπονται στο άρθρο 88 παράγραφος 4 και ύστερα από απόφαση συμβουλίου που αποτελείται κατά πλειοψηφία από ανώτατους δικαστικούς λειτουργούς. Οι καθηγητές των κρατικών ανώτατων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων αποχωρούν αυτοδικαίως μόλις λήξει το ακαδημαϊκό έτος μέσα στο οποίο συμπληρώνουν το εξηκοστό έβδομο έτος της ηλικίας τους.

Η επαγγελματική και κάθε άλλη ειδική εκπαίδευση παρέχεται από το Κράτος και από ιδιωτικούς φορείς, με σχολές ανώτερης βαθμίδας για χρονικό διάστημα όχι μεγαλύτερο από τρία χρόνια.

Το κράτος χορηγεί τις άδειες για την ίδρυση και λειτουργία ανώτατων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων ανώτερων επαγγελματικών σχολών και εκπαιδευτηρίων, που δεν ανήκουν στο Κράτος και ειδικός νόμος ορίζει τόσο τα θέματα των αδειών όσο και τα σχετικά με την κρατική εποπτεία που ασκείται πάνω σ' αυτά.

Ο αθλητισμός τελεί υπό την ανώτατη εποπτεία του Κράτους. Δημιουργία Αθλητικών κέντρων και γηπέδων

Το Κράτος ενισχύει οικονομικά κατά τις δυνάμεις του και ελέγχει τις ερασιτεχνικές ενώσεις των αθλητικών σωματείων κάθε είδους.

Κοινωνικοί λειτουργοί στα σχολεία, για πρόληψη, αποφυγή ή αποκατάσταση οποιασδήποτε κακοποίησης παιδιών από την οικογένειά τους.

Παραγωγή εκπαιδευτικών προγραμμάτων γεωπολιτικού, οικονομικού, πολιτισμικού και πολιτικού χαρακτήρα, αξιοποιώντας ως πηγές μελέτες διακεκριμένων επιστημών

Παιδεία εξανθρωπισμού, ανθρωπισμού και ελληνικότητας ώστε να αποφευχθεί πάσης φύσεως εκφυλισμός και διάβρωση της ουσίας του ελληνικού πνεύματος και του πολιτισμού.

Ειδικό σχολείο για νέους με υψηλά νοητικά επίπεδα – ειδικές επίλεκτες δυνάμεις παρακολούθησης

Αναδιάρθρωση των υφιστάμενων σχολείων στην τεχνολογία, οικολογικά κτίρια που θα έχουν επάρκεια στην παραγωγή ενέργειας, υψηλών προδιαγραφών εργαστήρια, τεχνολογικά μέσα εκμάθησης, αθλητικά κέντρα.

Κατασκευή νέων σχολείων, δημοτικά, λύκεια, πανεπιστήμια.

Βιβλιοθήκες, κέντρα πληροφοριών.

Στην Ελλάδα, Χώρα της φιλοσοφίας, μπορούν να λειτουργούν από Έλληνες Πολίτες ελεύθερες φιλοσοφικά σχολές και να πραγματοποιούνται σεμινάρια φιλοσοφικού στοχασμού, πολιτικού και κοινωνικού προβληματισμού.

Αναβίωση και λειτουργία των φιλοσοφικών σχολών

Με απόφαση της Βουλής των Ελλήνων, οι παρακάτω φιλοσοφικές Σχολές, που άκμασαν στην αρχαιότητα και απαγορεύθηκε η λειτουργία τους από τους Βυζαντινούς αυτοκράτορες και έκτοτε μέχρι σήμερα δεν λειτούργησαν, τίθενται σε λειτουργία και είναι οι ακόλουθες.

Α) Η Ακαδημία του Πλάτωνα ή η Ακαδημία των Εθνών. Στον Κολωνός του Δήμου Αθηναίων, όπου σήμερα βρίσκεται, το πάρκο της Ακαδημίας Πλάτωνος, σε έκταση εκατό πενήντα (150) στρεμμάτων, επανιδρύεται και λειτουργεί η Μεγάλη φιλοσοφική Σχολή: Ακαδημία του Πλάτωνα ή η Ακαδημία των Εθνών, όπου να διδάσκεται ο πλατωνικός Λόγος και στοχασμός και στην οποία Σχολή να φοιτούν και να σπουδάζουν από όλα τα μέρη του κόσμου εκατοντάδες χιλιάδες σπουδαστές.

Β) Το Λύκειο του Αριστοτέλη ή η Περιπατητική Σχολή. Στο χώρο του Λυκείου του Αριστοτέλη, που βρίσκεται στο Κέντρο της Αθήνας σε έκταση τριάκοντα έξι (36) στρεμμάτων, επανιδρύεται και λειτουργεί η περιπατητική φιλοσοφική Σχολή του Αριστοτέλη, προκειμένου να διδάσκεται η Αριστοτελική φιλοσοφία, ώστε η φιλοσοφία να γίνει βίωμα, τόσο στους νεοέλληνες, όσο και σε όλους τους ανθρώπους που έχουν έρωτα για φιλοσοφική γνώση.

Γ) Ο «ΚΗΠΟΣ», η Σχολή του Επίκουρου. Επίσης, στην Αθήνα, όπου βρισκόταν ο «ΚΗΠΟΣ» της μεγάλης Επικούρειας φιλοσοφικής Σχολής, επανιδρύεται και λειτουργεί η Σχολή του Επίκουρου, όπου να διδάσκεται και να σπουδάζεται η Επικούρεια φιλοσοφία, η οποία όπως η πλατωνική και αριστοτελεια φιλοσοφία, είναι βασική φιλοσοφία, για το «πώς βιωτέον» του ανθρώπου.

Δ) Η Σχολή Άμεσης Δημοκρατίας. Στο χώρο κοντά στην Πνύκα της Ακρόπολης ιδρύεται και λειτουργεί Σχολή Δημοκρατίας, όπου διδάσκεται ο πολιτικός Λόγος της Άμεσης Δημοκρατίας για όλους τους Έλληνες Πολίτες, οι οποίοι μπορούν να σπουδάζουν το καθαρά Ελληνογέννητο Πολίτευμά τους, καθώς και όσους επιθυμούν να μελετούν και να σπουδάζουν το Ένα και μοναδικό στον κόσμο καλύτερο Πολίτευμα, που είναι η Άμεση Δημοκρατία.

Ε) Η Σχολή Αμφικτυονικής φιλοσοφίας και εφαρμοσμένης σοφοθεραπευτικής. Τέλος, με απόφαση της Βουλής των Ελλήνων να ιδρυθεί η «Σχολή Αμφικτυονικής Φιλοσοφίας, που να λειτουργεί στους Αρχαίους Δελφούς εκεί, όπου γεννήθηκε μια μεγάλη Ιδέα, η Δελφική, που δεν ήταν απλά μια ιδέα, αλλά ταυτόχρονα και μια διακήρυξη Αρχών, Αξιών και Αρετών για την οικουμενική συνύπαρξη όλων των ανθρώπων, όλων των λαών και όλων των πολιτισμών, τη μετάλλαξη και τη μετεξέλιξη του ανθρώπου από τον υπαρξιακό άνθρωπο, στον συνυπαρξιακό συνάνθρωπο και στη συνέχεια στον υπεραρξιακό Άνθρωπο.

ΜΕΘΟΔΟΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ

Μέθοδος διδασκαλίας είναι ο τρόπος δουλειάς, που χρησιμοποιείται στην πορεία της διδασκαλίας και με τον οποίο ο εκπαιδευτικός μεταδίδει ένα σύστημα γνώσεων και διαμορφώνει στους μαθητές δεξιότητες και συνήθειες και οι μαθητές αφομοιώνουν ένα σύστημα γνώσεων και σχηματίζουν και αναπτύσσουν δεξιότητες και συνήθειες. Στην πορεία της ιστορικής ανάπτυξης της σχολικής πρακτικής συναντιούνται διάφορες μέθοδοι διδασκαλίας, που επιβλήθηκαν ανάλογα με τους στόχους της εκπαίδευσης και το περιεχόμενο της μόρφωσης, από διάφορα κοινωνικά συστήματα.

Στο φεουδαρχικό σύστημα, όπως και στο καπιταλιστικό, με εξαίρεση την περίοδο της ανόδου της αστικής τάξης, οι μέθοδοι διδασκαλίας έχουν χαρακτήρα δογματικό και τυπικό, πραγματοποιούν μια εκπαίδευση μηχανιστική, που βασίζεται στην απομνημόνευση των κειμένων χωρίς κατανόηση, χωρίς σκέψη. Αυτό οδηγεί στην έλλειψη πρωτοβουλίας και ανεξαρτησίας, στον κονφορμισμό και παθητικότητα του μαθητή. Στο σχολείο της σοσιαλιστικής κοινωνίας οι μέθοδοι διδασκαλίας επιδιώκουν την ολόπλευρη ανάπτυξη της προσωπικότητας του μαθητή με τη

δραστήρια και συνειδητή αφομοίωση των γνώσεων, δεξιοτήτων και συνηθειών.

Οι σύγχρονες απαιτήσεις σχετικά με οποιαδήποτε μέθοδο διδασκαλίας αφορούν α) τον τρόπο της παρουσίασης των διδακτικών πληροφοριών και β) το βαθμό συμμετοχής του μαθητή στη διαδικασία της διδασκαλίας. Οποιαδήποτε μέθοδος αξιολογείται ανάλογα με τα αποτελέσματα της εφαρμογής της. Οι μέθοδοι, που χρησιμοποιούνται στην πορεία της διδασκαλίας, δεν είναι μόνο όργανα δουλειάς της παράδοσης, αλλά και όργανα δουλειάς της μάθησης. Χρησιμοποιούνται τόσο από τον εκπαιδευτικό, όσο και από το μαθητή.

Σήμερα προωθούνται οι μέθοδοι, που αναπτύσσουν την ανεξάρτητη διανοητική δραστηριότητα των μαθητών, που δραστηριοποιούν τη σκέψη και διαμορφώνουν την ικανότητα για αυτομόρφωση, επιτρέποντας την πνευματική απελευθέρωση των μαθητών από την κηδεμονία του καθηγητή. Οι δραστήριες μέθοδοι παροτρύνουν το μαθητή στην κατάκτηση των γνώσεων με δική του προσπάθεια και με προσωπική του πείρα, όχι από την απομίμηση, αλλά με τον εμπλουτισμό των κατακτήσεων της κοινωνίας στο συγκεκριμένο στάδιο. Οι παλιές μέθοδοι απαιτούν από το μαθητή να δέχεται απ' έξω έτοιμα προϊόντα της γνώσης η παιδαγωγική σχέση εδώ είναι μονόπλευρη και όχι αμοιβαία και αποτελείται από την πίεση από τη μια πλευρά και την αποδοχή από την άλλη.

Ενώ το παραδοσιακό σχολείο επιβάλλει στο μαθητή την εργασία και η δραστηριότητά του συνδέεται με την αδιάκοπη πίεση από τον καθηγητή, το νέο σχολείο κάνει έκκληση στην πραγματική του δραστηριότητα, που να βασίζεται στις ανάγκες και προσωπικό ενδιαφέρον, απαιτεί από τους μαθητές να επιθυμούν αυτό που κάνουν, να δρουν και όχι να αποτελούν αντικείμενο δράσης, διότι η καταναγκαστική εργασία είναι μια αντιψυχολογική ανωμαλία. Οι νέες μέθοδοι παίρνουν υπόψη τους τη φύση του μαθητή και απευθύνονται στους νόμους της ψυχολογικής του διάπλασης και στους νόμους της ανάπτυξής του. Ταυτόχρονα επιφυλάσσουν ένα ουσιαστικό μέρος για την κοινωνική ζωή των μαθητών: τους αφήνουν να δουλεύουν μαζί, να συνεργάζονται.

Η ουσία των νέων μεθόδων συνίσταται στην εφαρμογή της τεχνικής της εκπαίδευσης, των οργάνων στους νόμους της ψυχολογίας. Στη βάση αυτών των μεθόδων βρίσκεται το ρεύμα της σύγχρονης γενετικής ψυχολογίας του 20ου αιώνα. Οι δραστήριες μέθοδοι επιτρέπουν όχι μόνο την αποδοχή και αποθήκευση πληροφοριών, αλλά και την επεξεργασία και τον εκσυγχρονισμό τους με νέες μορφές και σε διαφορετικές συνθήκες. Ο κύριος προσανατολισμός στη σύγχρονη διδακτική στρέφει την προσοχή προς την ανάγκη να βάζουμε το μαθητή σε δυσκολία από άποψη πνευματική, να τον υποχρεώνουμε να κάνει δική του ανεξάρτητη προσπάθεια για να αφομοιώσει τη διδακτική ύλη και όχι να την αποδεχθεί, όπως είναι, έτοιμη.

Γι' αυτό ο καθηγητής πρέπει να ανακαλύπτει και να αξιολογεί τις διαμορφωτικές ικανότητες της κάθε εκπαιδευτικής μεθόδου, μετατρέποντάς την σε μέθοδο δραστήρια με την προσφυγή στο μαθητή, με τον προβληματισμό και τη μάθηση με την ανακάλυψη.

Η διαλεκτική αντίθεση ανάμεσα στις γνώσεις, δεξιότητες και συνήθειες, που κατέχει ο μαθητής, και νέα γεγονότα και φαινόμενα, που για την κατανόησή τους δεν αρκούν οι προηγούμενες γνώσεις, αποτελεί τη δυναμογενή δύναμη στη δημιουργική αφομοίωση των γνώσεων. Ο προβληματισμός ανταποκρίνεται στην ανάγκη να προετοιμάσουμε ανθρώπους ικανούς να λύνουν προβλήματα, που προβάλλει η ζωή, ικανούς να προσαρμόζονται στις νέες απαιτήσεις της ζωής. Ο προβληματισμός προϋποθέτει τη δημιουργία τέτοιων συνθηκών διδασκαλίας, στις οποίες προτείνονται για λύση καθήκοντα με χαρακτήρα κατάσταση - πρόβλημα.

Κατάσταση-πρόβλημα είναι ένα σύνολο διανοητικών σχέσεων, που πρέπει να οδηγηθεί στην προληπτική λύση. Εμφανίζεται τότε, όταν είναι αναγκαία η ανακάλυψη νέων γνώσεων, δεξιοτήτων, σχέσεων είτε όταν εμπλέκονται νέες διαδικασίες, που προσφέρουν λύσεις άγνωστες ακόμα στο μαθητή. Με τον προβληματισμό ζητάμε από το μαθητή να λύνει θεωρητικά ή πρακτικά προβλήματα, που δεν του επιτρέπουν να χρησιμοποιεί κατ' ευθείαν τις γνώσεις που κατέχει, είτε διότι το νέο πρόβλημα προβλέπει χρησιμοποίηση μεθόδου για τη λύση των πρόσθετων γνώσεων ή διαδικασιών, που οι μαθητές πρέπει να ψάχνουν μόνοι τους, είτε διότι το νέο πρόβλημα δημιουργεί σχέσεις διένεξης από την πρώτη άποψη με τις γνώσεις του μαθητή στη συγκεκριμένη στιγμή.

Πρέπει να ξεχωρίζουμε κατάσταση-πρόβλημα από το πρόβλημα, διότι οι ψυχικές απαιτήσεις διαφέρουν ποιοτικά. Το πρόβλημα αποτελεί σχέση ανάμεσα στα γνωστά δεδομένα και τα στοιχεία, που πρέπει να βρεθούν και προϋποθέτει τη μεταφορά ορισμένων πληροφοριών με τη χρησιμοποίηση γνωστών τρόπων (λ.χ., η χρησιμοποίηση κανόνων γραμματικής και φόρμουλες μαθηματικών, φυσικής, χημείας κ.λπ.). Το πρόβλημα λύνεται με τον αλγόριθμο, ενώ η κατάσταση - πρόβλημα με τον προβληματισμό.

Η κατάσταση-πρόβλημα απαιτεί την επεξεργασία των λύσεων και τον έλεγχο τους (επιβεβαίωση) με δοκιμές μέχρι που θα βγει το αποτέλεσμα. Ο προβληματισμός εξασφαλίζει την πνευματική ανεξαρτησία και αναπτύσσει τη δημιουργική σκέψη με την οργάνωση και δραστήρια διαμόρφωση της πραγματικότητας, με τη φαντασία και συνδυασμό των στοιχείων, λύση προβλημάτων, διαμόρφωση ιδεών και σχεδίων για νέες πράξεις. Ο προβληματισμός υπάρχει τότε, όταν ο μαθητής βρίσκεται μπροστά στη δυσκολία, σχετικά με την οποία δεν έχει έτοιμη απάντηση.

Στα πλαίσια της προβληματικής διδασκαλίας τα στάδια της γνώσης δεν διακρίνονται σαν ξεχωριστές στιγμές (γνώση αισθησιακή, λογική, στερέωση, εφαρμογή, έλεγχος), αλλά περιπλέκονται σ' ένα λογικό δομικό σύστημα και αποτελούν κρίκους στα πλαίσια της λύσης ορισμένων καθηκόντων. Ο προβληματισμός δεν έχει αναπαραγωγικό χαρακτήρα και δεν πηγάζει Κατευθείαν από τις πληροφορίες, που συσσωρεύθηκαν στο νου του μαθητή, αλλά βγαίνει

από τη δραστηριοποίηση των πληροφοριών σε νέους συνδυασμούς και από την αναζήτηση της διανοητικής ικανότητας να αξιολογεί τη γνωστική του πείρα.

Η διδασκαλία με προβληματισμό αποτελείται από συνδυασμό διαδικασιών και μεθόδων. Προϋποθέτει τη δημιουργία κατάστασης - προβλήματος και καθαρή διατύπωση των καθηκόντων, που πρέπει να λυθούν, την καθοδήγηση της δραστηριότητας των μαθητών για να διατυπώνουν και οι ίδιοι καθήκοντα και να λύνουν τα δοσμένα.

Ο προβληματισμός μπορεί να χρησιμοποιείται με το σκοπό της αποκάλυψης νέων γνώσεων, της στερέωσης και εφαρμογής ορισμένων γνώσεων είτε ελέγχου του επιπέδου προετοιμασίας των μαθητών. Τα καθήκοντα μπορεί να απαιτούν μόνο την πνευματική προσπάθεια των μαθητών να συγκεκριμενοποιούνται σε πράξεις με πρακτικό χαρακτήρα (εκτέλεση ορισμένων ασκήσεων, κατασκευή μηχανημάτων, εκτέλεση κινητικών πράξεων κ.λπ.).

Τα προβληματικά καθήκοντα αναφέρονται σ' ένα γεγονός, σε μια σύνθετη κατάσταση και απαιτούν αποκατάσταση ορισμένων σχέσεων εξάρτησης μέσα στις οποίες πρέπει να παίρνονται υπόψη πολλοί παράγοντες, που δρουν ταυτόχρονα διαδοχικά.

Οι μαθητές εκφράζουν τις σκέψεις τους, διατυπώνουν εκδοχές, υποθέσεις, συνεχίζουν ή συμπληρώνουν ιδέες, που εκφράστηκαν από τους συμμαθητές τους. Μπορεί να διατυπώνουν νέες λύσεις, που αντιτίθενται στις άλλες λύσεις των συμμαθητών τους. Αρχίζει μια πάλη απόψεων, χρειάζονται πειστικές αποδείξεις. Η έφοδος των ιδεών δραστηριοποιεί και εμπλουτίζει τη συνείδηση του κάθε μαθητή. Η διαμορφωτική αξία του προβληματισμού πηγάζει από το γεγονός, ότι αναπτύσσει την ανεξαρτησία, πρωτοβουλία, νοημοσύνη και δημιουργικότητα των μαθητών, εξατομικεύει και δυναμοποιεί τη διδασκαλία: ο μαθητής παρατηρεί και κατανοεί τα καθήκοντα, διατυπώνει υποθέσεις και τις δοκιμάζει, ψάχνει και βρίσκει τις λύσεις. Ο μαθητής χρησιμοποιεί με νέες μορφές τις γνώσεις, δεξιότητες και συνήθειες, που απέκτησε. Σκέφτεται, ερευνά, αναλύει, αξιολογεί τις προηγούμενες γνώσεις του, τις αναδιατάσσει, εξηγεί, φαντάζεται τη διαδικασία, που τον οδηγεί στη λύση, συγκρίνει, δημιουργεί, προβάλλει επιχειρήματα.

Ο προβληματισμός παροτρύνει την περιέργεια του μαθητή και κεντρίζει το ενδιαφέρον του. Οι τρόποι της πραγματοποίησης του προβληματισμού εξαρτώνται από την ιδιομορφία του κάθε μαθήματος του σχολικού προγράμματος, από την ιδιομορφία της διδακτέας ύλης, από την ικανότητα του καθηγητή να τον πραγματοποιήσει, από το επίπεδο της προετοιμασίας των μαθητών, από τις ιδιομορφίες της ηλικίας και του ατόμου, καθώς και από τη γνωστική ικανότητα των μαθητών.

Αναφέρουμε μερικούς από τους τρόπους πραγματοποίησης του προβληματισμού. α) Λύση καθηκόντων στη βάση του συστήματος των προηγούμενων γνώσεων, δεξιοτήτων και συνηθειών με την επεξεργασία και δημιουργική επαναφορά τους στην επικαιρότητα. Ο τρόπος αυτός απαιτεί από τους μαθητές την προσπάθεια να αναδιοργανώσουν τα προηγούμενα εφόδια, να καθορίσουν συσχετίσεις και αναλογίες, να ακολουθήσουν ορισμένες συστάσεις και επαγωγές. Οι μαθητές πρέπει να διαλέξουν τις γνώσεις και να τις χρησιμοποιήσουν σε συνθήκες και μορφές, που διαφέρουν από εκείνες, στις οποίες τις απέκτησαν. β) Λύση με την επιλογή ενός από πολλούς δυνατούς δρόμους. Οι μαθητές συγκρίνουν διάφορους τρόπους της αντιμετώπισης του καθήκοντος για να βρουν τη λύση, αναλύουν κριτικά, διαλέγουν και ελέγχουν την αποτελεσματικότητα της επιλογής. Με τον τρόπο αυτό αποκτούν εμπιστοσύνη στις δυνάμεις τους και ικανοποίηση. Η επιλογή προϋποθέτει τη γνώση, κατανόηση, ικανότητα διάκρισης, κριτικό πνεύμα και δυνατότητα προσανατολισμού, δημιουργική φαντασία. Μπορούμε να ζητήσουμε από τους μαθητές να διαλέξουν στοιχεία του περιεχομένου, διαδικασίες της εκτέλεσης, τρόπους δράσης, να αποφασίσουν, σε ποια στιγμή πρέπει να δράσουν. γ) Λύση ενός γνωστικού καθήκοντος, που πηγάζει από την ασυμφωνία ή σύγκρουση ανάμεσα στο φόντο των γνώσεων, δεξιοτήτων και συνηθειών και το σύστημα συσχετισμών, που απέκτησε ο μαθητής, από τη μια, και προβλήματα, που αυτός πρέπει να λύσει, από την άλλη. Στην περίπτωση αυτή ο προβληματισμός μπορεί να αποκαλύπτει σκόπιμα τις ενδεχόμενες αντιθέσεις ανάμεσα στην πείρα του μαθητή, ανάμεσα στις εμπειρικές λαθεμένες γνώσεις και τις απαιτήσεις του καθήκοντος, που για τη λύση του χρειάζονται επιστημονικές γνώσεις. Καμιά φορά η σύγκρουση πηγάζει από τη μη αποτελεσματικότητα ορισμένων διαδικασιών λύσης και τρόπων δράσης, που με επιτυχία χρησιμοποιήθηκαν άλλες φορές, αλλά δεν ταιριάζουν στη συγκεκριμένη περίπτωση. Οι γνώσεις, δεξιότητες και συνήθειες, που αφομοιώθηκαν από τους μαθητές προηγούμενα, δεν τους επιτρέπουν να λύσουν ορισμένο πρόβλημα. Η κατάσταση αυτή οδηγεί τους μαθητές στην τροποποίηση των γνώσεων, στην ανακάλυψη νέων εκδοχών...

«Ο βασικός νόμος της διαδικασίας της διδασκαλίας - ο νόμος της ενίσχυσης και της επίλυσης των αντιθέσεων στη γνωστική δραστηριότητα των μαθητών»

«Ο νόμος της διαλεκτικής

«Η ενίσχυση και η επίλυση των γνωστικών αντιθέσεων ανάμεσα στο απεικονισμένο (το γνωστό) και το απεικονιζόμενο (το μελετώμενο) στη διανοητική δραστηριότητα των μαθητών στην πορεία της διδασκαλίας ανεβάζει την αποδοτικότητα, συμβάλλει στην ανάπτυξη του νου τους και στην αγωγή των αισθημάτων και της θέλησης».

«Η πραγματική κατανόηση της έννοιας εξασφαλίζεται στην πορεία της διδασκαλίας με την κίνηση της σκέψης από την αισθησιακή μορφή με τον ξεχωρισμό

αλληλοσύνδεσης της αισθησιακής μορφή και της έννοιας».

«Ο νόμος του άλματος της αφομοίωσης των γνώσεων, δεξιοτήτων και μηχανισμών».

«Ο νόμος του συνδυασμού των διανοητικών και μυϊκών πράξεων στη διδασκαλία».

«Ο νόμος του αισθήματος της επιτυχίας στη διδασκαλία».

«Ο νόμος του κοινωνικοπαραγωγικού προσδιορισμού της διδασκαλίας»

«Οι πιο σημαντικοί νόμοι της διδασκαλίας»

«Ο βασικός νόμος της διδακτικής (ο νόμος της ενότητας της διδακτικής και της εκπαιδευτικής δραστηριότητας»

«Ο γενικός νόμος της μόρφωσης».

«Ο νόμος της ενότητας της διδασκαλίας και της αγωγής».

«Ο νόμος της διδασκαλίας»

(Κ.Δ. Ουσίνσκι)

«Η νομοτέλεια της διδασκαλίας» (Λ.Β. Ζανκόβ)

«Η νομοτέλεια της διδασκαλίας»

(Σ.Β.Σαποβάλνκο)

«Ο νόμος της συμμετοχής των μαθητών στη διδασκαλία και αγωγή»

«Η νομοτέλεια της διδασκαλίας (Μ.Ν. Σκάκτιν)

«Η νομοτέλεια της διδασκαλίας» (Μ.Α.

όλων των ουσιαστικών γνωρισμάτων της δοσμένης έννοιας και τη διατύπωσή της με τη μορφή των κρίσεων και αντίθετα: από την έννοια στην αισθησιακή μορφή».

«Οι διαδικασίες της κατανόησης, απομνημόνευσης και εφαρμογής των γνώσεων, δεξιοτήτων και μηχανισμών ολοκληρώνονται με διαλεκτικά άλματα στη γνωστική δραστηριότητα των μαθητών, που προσδιορίζουν νέες, πιο υψηλές ποιότητες της διδασκαλίας».

«Κατευθυνόμενος συνδυασμός της μυϊκής και της φωνητικής (εξωτερικής ή εσωτερικής) δραστηριότητας των μαθητών στην πορεία της διδασκαλίας, με τον αποφασιστικό ρόλο της κατανόησης της ουσίας του μελετώμενου αντικειμένου και της ίδιας της διαδικασίας των πράξεων (αλγόριθμος), αποτελεί έναν από τους πιο σημαντικούς όρους της πετυχημένης διδασκαλίας και ανάπτυξης».

«Η πρόβλεψη του σκοπού της διδασκαλίας και των δυνατοτήτων της πραγματοποίησής του, ο αυτοέλεγχος (η αντίστροφη σύνδεση) και έλεγχος, το αίσθημα της αναγνωρισμένης επιτυχίας στο ξεπέρασμα των δυσκολιών ή η κατανόηση των αιτιών της αποτυχίας δυναμώνουν την απομνημόνευση και γίνονται δυναμογενείς παράγοντες της διδασκαλίας, αυτομόρφωσης και αυτοτελειοποίησης».

«Το περιεχόμενο και οι μέθοδοι διδασκαλίας προσδιορίζονται διαλεκτικά: 1) από τις κοινωνικές και παραγωγικές ανάγκες και την πολιτική του δοσμένου κοινωνικού καθεστώτος, 2) από το επίπεδο επιστήμης, τεχνικής και τέχνης, 3) από τις γνωστικές δυνατότητες των μαθητών, 4) από τις επιτεύξεις της παιδαγωγικής επιστήμης και 5) από την ποιότητα της χρησιμοποίησης των υλικών μέσων διδασκαλίας».

«Η αντιστοιχία ανάμεσα στις επιδράσεις του διδάσκοντα και στις γνωστικές δυνατότητες των διδασκόμενων και το χαρακτήρα της δραστηριότητάς τους».

«Μοντελοποίηση (αναπαράσταση της δραστηριότητας του διδάσκοντα και των διδασκόμενων ανάλογα με τις απαιτήσεις...»

«Ο νόμος της ενότητας της διδακτικής και της εκπαιδευτικής δραστηριότητας - βλέπει τη διδακτική διαδικασία ως αλληλοσυνδεμένη και αλληλοεξαρτημένη δραστηριότητα του εκπαιδευτικού και των μαθητών».

«Μπορούμε να συμπεράνουμε, ότι στην ανάπτυξη της διδακτικής ανοίγει το δρόμο ο γενικός νόμος της αντιστοιχίας ανάμεσα στη σχολική μόρφωση στο σύνολό της και στο επίπεδο της επιστημονικής ανάπτυξης της ανθρωπότητας στο σύνολο όλων των τομέων της γνώσης».

«...Η διδασκαλία πάντα, με όλες τις πλευρές της και τα στοιχεία της - με το περιεχόμενο, μεθόδους και οργάνωση, καθώς και με την ιδεολογική της κατεύθυνση διαμορφώνει στους μαθητές το χαρακτήρα της δράσης, την συμπεριφορά απέναντι στις γνώσεις και την γύρω ζωή και τελικά τα ιδανικά του ανθρώπου σαν την κινητήρια δύναμη της αυτομόρφωσής τους».

«Όσο περισσότερες πραγματικές γνώσεις απέκτησε ο νους και όσο καλύτερα τις επεξεργάστηκε, τόσο πιο αναπτυγμένος και δυνατός είναι αυτός».

«Η γενική ανάπτυξη των μαθητών προσδιορίζεται από τον τρόπο διδασκαλίας».

«Η ανάπτυξη των μαθητών εξαρτάται από το χαρακτήρα της διδασκαλίας και τη διδακτική και εργαστηριακή δραστηριότητα, που ο χαρακτήρας αυτός προκαλεί».

Διατύπωση δεν δίνεται.

«Το διδακτικό σύστημα του μαθήματος που ο τελικός του σκοπός είναι η γνωριμία των μαθητών με το σύστημα της επιστήμης, τις βασικές έννοιες και τους νόμους, ταξινομεί την ύλη, λαμβάνοντας υπόψη τους νόμους της ανάπτυξης των επιστημονικών εννοιών στη συνείδηση των μαθητών».

«Η διαμόρφωση μιας νέας έννοιας γίνεται τότε, όταν αυτή είναι αναγκαία για τους μαθητές, όταν αυτοί δεν μπορούν να εξηγήσουν νέα γεγονότα, πράγματα, φαινόμενα ή

Ντανίλοβ)

«Οι γενικές νομοτέλειες της επίτευξης της αποτελεσματικότητας της διδασκαλίας».

«Οι βασικές μεθοδολογικές νομοτέλειες διδασκαλίας ξένης γλώσσας»

«Η γενική νομοτέλεια της δραστηριοποίησης της γνωστικής δραστηριότητας των μαθητών».

να λύσουν σοβαρά προβλήματα με τη βοήθεια των εννοιών που κατέχουν».

«...Κάτω από την επίδραση της διδασκαλίας και ανεξάρτητα από τις ατομικές ψυχοφυσιολογικές ιδιότητες του ανθρώπου η μάθηση οπωσδήποτε μετασχηματίζεται και μετατρέπεται σε μόρφωση».

«...Η μόρφωση εκδηλώνεται ως λειτουργία της μάθησης με τη μεγαλύτερη πληρότητα, όταν η οργάνωση της διδακτικής δραστηριότητας είναι τακτοποιημένη στο μάθημα από κάποια πλευρά».

«Η διδασκαλία ξένων γλωσσών έχει αντικειμενική μορφωτική, παιδαγωγική και πρακτική αξία». «Η διδασκαλία ξένων γλωσσών εξαρτάται από την οργάνωση των διαδικασιών της αφομοίωσης (από την πραγματοποίηση των διδακτικών αρχών».

«Η οργάνωση της διδακτικής πληροφορίας προσδιορίζει σε σημαντικό βαθμό την οργάνωση της διδακτικής δραστηριότητας» κ.τ.λ.

«Η ένταξη των διανοητικών δυνάμεων του μαθητή προκαλείται κυρίως με τη διατύπωση ερωτήσεων προβληματισμού, και διδακτικών καθηκόντων ερευνητικού χαρακτήρα».

Εννοιολογικές Διευκρινίσεις

Στη συνέχεια, επιχειρούμε αρχικά να ορίσουμε τους όρους μνήμη και σκέψη, καθώς και τις επιμέρους λειτουργίες της σκέψης. Η δεύτερη λειτουργία του νοητικού, η μνήμη, παρουσιάζει ιδιαίτερο ενδιαφέρον για τη διδακτική. Διάκριση μεταξύ μνήμης και σκέψης κάνουν και οι εκπρόσωποι της ψυχομετρικής προσέγγισης, όπως για παράδειγμα ο Guilford, αλλά και οι εκπρόσωποι της γνωστικής προσέγγισης.

Η εργασία μας δέχεται τη διάκριση αυτή και ορίζει τη μνήμη, που θεωρείται απλούστερη, ως τη διαδικασία κωδικοποίησης και καταχώρισης των πληροφοριών με τέτοιο τρόπο, ώστε να είναι δυνατή και εύκολη η ανάκλησή τους. Η σκέψη, θεωρείται γενικά ως συνθετότερη λειτουργία του νοητικού μέρους του ανθρώπου και θα μπορούσαμε να την ορίσουμε ως την εσωτερική νοητική διαδικασία, με την οποία ο ανθρώπινος νους επεξεργάζεται τις διαθέσιμες πληροφορίες και μέσα από συμπερασμούς, συνδυασμούς, συσχετίσεις και τροποποιήσεις των πληροφοριών επιχειρεί να κατανοήσει και να επιλύσει τα προβλήματά του. Η σκέψη, δηλαδή, έχει έντονο ενεργητικό και πραξιακό χαρακτήρα, γι' αυτό και αποκαλείται και εσωτερικοποιημένη δράση, που κινητοποιούν οι ανάγκες, οι επιθυμίες και τα ενδιαφέροντα του ατόμου.

Οι υπόλοιποι όροι, που προαναφέραμε, αφορούν επιμέρους λειτουργίες της σκέψης, οι οποίες είναι συγγενείς μεταξύ τους και γι' αυτό είναι δύσκολο να τις αντιδιαστείλει κανείς με ακρίβεια. Παρ' όλα αυτά κρίνουμε αναγκαίο να επιχειρήσουμε να ορίσουμε και να αντιδιαστέλλουμε τους όρους κρίση, συλλογισμός και γνωστική δεξιότητα. Οι κρίσεις, λοιπόν, αναφέρονται στη διαδικασία ανεύρεσης και διατύπωσης των σχέσεων που συνδέουν δύο έννοιες. Οι προτάσεις κρίσης εκφέρονται με συνδετικό ρήμα, το οποίο εκφράζει το είδος της σχέσης που συνδέει τις δύο έννοιες (υποκείμενο και κατηγορούμενο), τις οποίες αφορά η κρίση. Π.χ. ο Κομένιος είναι ο πρώτος συστηματικός διδακτολόγος. Οι συλλογισμοί αναφέρονται στη διαδικασία της σκέψης κατά την οποία το άτομο με βάση μια ή περισσότερες κρίσεις διατυπώνει μια άλλη νέα κρίση. Συντακτικώς, οι προτάσεις συλλογισμού παίρνουν τη μορφή συμπερασματικής πρότασης, που βασίζεται σε δύο τουλάχιστον προτάσεις κρίσης. Τέλος, οι γνωστικές δεξιότητες αναφέρονται σε μερικότερες λειτουργίες της σκέψης, όπως π.χ., η σύγκριση, η κατηγοριοποίηση, η ανάλυση κ.τ.λ., οι οποίες βασίζονται σε νοητικά σχήματα που χρησιμοποιεί το άτομο σε ένα σχετικά ευρύ εννοιολογικό πεδίο, κατά τη διατύπωση κρίσεων και συλλογισμών. Με τη χρήση και την εμπειρία δε οι λειτουργίες αυτές εξελίσσονται σε γνωστικές δεξιότητες. Από όλες τις παραπάνω νοητικές λειτουργίες συνθετότεροι είναι οι συλλογισμοί, οι οποίοι ανάλογα με την πορεία που ακολουθούν, για να διατυπώσουν μια νέα κρίση, διακρίνονται σε επαγωγικούς, απαγωγικούς ή παραγωγικούς και σε αναλογικούς συλλογισμούς.

Όλες οι παραπάνω νοητικές λειτουργίες παραμένουν ασυνειδητοποιήτες σε μεγάλο βαθμό και σπάνια αποτελούν αντικείμενο συστηματικής ανάλυσης και διδασκαλίας. Η γνωστική ψυχολογία τονίζει την ανάγκη συνειδητοποίησής τους και το κίνημα της κριτικής σκέψης, εφαρμόζει τρόπους συνειδητοποίησης και διδασκαλίας των γνωστικών λειτουργιών.

Πολλοί ψυχολόγοι δεν ομιλούν για μια ενιαία σκέψη, αλλά για διάφορους τύπους σκέψης, τους οποίους συνήθως παραθέτουν κατά διχοτομικά ζεύγη, κάθε σκέλος των οποίων ο Fisher θεωρεί ότι αντιστοιχεί στη δημιουργική (ή διερευνητική) σκέψη ή στην κριτική (ή αναλυτική) σκέψη. Τέτοια ζεύγη είναι π.χ. η απλή και η κριτική σκέψη, η πλάγια και η κάθετη σκέψη, η συγκλίνουσα και η αποκλίνουσα σκέψη, κ.τ.λ. Αναφερόμαστε στη διάκριση της σκέψης σε τύπους, επειδή η διάκριση αυτή προσφέρεται για διδακτική αξιοποίηση.

Το πρώτο από τα παραπάνω διχοτομικά ζεύγη τοποθετεί στο ένα άκρο του άξονα την απλή λογική σκέψη και στο άλλο την κριτική σκέψη. Ως απλή λογική σκέψη χαρακτηρίζουμε τη σκέψη που αγωνίζεται να ξεπεράσει τις γνωστικές

προκαταλήψεις και να ακολουθήσει ορθά τις αρχές της λογικής, προκειμένου να εντοπίσει και να αναλύσει τα δεδομένα στα επιμέρους στοιχεία τους και να ελέγξει τη λογική συνέπεια των προβαλλόμενων επιχειρημάτων, σχέσεων και συνεπαγωγών. Ο έλεγχος αυτός, όμως, στην περίπτωση της απλής λογικής σκέψης δεν είναι ολοκληρωμένος, διότι ποτέ το άτομο δεν αναλύει και δεν ελέγχει το ίδιο το αξιολογικό σύστημα, που χρησιμοποιεί.

Στο άλλο άκρο του άξονα τοποθετούμε την κριτική σκέψη, η οποία ενεργοποιείται, όταν το άτομο καλείται να επιλέξει, απόψεις, θέσεις και μορφές δράσης. Η κριτική σκέψη, αντίθετα με την απλή σκέψη, συνεπάγεται ότι το άτομο έχει την ικανότητα και τη βούληση να αποστασιοποιηθεί προς στιγμήν από τις προσωπικές πεποιθήσεις, τις κοινωνικογνωστικές προκαταλήψεις και τα συμφέροντά του και να εξετάσει τα πραγματικά και λογικά στοιχεία, τα οποία στηρίζουν και ερμηνεύουν έννοιες, πληροφορίες, σχέσεις, κρίσεις, συλλογισμούς, φαινόμενα, στάσεις και σκόπιμες πράξεις, καθώς επίσης να αναζητήσει τις παραδοχές και τις συνεπαγωγές κάθε άποψης και τους δυνατούς τρόπους θεώρησης των πραγμάτων από διαφορετική σκοπιά. Το στοιχείο λοιπόν, της επιλογής και η ικανότητα, για ακριβή, συνεπή και αντικειμενική ανάλυση και αξιολόγηση πληροφοριών, απόψεων και πηγών που στηρίζουν την επιλογή, καθώς και η βούληση για αμφισβήτηση και επανεξέταση του προσωπικού αξιολογικού συστήματος αποτελούν βασικά συστατικά της κριτικής σκέψης. Τα στοιχεία αυτά έχει τονίσει ιδιαίτερα και ο Dewey στο βιβλίο του *How we think*, όπου προσδιορίζει την πορεία της σκέψης με βάση τα λογικά στάδια της επιστημονικής διερεύνησης, τα οποία μετασχηματίζει και σε φάσεις της διδακτικής διαδικασίας.

Τα παραπάνω χαρακτηριστικά, δηλαδή η επιλογή, η αμφισβήτηση και η επανεξέταση, είναι εκείνα ακριβώς που κάνουν τη διαδικασία της κριτικής σκέψης δύσκολη και οδυνηρή, διότι δεν παραιτείται κανείς εύκολα από τις προσδοκίες του και τις πεποιθήσεις του και δεν αμφισβητεί εύκολα όσα θεωρούνται παραδεκτά και καθιερωμένα. Τα στοιχεία αυτά προϋποθέτουν γνωστική και βουλητική γενναιότητα, αλλά είναι ταυτόχρονα και ο μόνος δρόμος για να ξεφύγει ο άνθρωπος από την πνευματική αποχαύνωση του δογματισμού.

Πρέπει να διευκρινίσουμε ακόμη ότι, επειδή η κριτική σκέψη ενεργοποιείται για την αντιμετώπιση ποικίλων προβλημάτων διαφορετικής φύσης μέσα σε απρόβλεπτες καταστάσεις, ανάγκες και συνθήκες, δεν είναι δυνατόν να πάρει τη μορφή μιας συγκεκριμένης γνωστικής στρατηγικής με σαφή βήματα και με διαδικασίες ιεραρχικά και χρονικά διατεταγμένες, αλλά αποτελεί μια γνωστική στάση και ικανότητα για τη χρήση ποικιλίας γνωστικών λειτουργιών, οι οποίες χρησιμοποιούνται μεμονωμένα ή κατά ποικίλους συνδυασμούς ανάλογα με την περίπτωση. Άλλωστε, η κριτική σκέψη δεν είναι μια απλή, ενιαία και μονοδιάστατη λειτουργία, αλλά ένα σύνολο γνωστικών δεξιοτήτων και γνωστικών στάσεων, που ενεργοποιούνται συνδυαστικά κατά περίπτωση.

Σχεδόν συνώνυμη, αλλά κατά τι ευρύτερη από την έννοια της κριτικής σκέψης, είναι και η έννοια της στοχαστικοκριτικής σκέψης, την οποία ο Dewey ορίζει ως διαδικασία ανίχνευσης σχέσεων. Από τις αρχές τις δεκαετίας του 1980 και μετά η έννοια της στοχαστικοκριτικής σκέψης κυριαρχεί στην παιδαγωγική βιβλιογραφία και χρησιμοποιείται με ποικίλες νοηματικές αποχρώσεις. Στη δική μας εργασία εκλαμβάνουμε ως στοχαστικοκριτική σκέψη τη μορφή της σκέψης, που έχει τη δυνατότητα να ανευρίσκει σχέσεις και να επιλύει προβληματικές καταστάσεις και παράλληλα έχει πλήρη συνείδηση του γεγονότος ότι υπάρχουν και άλλοι εναλλακτικοί τρόποι θεώρησης και επίλυσης των προβλημάτων, οι οποίοι ξεκινούν από διαφορετικές παραδοχές και οδηγούν σε διαφορετικές συνεπαγωγές. Η κριτική επανεξέταση αυτών ακριβώς των παραδοχών και συνεπαγωγών αποτελεί αντικείμενο στοχασμού και διευρύνει την κριτική σκέψη. Ακόμη, στοιχεία της στοχαστικοκριτικής σκέψης είναι η μεταγνωστική ικανότητα, που επιτρέπει στο άτομο να έχει συνείδηση του πως σκέπτεται και γιατί σκέπτεται με ένα συγκεκριμένο τρόπο, να αναλύει τα κίνητρά του και το αξιολογικό του σύστημα και να κρίνει το αποτέλεσμα των ενεργειών του ως τρίτος ουδέτερος αξιολογητής. Με άλλα λόγια η στοχαστικοκριτική σκέψη επιτρέπει στο άτομο να διαλογίζεται και για τον κόσμο που το περιβάλλει, αλλά και για τον ίδιο τον εαυτό του. Όταν βέβαια, το άτομο δεν καθιστά τον εαυτό του και το προσωπικό του αξιολογικό σύστημα αντικείμενο κρίσης, αλλά τα χρησιμοποιεί ως αδιαμφισβήτητα κριτήρια αξιολόγησης των άλλων, τότε πρόκειται για ψευδοκριτική και όχι για αυθεντική κριτική σκέψη.

Το δεύτερο διχοτομικό ζεύγος σκέψης, στο οποίο αναφερόμαστε, είναι το ζεύγος σκέψης, στο οποίο αναφερόμαστε, είναι το ζεύγος συγκλίνουσα και αποκλίνουσα σκέψη, που προέρχεται από την εργασία του Guilford. Ως συγκλίνουσα ορίζεται το είδος της σκέψης κατά το οποίο το άτομο χρησιμοποιεί καθιερωμένες διαδικασίες και απόψεις, για να ανευρίξει τη μόνη ορθή και αποδεκτή λύση σε ένα πρόβλημα, ενώ ως αποκλίνουσα ορίζεται το είδος της σκέψης κατά το οποίο το άτομο χρησιμοποιεί πρωτότυπες ιδέες και μεθόδους, για να διατυπώσει εναλλακτικές προτάσεις, που ξεφεύγουν από τα συνηθισμένα νοητικά σχήματα και αναδεικνύουν νέες σχέσεις και θεωρήσεις της πραγματικότητας. Η αποκλίνουσα σκέψη, λοιπόν, που αποτελεί τη βάση ή κατά άλλους ταυτίζεται με τη δημιουργική σκέψη, συνδυάζει την παραγωγική πρωτοτυπία, τη νοητική ευκαμψία και την ευαισθησία στα προβλήματα, αλλά σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να θεωρηθεί ότι στερείται λογικής βάσης, καίτοι κάνει άλματα και δεν ακολουθεί την καθιερωμένη πορεία της κριτικής σκέψης.

Η κριτική σκέψη προωθεί τη δημιουργική παραγωγή σε δύο κρίσιμες φάσεις. Πρώτον, κατά τη φάση της προετοιμασίας, όταν συγκεντρώνει και αξιολογεί το διαθέσιμο υλικό, και αναζητεί εναλλακτικές προσεγγίσεις, και δεύτερον, κατά τη φάση της ετεροαξιολόγησης των προϊόντων της δημιουργικής σκέψης. Επειδή όμως μπορεί να

υπάρχει κριτική σκέψη χωρίς στοιχεία δημιουργικής και αντίστροφα, προσπάθεια του σχολείου πρέπει να είναι ο εμπλουτισμός της με στοιχεία της άλλης.

Βέβαια, επαναλαμβάνουμε ότι παρά τη στενή τους σχέση οι έννοιες κριτική και δημιουργική σκέψη δεν είναι ταυτόσημες. Μια βασική τους διαφορά είναι ότι ενώ η κριτική σκέψη βασίζεται κυρίως στην ανάλυση των δεδομένων, που γίνεται με τους κανόνες της λογικής, η δημιουργική σκέψη βασίζεται κυρίως στην ελεύθερη και πρωτότυπη σύνθεση των δεδομένων, που κάνει το άτομο με τη βοήθεια της φαντασίας του. Αυτό ασφαλώς, δε σημαίνει ότι η αναλυτική επεξεργασία των δεδομένων, που κάνει η κριτική σκέψη, δεν μπορεί να γίνεται με δημιουργικό τρόπο ή ότι στη δημιουργική διαδικασία απουσιάζουν οι αξιολογικές κρίσεις.

Ολοκληρώνοντας τις εννοιολογικές διευκρινίσεις πρέπει να αναφερθούμε και στη νόηση, που είναι ανώτερη από όλες τις λειτουργίες, τις οποίες αναπτύξαμε μέχρι τώρα. Τα ερωτήματα, όμως, που σχετίζονται με τη νόηση είναι πολλά και ταλανίζουν για δεκαετίες την ψυχολογία, χωρίς η τελευταία να κατορθώσει μέχρι τώρα να καταλήξει σε κοινά αποδεκτές απόψεις. Γι' αυτό εμείς δεν θα εισέλθουμε στο πρόβλημα αυτό, αλλά θα τονίσουμε ότι δεν εκλαμβάνουμε τη νοημοσύνη μόνο ως δύναμη της νευροφυσιολογικής υποδομής του εγκεφάλου, αλλά την εκλαμβάνουμε κυρίως ως συγκροτημένο σύστημα γνωστικών δεξιοτήτων, στρατηγικών, στάσεων και έξεων και γενικών και εξειδικευμένων γνώσεων, που συνδυαστικά ενεργοποιούνται τα δεδομένα και επιλύουν τις προβληματικές καταστάσεις. Η στροφή μας προς τις γνωστικές στρατηγικές και τις γνώσεις οφείλεται στο γεγονός ότι, όποια και να είναι η εξάρτηση της νοημοσύνης από τη νευροφυσιολογική δομή του εγκεφάλου, η συσχέτιση αυτή δεν βοηθά άμεσα τον εκπαιδευτικό, διότι οι δυνατότητες παρέμβασής του στο νευροφυσιολογικό τομέα είναι περιορισμένες και απαιτούν μακροχρόνιες προσπάθειες. Αντίθετα, η θεώρηση της νοημοσύνης ως συγκροτημένου συστήματος γνωστικών λειτουργικών και γνώσεων, που μπορούν να διδαχθούν, παρέχει στον εκπαιδευτικό τη δυνατότητα παρέμβασης. Οι παρεμβάσεις αυτές δε, όταν γίνονται κάτω από συγκεκριμένους όρους, κατορθώνουν να βελτιώσουν τη γενική ποιότητα των νοητικών λειτουργικών.

Το πλαίσιο μας δηλαδή, συσχετίζει την κριτική σκέψη με τη διαδικασία (συλλογισμούς και γνωστικές δεξιότητες) και με το περιεχόμενο της διδασκαλίας (έννοιες, γενικεύσεις, γνώσεις, κ.τ.λ.). Ακόμη συσχετίζει την κριτική σκέψη και με τις διαπροσωπικές σχέσεις, αφού η παιδευτική διαδικασία επιτελείται μέσω και της διδασκαλίας και των διαπροσωπικών σχέσεων και η κριτική σκέψη, με τον τρόπο που την ορίσαμε, δεν περιορίζεται στο νοητικό μόνο τομέα (νοητικές λειτουργίες), αλλά αναφέρεται και στο συναισθηματικό τομέα (κριτική στάση), καθώς και στον τομέα της κοινωνικής και ηθικής πράξης.

Πορεία στρατηγικών διδασκαλίας

Όλες οι στρατηγικές διδασκαλίας ακολουθούν κοινή πορεία, διότι η διάρθρωση κάθε διδακτικής προσέγγισης προσδιορίζεται από κάποιες σταθερές παραμέτρους, που έχουν σχέση με τη διαδικασία της φυσικής μάθησης και τις ανάγκες της σχολικής εκπαίδευσης, όπως έχει αυτή διαμορφωθεί. Όμως, επαναλαμβάνουμε ότι παρά το γεγονός ότι η πορεία όλων των στρατηγικών απαρτίζεται λίγο πολύ από τις ίδιες φάσεις, οι στρατηγικές διαφοροποιούνται σημαντικά μεταξύ τους, διότι εκτός από τις σταθερές υπάρχουν και κάποιες μεταβλητές παράμετροι, που καθορίζουν κάθε φορά ποιο ακριβώς περιεχόμενο θα προσλάβουν οι βασικές φάσεις της διδασκαλίας.

Οι σταθερές παράμετροι λοιπόν, που καθορίζουν σε γενικές γραμμές τις φάσεις της πορείας και διαμορφώνουν ένα είδος αρχέτυπης διδακτικής πορείας είναι οι εξής:

1. Πρώτη σταθερή παράμετρος, που καθορίζει την πορεία εξέλιξης της διδακτικής στρατηγικής, είναι η φυσική πορεία μάθησης, την οποία ακολουθεί ο ανθρώπινος νους. Ο Αριστοτέλης επισημαίνει τρεις συγκεκριμένες φάσεις ή στάδια της φυσικής μάθησης: α) την παρατήρηση, β) την κατανόηση, γ) την προσπάθεια. Τα ίδια στάδια φαίνεται να αποδέχεται και ο Κομνένιος, που αντιστοιχίζει στα τρία στάδια της φυσικής μάθησης τα διδακτικά στάδια α) της μνήμης, β) της νόησης και γ) της χρήσης. Το αριστοτελικό σχήμα αποδέχονται και πολλοί άλλοι μεταγενέστεροι παιδαγωγοί, που θεωρούν ότι η διδασκαλία πρέπει να αρχίζει από συγκεκριμένα και εμπειρικά στοιχεία και γι' αυτό θέτουν την εποπτεία, την αντίληψη ή τη βίωση ως περιεχόμενο του πρώτου σταδίου της διδακτικής πορείας. Στη συνέχεια καθορίζουν ή υπονοούν την επαγωγική επεξεργασία των δεδομένων, η οποία θα οδηγήσει στο σχηματισμό εννοιών, γενικεύσεων ή κανόνων που διευκολύνουν την κατανόηση, και ολοκληρώνουν το τριφασικό αριστοτελικό σχήμα με την εφαρμογή, όπου το άτομο αξιοποιεί τις δυνατότητες πράξης που του παρέχει η νέα γνώση.

2. Δεύτερη σταθερή παράμετρος, που πρέπει να καθορίζει την πορεία εξέλιξης της διδακτικής στρατηγικής μέσα στα πλαίσια της ωριαίας διδασκαλίας, είναι οι διαπιστώσεις της εξελικτικής ψυχολογίας και της ψυχολογίας της μάθησης για τον τρόπο λειτουργίας του ανθρώπινου νου, τη διαδικασία μάθησης και τις συνθήκες που την διευκολύνουν. Από τη σύγκριση των διαπιστώσεων και των προτάσεων που κάνουν οι διάφορες σχολές της ψυχολογίας της μάθησης, προκύπτει ότι υπάρχουν μεταξύ τους περισσότερες ομοιότητες παρά διαφορές, οι οποίες αναδεικνύουν ένα γενικό ψυχολογικό σχήμα μάθησης με τέσσερα επιμέρους βήματα: α) την πρόσκτηση των ερεθισμάτων, β) την επεξεργασία, γ) την εφαρμογή των σχέσεων σε νέες καταστάσεις και δ) το μεταγνωστικό, το οποίο ανέδειξε ως σημαντική στιγμή της ανθρώπινης σκέψης κατά τις τελευταίες δεκαετίες η γνωστική ψυχολογία. Αν

δεχθούμε ότι η ψυχολογία μάθησης μέσα από τις διαφορετικές σχολές που αναπτύχθηκαν, κατόρθωσε σε κάποιο βαθμό να εντοπίσει τη διαδικασία εξέλιξης της σκέψης και την πορεία μάθησης, είναι αυτονόητο ότι η διδακτική δεν μπορεί κατά τη διάρθρωση της διδασκαλίας να αγνοήσει τα συμπεράσματα της ψυχολογίας για το θέμα αυτό. Ακόμη δεν μπορεί η διδακτική να αγνοήσει τις διαπιστώσεις της ψυχολογίας για τις συνθήκες της μάθησης και, κυρίως, όσα επισημαίνει για το ρόλο των κινήτρων στη μάθηση και τις συνθήκες εμπέδωσης και μεταφοράς της μάθησης. Στην πραγματικότητα η σύγχρονη ψυχολογία επιβεβαιώνει και εξειδικεύει στα πλαίσια τα σχολικής μάθησης τις αρχικές θέσεις του Αριστοτέλη για τη φυσική πορεία μάθησης και συμπληρώνει τον Αριστοτέλη υποδεικνύοντας τις συνθήκες κάτω από τις οποίες μεγιστοποιείται η σχολική μάθηση. Γι' αυτό οι επηρεασμένες από την ψυχολογία πορείες της διδασκαλίας αρχίζουν κυρίως με τη φάση της προβληματοποίησης και κινητοποίησης των μαθητών και συνεχίζουν με φάσεις που αντιστοιχούν στο αριστοτελικό σχήμα. Έτσι, μπορούμε να πούμε ότι στην παρατήρηση του Αριστοτέλη αντιστοιχεί π.χ. η συλλογή πληροφοριών, στην κατανόηση αντιστοιχούν η επεξεργασία πληροφοριών, καθώς και η ερμηνεία και η συνεπαγωγή της και στην προσπάθεια (εφαρμογή) του Αριστοτέλη αντιστοιχούν η συγκλίνουσα και η αποκλίνουσα παραγωγή, η εφαρμογή και η αξιολόγηση και η έκφραση λύσεων. Παρομοίως στην τριμερή διαίρεση του Αριστοτέλη αντιστοιχούν οι φάσεις πορείας πολλών παλιότερων, αλλά και σύγχρονων διδακτικών.

3. Τρίτη σταθερή παράμετρος, που πρέπει να καθορίζει την πορεία εξέλιξης της διδακτικής στρατηγικής, είναι τα συμπεράσματα της διδακτικής έρευνας. Η τελευταία έχει ήδη συμπληρώσει ιστορία εκατό και πλέον ετών και τις τελευταίες τουλάχιστον δεκαετίες ο κλάδος της που αναφέρεται στην αποτελεσματική διδασκαλία έχει καταλήξει σε σημαντικά συμπεράσματα, τα οποία προσφέρονται για άμεση διδακτική εφαρμογή. Ενδεικτικά αναφέρουμε τις διαπιστώσεις ότι η κοινοποίηση των διδακτικών στόχων, η σχηματική αναπαράσταση των δεδομένων, η αξιολόγηση της μάθησης και η ανακεφαλαίωση των συμπερασμάτων αποτελούν διδακτικές δραστηριότητες, που ενισχύουν τη σχολική μάθηση. Αυτό σημαίνει ότι κατά τη σύνθεση μιας στρατηγικής θα πρέπει δραστηριότητες όπως οι παραπάνω, να ενσωματωθούν στην πορεία της στρατηγικής. Αποτέλεσμα των ψυχολογικών διαπιστώσεων και των ερευνητικών συμπερασμάτων είναι όχι μόνο ο αυξημένος αριθμός των σταδίων, που προβλέπουν οι σύγχρονες πορείες διδασκαλίας σε σχέση με τις παλιότερες, αλλά και η ύπαρξη κοινών στοιχείων στις προτεινόμενες από τη διδακτική βιβλιογραφία στρατηγικές διδασκαλίας

4. Τέλος, μια τέταρτη σταθερή παράμετρος, που πρέπει να λάβουμε υπόψη μας, είναι οι ανάγκες της διδασκαλίας, όπως αυτές έχουν διαμορφωθεί μέσα στο σχολικό σύστημα. Έτσι, πρέπει να ενταχθούν στην πορεία εξέλιξης της στρατηγικής δραστηριότητες, όπως είναι π.χ. η εξέταση του προηγούμενου μαθήματος και η ατομική εργασία που προβλέπει το βιβλίο του μαθητή. Εδώ πρέπει βέβαια να διευκρινίσουμε ότι η διαμορφωμένη διδακτική πραγματικότητα δεν αποτελεί δεσμευτικό δεδομένο για τη σύνθεση των στρατηγικών, οι οποίες αποσκοπούν στην αναμόρφωση της υπάρχουσας διδακτικής πραγματικότητας, την οποία για το λόγο αυτό δεν μπορούν και να αγνοήσουν τελείως.

Οι παραπάνω σταθερές παράμετροι υποδεικνύουν ότι μια συγκροτημένη διδακτική προσέγγιση πρέπει να περιλαμβάνει συγκεκριμένες διδακτικές φάσεις, όπως είναι π.χ. η φάση της ανακεφαλαίωσης. Με βάση λογικά και παιδαγωγικοδιδακτικά κριτήρια διαμορφώσαμε και ιεραρχήσαμε με την ακόλουθη σειρά επτά φάσεις διδασκαλίας, που υπαγορεύουν οι σταθερές παράμετροι. Οι φάσεις αυτές είναι κατά σειρά οι εξής: 1) προετοιμασία διδακτικού πλαισίου, 2) επαφή μαθητή με δεδομένα, 3) επεξεργασία δεδομένων, 4) εφαρμογή, 5) έλεγχος και αξιολόγηση κατανόησης, 6) ανακεφαλαίωση και 7) μαθησιακή και μεταγνωστική αξιολόγηση. Κάθε μια από τις φάσεις αυτές περιλαμβάνει δύο ή περισσότερες διδακτικο-μαθησιακές δραστηριότητες, τις οποίες αποκαλούμε βήματα της φάσης.

Οι φάσεις και η αλληλουχία τους, βέβαια, είναι ενδεικτικές και σε καμία περίπτωση δεν έχουν την έννοια της στερεότυπης, τελετουργικής ακολουθίας των ερβαρτιανών τυπικών σταδίων. Ο εκπαιδευτικός μπορεί σύμφωνα με τις ανάγκες της διδασκαλίας του να αντιμετωπίζει, να αναλύει ή να συγχωνεύει φάσεις και βήματα της διδασκαλίας.

Ακόμη διευκρινίζουμε ότι σε πολλές περιπτώσεις ο εκπαιδευτικός θα βρεθεί στην ανάγκη να χρησιμοποιήσει περισσότερες από μια στρατηγικές, προκειμένου να υλοποιήσει τους διδακτικούς στόχους, που έχει θέσει. Τελική επιδίωξη της διδακτικής είναι να καταστήσει τον εκπαιδευτικό ικανό να κάνει τους αναγκαίους συνδυασμούς και κυρίως να εντάσσει στις προσωπικές του στρατηγικές τις διδακτικές αρχές, δραστηριότητες και διαδικαστικές πρακτικές των στρατηγικών, που παρουσιάζουμε.

Στο σημείο όμως αυτό, πρέπει να επισημάνουμε ότι πέρα από τις σταθερές παραμέτρους που διαμορφώνουν εξωτερικά το σχήμα της αρχέτυπης πορείας, υπάρχει και μια σειρά από μεταβλητές παραμέτρους, που επηρεάζουν τη διδακτική πράξη και καθορίζουν εσωτερικά το περιεχόμενο και το είδος των διδακτικο-μαθησιακών δραστηριοτήτων, που περιλαμβάνει κάθε φάση της διδασκαλίας. Έτσι, ενώ οι στρατηγικές που παρουσιάζουμε ακολουθούν εξωτερικά μια πορεία με λίγο πολύ κοινές φάσεις, διαφοροποιούνται σημαντικά στο περιεχόμενο που προσλαμβάνουν από στρατηγική σε στρατηγική οι φάσεις αυτές.

Οι κυριότερες από τις μεταβλητές παραμέτρους, που διαμορφώνουν το περιεχόμενο των φάσεων κάθε συγκεκριμένης διδασκαλίας, είναι οι εξής:

1. Πρώτη μεταβλητή παράμετρος είναι η φύση του διδακτικού αντικείμενου, η οποία καθορίζει μεταξύ των άλλων το περιεχόμενο που θα πάρουν οι φάσεις κυρίως της επαφής του μαθητή με το διδακτικό αντικείμενο, της

επεξεργασίας και της αξιολόγησης. Έτσι, η φύση του ιστορικού μαθήματος για παράδειγμα, που αναφέρεται συνήθως σε τοπικά και χρονικά απομακρυσμένα γεγονότα, προσδίδει κατά τη φάση της επαφής του μαθητή με το μάθημα πρωταρχικό ρόλο στον πληροφοριακό λόγο του εκπαιδευτικού, ενώ η φύση του μαθήματος των φυσικών, που συχνά αναφέρονται σε τωρινά και παρόντα αντικείμενα, προσδίδει πρωταρχική σημασία στις διαδικασίες παρατήρησης και επεξεργασίας που μπορούν να κάνουν οι μαθητές, χωρίς να είναι αναγκαία η μονολογική πληροφόρηση εκ μέρους του εκπαιδευτικού. Ομοίως, η φύση του διδακτικού αντικειμένου καθορίζει και το περιεχόμενο της αξιολόγησης. Έτσι, για παράδειγμα στα φυσικά η αξιολόγηση πρέπει να αναφέρεται κυρίως στην ορθή αντίληψη των φαινομένων, στην ακρίβεια της περιγραφής, την κατανόηση των αιτιατών σχέσεων και την ικανότητα εφαρμογής. Στα μαθηματικά η αξιολόγηση ρέπει να αναφέρεται κυρίως στην ακρίβεια της έκφρασης και τη λογική ευστάθεια των κρίσεων, στις κοινωνικές επιστήμες στην ικανότητα διάκρισης των γεγονότων από τις αξιολογικές κρίσεις και την ικανότητα περιγραφής και αξιολόγησης γεγονότων και προσώπων και τέλος, στα τεχνικά στη δεξιοτεχνία, την ακρίβεια, την καλλιτεχνία και την πρωτοτυπία.

2. Δεύτερη μεταβλητή παράμετρος, που διαμορφώνει εσωτερικά το περιεχόμενο κάθε φάσης και με τον τρόπο αυτό διαφοροποιεί τη μια στρατηγική από την άλλη, είναι οι διδακτικοί σκοποί της ωριαίας διδασκαλίας. Έτσι, αν για παράδειγμα στόχος της διδασκαλίας είναι να διδάξει τους μαθητές ψυχοκινητικές δεξιότητες ή διαδικαστικές γνώσεις, οι οδηγίες και οι επιδείξεις του εκπαιδευτικού έχουν πρωταρχική θέση, ενώ, αν στόχος της διδασκαλίας είναι να συμβάλλει στην ανάπτυξη των γνωστικών δεξιοτήτων, όπως είναι π.χ. η σύγκριση και η κατηγοριοποίηση, τότε πρωταρχική θέση έχουν η μαθητική πρωτοβουλία και αυτενέργεια.

3. Μια τρίτη βασική μεταβλητή παράμετρος, που καθορίζει αποφασιστικά το ακριβές περιεχόμενο το οποίο αποκτούν στα πλαίσια κάθε στρατηγικής οι φάσεις της αρχέτυπης πορείας, είναι οι αρχές που διέπουν κάθε στρατηγική.

4. Τέλος, μια τέταρτη μεταβλητή είναι οι συνθήκες διδασκαλίας. Τις συνθήκες αυτές διαμορφώνουν τα δημογραφικά δεδομένα των μαθητών μιας τάξης, οι δυνατότητες και οι ανάγκες τους, καθώς και τα διαθέσιμα μέσα. Έτσι, οι συνθήκες συμβάλλουν όχι μόνο στη διαφοροποίηση μεταξύ στρατηγικών, αλλά και μεταξύ διδασκαλιών που γίνονται μέσα στα πλαίσια της ίδιας στρατηγικής, αλλά κάτω από διαφορετικές συνθήκες.

Οι επιδράσεις των μεταβλητών παραμέτρων είναι ασφαλώς πολλές. Για να τις συστηματοποιήσουμε μπορούμε να πούμε ότι καθορίζουν αποφασιστικά: α) το περιεχόμενο της μάθησης, β) το επίπεδο της μάθησης και γ) τη μορφή που θα πάρει η διαπροσωπική αλληλεπίδραση κατά την ώρα της διδασκαλίας.

Έτσι, το περιεχόμενο της διδασκαλίας μπορεί να εστιασθεί σε έννοιες, σε γενικεύσεις, σε διαδικασίες και στα λοιπά είδη μάθησης που συνεπάγονται οι επιδιώξεις του αναλυτικού προγράμματος.

Παρομοίως και το επίπεδο της μάθησης μπορεί ανάλογα με τις μεταβλητές παραμέτρους της συγκεκριμένης διδασκαλίας να κυμανθεί σε οποιοδήποτε από τα τέσσερα επίπεδα μάθησης.

Τέλος, η διδακτική αλληλεπίδραση μπορεί κατά περίπτωση να πάρει α) τη μορφή της εξαναγκαστικής επικοινωνίας, κατά την οποία ο εκπαιδευτικός καθορίζει με εξουσιαστικό τρόπο τους στόχους, τις διαδικασίες και τις συνθήκες της διδακτικής πράξης ή β) τη μορφή της ισότιμης επικοινωνίας, κατά την οποία ο εκπαιδευτικός και οι μαθητές διαπραγματεύονται ισότιμα τους όρους της διδασκαλίας. Μεταξύ, βέβαια, των δύο αυτών μορφών επικοινωνίας διαμορφώνεται στην πράξη ένα μεγάλο φάσμα επικοινωνίας με ενδιάμεσες αποχρώσεις.

Με τον τρόπο που αναδείξαμε και διαρθρώσαμε τις βασικές φάσεις της ωριαίας διδασκαλίας νομίζουμε ότι διασώζουμε τη συνοχή και τη λογική αλληλουχία, που πρέπει να διέπει τη διδασκαλία ως σκόπιμη και εξελισσόμενη διαδικασία. Ταυτόχρονα με τη διαφοροποίηση του περιεχομένου των βασικών φάσεων αποφεύγουμε τον κίνδυνο της τυποποίησης, στην οποία είχε περιέλθει η παραδοσιακή διδακτική.

Συνοψίζοντας λοιπόν, θεωρούμε ότι υπάρχουν σταθερές παράμετροι, που καθορίζουν σε γενικές γραμμές ποιες βασικές φάσεις πρέπει να διαρθρώνουν τη δομή κάθε διδασκαλίας, καθώς και μεταβλητές, που καθορίζουν ανάλογα ποιο ακριβώς περιεχόμενο πρέπει να πάρουν σε κάθε συγκεκριμένη διδασκαλία οι βασικές αυτές φάσεις.

Οι στρατηγικές που παρουσιάζουμε μετά το έκτο κεφάλαιο ακολουθούν σε γενικές γραμμές τις φάσεις της αρχέτυπης πορείας, αλλά διαφοροποιούνται σημαντικά στο περιεχόμενο των φάσεων. Η διαφοροποίηση αυτή οφείλεται στις μεταβλητές παραμέτρους, που παρουσιάσαμε. Έτσι, συναντάμε τη φάση π.χ. της επαφής των μαθητών με τα δεδομένα σε κάθε στρατηγική, διότι το περιεχόμενο και τη μεθοδολογία των δραστηριοτήτων κάθε φάσης δεν τα ορίζει η πορεία, αλλά τα ορίζουν οι αρχές της συγκεκριμένης στρατηγικής και οι λοιπές μεταβλητές παράμετροι. Οι αρχές αυτές, όμως, διαφοροποιούνται από στρατηγική σε στρατηγική και γι' αυτό διαφοροποιείται και το περιεχόμενο των φάσεων.

Με αυτή την έννοια φαίνεται ότι η πορεία είναι ένα από τα στοιχεία που συγκροτούν τη στρατηγική διδασκαλίας και αναφέρεται στην εξωτερική διάρθρωση της στρατηγικής, που προσφέρει τη βάση πάνω στην οποία η τελευταία οικοδομεί τις δραστηριότητές της. Η επισήμανση αυτή κάνει περισσότερο ευδιάκριτη τη διαφορά μεταξύ των εννοιών στρατηγική και πορεία.

Ανακεφαλαιώνοντας λοιπόν, μπορούμε να πούμε ότι οι διδακτικομαθησιακές δραστηριότητες, που συνθέτουν τη στρατηγική διδασκαλία, οργανώνονται κατά φάσεις με τέτοιο τρόπο, ώστε να αντιστοιχούν στη φυσική πορεία

εξέλιξης του μαθήματος. Κάθε δε φάση έχει τη δική της διδακτική λειτουργία και διεκπεραιώνεται από επιμέρους διδακτικο-μαθησιακές δραστηριότητες, κάθε μια από τις οποίες έχει την εξειδικευμένη λειτουργία της και προϋποθέτει καθορισμένη διδακτική και μαθησιακή δεξιότητα.

Έτσι, οι αλληλοδιάδοχες φάσεις της στρατηγικής επιχειρούν να προσελκύσουν και να κατευθύνουν σε όλη τη διάρκεια της διδασκαλίας τη μαθητική προσοχή και συμμετοχή και στη συνέχεια να παρουσιάσουν και να επεξεργασθούν πληροφορίες, οδηγίες, αίτια και αποτελέσματα, να διατυπώσουν έννοιες, γενικεύσεις και αρχές, να εντοπίσουν προβλήματα και να προτείνουν λύσεις, να ερμηνεύσουν και να αξιολογήσουν γεγονότα, άτομα, πράγματα, συστήματα, θεωρίες, καταστάσεις και τα παρόμοια.

Με την εξειδικευμένη ανάλυση της διδακτικής διαδικασίας σε επιμέρους δραστηριότητες και την οργάνωσή της σε φάσεις, που αντιστοιχούν στη φυσική εξέλιξη της διδασκαλίας, παρέχουμε στον εκπαιδευτικό ένα σαφές πλαίσιο οργάνωσης της διδασκαλίας του και αναδεικνύουμε την εξειδικευμένη αποστολή κάθε μιας από τις δραστηριότητές του. Έτσι, μέσω της συστηματικής ανάλυσης της διδασκαλίας η εκπαίδευση του διδακτικού προσωπικού καθίσταται ευκολότερη και πιο αποτελεσματική.

Παρά τα κοινά στοιχεία των στρατηγικών διδασκαλίας δεν τυποποιούμε με τις προτάσεις μας τη διδακτική πράξη, διότι, επαναλαμβάνουμε, οι μεταβλητές παράμετροι, όπως είναι π.χ. οι αρχές κάθε διδακτικής στρατηγικής, που είναι συνήθως ψυχολογικής ή παιδαγωγικο-διδακτικής φύσης, το είδος της στοχοθεσίας και η φύση του διδασκόμενου αντικειμένου καθορίζουν ποια ακριβώς στοιχεία μπορούν να χρησιμοποιηθούν στη σύνθεση της στρατηγικής και ποια αποκλείονται, υποδεικνύουν εναλλακτικά σχήματα σύνθεσης των στοιχείων αυτών, καθορίζουν τις διαδικασίες γνωστικής επεξεργασίας των πληροφοριών και οριοθετούν το ρόλο και τις σχέσεις του εκπαιδευτικού και του μαθητή κατά τη διδακτική αλληλεπίδραση.

Μέθοδος διδασκαλίας

Ο όρος μέθοδος, που είναι σύνθετη λέξη αποτελούμενη από το μετά+οδός, στην κυριολεξία σημαίνει την οδό που ακολουθεί κανείς για να φθάσει από το σημείο εκκίνησης σε προκαθορισμένο τέλος. Στη διδακτική βιβλιογραφία χρησιμοποιείται για να δηλώσει άλλοτε μεν τη διαδικασία νοητικής επεξεργασίας των δεδομένων, οπότε μιλούμε για μέθοδο επεξεργασίας, άλλοτε δε για να δηλώσει τη γενικότερη διδακτική συμπεριφορά του εκπαιδευτικού, οπότε μιλούμε για μέθοδο διδασκαλίας.

Η μέθοδος επεξεργασίας του μαθησιακού υλικού, αναφέρεται στις συλλογιστικές διαδικασίες με τις οποίες γίνεται η επεξεργασία και συσχετίζεται το μέρος με το όλο. Τα βασικά είδη μεθοδολογικής συσχέτισης είναι δύο, η επαγωγική μέθοδος, που βαίνει συνθετικά από τα επιμέρους στο όλο και η απαγωγική μέθοδος, που ακολουθεί την αντίθετη πορεία και βαίνει αναλυτικά από το όλο προς τα μέρη. Συνδυασμό των δύο αποτελούν η αναλογική, η συγκριτική και η αναλυτικο-συνθετική μέθοδος. Οι στρατηγικές που παρουσιάζουμε χρησιμοποιούν μεμονωμένα ή συνδυαστικά τις παραπάνω μεθοδολογικές προσεγγίσεις. Η ονομασία που τους αποδώσαμε φροντίσαμε να αναφέρεται στη μεθοδολογική τους διάσταση.

Μαθησιακή και μεταγνωστική αξιολόγηση

Η άποψη ότι κάθε παιδευτική διαδικασία, άρα και η ωριαία διδασκαλία πρέπει να ολοκληρώνεται με τη διαδικασία της αξιολόγησης είναι κοινώς αποδεκτή και συνήθως τα συγγράμματα διδακτικής αφιερώνουν τουλάχιστον ένα κεφάλαιο στην αξιολόγηση της ωριαίας διδασκαλίας. Όλη η διαδικασία της αξιολόγησης παίρνει στη γενική διάρθρωση της ωριαίας διδασκαλίας την παρακάτω μορφή:

1. Αξιολόγηση της ωριαίας μάθησης

- α) Αξιολόγηση δηλωτικής γνώσης
- β) Αξιολόγηση διαδικαστικής γνώσης
- γ) Αξιολόγηση στάσεων

2. Μεταγνωστική αξιολόγηση

- α) Προγραμματισμός σκέψης
- β) Καθοδήγηση σκέψης
- γ) Αξιολόγηση σκέψης
- δ) Συναισθηματική αντίδραση
- ε) Γνωστικές στάσεις και έξεις

Στρατηγική Επαγωγικο-υποθετικής Διδασκαλίας

Πρώτη Φάση: Προετοιμασία Διδακτικού Πλαισίου

1. Ψυχολογική και μαθησιακή προετοιμασία.
2. Εκπαιδευτικός γνωστοποιεί και αιτιολογεί στοχοθεσία.

3. Εκπαιδευτικός ενεργοποιεί μαθητικό ενδιαφέρον.

Δεύτερη Φάση: Επαγωγικο-υποθετική Επεξεργασία

4. Εκπαιδευτικός παρουσιάζει παραδείγματα.

5. Μαθητές διατυπώνουν υποθέσεις και τις επαληθεύουν.

Τρίτη Φάση: Ορισμός Έννοιας

6. Μαθητές ορίζουν την έννοια.

7. Αντιδιαστολή και διαφοροποίηση συναφών εννοιών.

Τέταρτη Φάση: Εφαρμογές

8. Μαθητές αναγνωρίζουν θετικά/αρνητικά παραδείγματα.

9. Μαθητές διατυπώνουν θετικά/αρνητικά παραδείγματα.

Πέμπτη Φάση: Ανακεφαλαίωση

10. Λεκτική ανακεφαλαίωση.

11. Σχηματική ανακεφαλαίωση.

12. Απολογιστική ανακεφαλαίωση.

Έκτη Φάση: Μαθησιακή και Μεταγνωστική Αξιολόγηση

13. Εκπαιδευτικός αξιολογεί μάθηση.

14. Εκπαιδευτικός υποβάλλει μεταγνωστικές ερωτήσεις.

Στρατηγική Νοηματικής Προσέγγισης Γραπτού Λόγου

Πρώτη Φάση: Προετοιμασία Διδακτικού Πλαισίου

1. Ψυχολογική προετοιμασία.

2. Προβληματοποίηση διδακτικού αντικειμένου.

3. Ανάκληση γνωσιολογικού σχήματος.

4. Ανάκληση σχήματος δομής.

5. Επεξήγηση άγνωστων λέξεων.

6. Στοχοθεσία πρώτης αναγνωστικής προσέγγισης.

Δεύτερη Φάση: Νοηματική Αποκωδικοποίηση Κειμένου

7. Ανάγνωση του κειμένου.

8. Απάντηση στη στοχοθεσία.

9. Επαναδιήγηση του κειμένου.

Τρίτη Φάση: Νοηματική Εμβάθυνση Κειμένου

10. Συμπλήρωση δεδομένων κειμένου.

11. Ερμηνεία γεγονότων και συσχέτιση με προσωπικά βιώματα

12. Χαρακτηρισμός και αξιολόγηση ηρώων.

Τέταρτη Φάση: Μορφολογική Ανάλυση Κειμένου

13. Συσχέτιση περιεχομένου με τη μορφή του κειμένου.

14. Ύφος και τόνος κειμένου.

Πέμπτη Φάση: Προσωπική Ανασύνθεση Κειμένου

15. Εξαγωγή κεντρικής ιδέας.

16. Σύνθεση περίληψης.

17. Προσωπική ανασύνθεση

Έκτη Φάση: Ασκήσεις

18. Λεξιλογική επεξεργασία

19. Γραμματική επεξεργασία.

20. Συντακτική επεξεργασία.

Έβδομη Φάση: Αξιολόγηση

21. Αξιολόγηση ασκήσεων.

22. Αξιολόγηση προσωπικής ανασύνθεσης.

23. Μεταγνωστική θεώρηση.

Στρατηγική Άμεσης Διδασκαλίας

Πρώτη Φάση: Προετοιμασία Διδακτικού Πλαισίου

1. Επανάληψη προηγούμενης μάθησης.

2. Εκπαιδευτικός γνωστοποιεί και αιτιολογεί διδακτικούς στόχους.

3. Εκπαιδευτικός προβληματοποιεί διδακτικό αντικείμενο.

4. Εκπαιδευτικός γνωστοποιεί διδακτικές διαδικασίες.

Δεύτερη Φάση: Σχηματοποίηση

5. Εκπαιδευτικός επεξηγεί/επιδεικνύει τη νέα δεξιότητα.

6. Εκπαιδευτικός παρουσιάζει σχηματοποιημένο το νέο μάθημα.

7. Εκπαιδευτικός ελέγχει βαθμό κατανόησης.

Τρίτη Φάση: Καθοδηγούμενη Ομαδική Επεξεργασία

8. Η τάξη με την καθοδήγηση εκπαιδευτικού επεξεργάζεται βήμα προς βήμα το νέο διδακτικό αντικείμενο.

9. Μαθητές απαντούν σε ερωτήσεις του εκπαιδευτικού.

10. Εκπαιδευτικός ανατροφοδοτεί ορθές απαντήσεις και παρέχει επανορθωτική διδασκαλία.

11. Εκπαιδευτικός παραπέμπει στη σχηματοποιημένη παράσταση του μαθήματος.

Τετάρτη Φάση: Καθοδηγούμενη Ατομική Εξάσκηση

12. Μαθητές εξασκούνται ατομικά με καθοδήγηση εκπαιδευτικού.

13. Εκπαιδευτικός περιέρχεται την ώρα που εργάζονται οι μαθητές και προσφέρει την αναγκαία καθοδήγηση και βοήθεια.

14. Εκπαιδευτικός προσφέρει ανατροφοδότηση μέσω επαίνων.

15. Εκπαιδευτικός παραπέμπει τους μαθητές στη σχηματοποιημένη παράσταση.

Πέμπτη Φάση: Ακαθοδήγητη Ατομική Εξάσκηση

16. Μαθητές εξασκούνται ανεξάρτητα στην τάξη ή στο σπίτι.

17. Ανατροφοδότηση παρέχεται με καθυστέρηση μετά από αξιολόγηση.

18. Ανεξάρτητες εξασκήσεις συνεχίζονται για μεγάλο χρονικό διάστημα.

Έκτη Φάση: Ανακεφαλαίωση

19. Λεκτική ανακεφαλαίωση.

20. Σχηματική ανακεφαλαίωση.

21. Απολογιστική ανακεφαλαίωση.

Έβδομη Φάση: Μαθησιακή και Μεταγνωστική Αξιολόγηση

22. Εκπαιδευτικός αξιολογεί μάθηση.

23. Εκπαιδευτικός υποβάλλει μεταγνωστικές ερωτήσεις.

Στρατηγική της Κατευθυνόμενης Διερεύνησης

Πρώτη Φάση: Δημιουργία Διδακτικού Πλαισίου

1. Ανασκόπηση γνωστών στοιχείων.

2. Προβληματοποίηση διδακτικού αντικειμένου

3. Διατύπωση διδακτικών στόχων

Δεύτερη Φάση: Διατύπωση Υποθέσεων

4. Διατύπωση υποθέσεων

5. Διαπίστωση αντιθέσεων-αμφιβολιών

6. Προγραμματισμός σχεδίου διερεύνησης

Τρίτη Φάση: Συλλογή και Οργάνωση Δεδομένων

7. Επιλογή δεδομένων με κριτήρια

8. Συστηματική παρατήρηση και ανάλυση δεδομένων

9. Συστηματοποίηση δεδομένων.

Τετάρτη Φάση: Αναλυτική Επεξεργασία Δεδομένων

10. Εντοπισμός χαρακτηριστικών και δομικών στοιχείων

11. Εντοπισμός σχέσεων αιτίου-αποτελέσματος

12. Εντοπισμός μοτίβων

13. Διατύπωση συμπερασμάτων-γενικεύσεων

14. Συσχέτιση με υποθέσεις

15. Επαλήθευση γενικεύσεων

Πέμπτη Φάση: Υπέρβαση Δεδομένων

16. Επεξήγηση φαινομένων και συνεπαγωγών.

17. Εύρεση αναλογιών.

18. Αξιολόγηση διαπιστώσεων.

Έκτη Φάση: Εφαρμογές

19. Εφαρμογή νέας μάθησης σε παρόμοιες περιπτώσεις.

20. Γενίκευση και μεταφορά νέας μάθησης σε διαφορετικές καταστάσεις.

Έβδομη Φάση: Ανακεφαλαίωση

21. Λεκτική ανακεφαλαίωση

22. Σχηματική ανακεφαλαίωση

23. Απολογιστική ανακεφαλαίωση.

Όγδοη Φάση: Μαθησιακή και Μεταγνωστική Αξιολόγηση

24. Εκπαιδευτικός αξιολογεί μάθηση
25. Εκπαιδευτικός υποβάλλει μεταγνωστικές ερωτήσεις.

Συγκρίνοντας τη στρατηγική των σχεδίων εργασίας με άλλα βραχύτερα σχήματα, μπορούμε να πούμε ότι εκτός από την έκταση και τη διάρκεια, η στρατηγική των σχεδίων ξεχωρίζει από αυτά, διότι παρέχει στους μαθητές μεγαλύτερα περιθώρια στην επιλογή θεμάτων, στον προγραμματισμό και τη διερεύνηση, αλλά και στην επιλογή των συνεργατών και του υλικού και του τρόπου έκφρασης και παρουσίασης της συλλογικής εργασίας.

Καλό είναι να θυμόμαστε ότι:

α) Μαθαίνουμε:

- Διαμέσου της όρασης 83%
- Διαμέσου της ακοής 11%
- Διαμέσου της όσφρησης 3,5%
- Διαμέσου της αφής 1,5%
- Διαμέσου της γεύσης 1%

β) Συγκρατούμε πληροφορίες:

- Από αυτά που διαβάζουμε 10%
- Από αυτά που ακούμε 20%
- Από αυτά που βλέπουμε 30%
- Από αυτά που βλέπουμε και ακούμε 50%
- Από αυτά που λέμε όταν συζητάμε 70%
- Από αυτά που λέμε όταν κάνουμε κάτι 90%

γ) Όταν χρησιμοποιούμε μόνο την ομιλία:

- Μετά από 3 ώρες θυμόμαστε το 70%
- Μετά από 3 ημέρες θυμόμαστε το 10%

δ) Όταν χρησιμοποιούμε μόνο την ζωντανή παρουσίαση:

- Μετά από 3 ώρες θυμόμαστε το 72%
- Μετά από 3 ημέρες θυμόμαστε το 20%

ε) Όταν χρησιμοποιούμε μόνο τον συνδυασμό τους ταυτόχρονα:

- Μετά από 3 ώρες θυμόμαστε το 85%
- Μετά από 3 ημέρες θυμόμαστε το 65%.

Ανακεφαλαίωση Παραδοχών και Συνεπαγωγών

Βασικός σκοπός διδασκαλίας: Η διδασκαλία έχει σκοπό να βοηθήσει το άτομο να αναπτύξει τις παραγωγικές γνωστικές λειτουργίες, που θα του επιτρέπουν να αντιμετωπίζει αυτόνομα προβληματικές καταστάσεις.

Διαδικασία μάθησης: Η μάθηση και η ανάπτυξη συντελείται μέσα σε αυθεντικές καταστάσεις προβληματισμού.

Ρόλος μαθητή: Ο μαθητής έχει εσωτερικά κίνητρα που τον ωθούν στη διερεύνηση προβληματικών καταστάσεων.

Διαδικασία διδασκαλίας: Η διαδικασία αρχίζει με τη συνειδητοποίηση και οριοθέτηση της προβληματικής κατάστασης ή ενός ερωτήματος, συνεχίζει με τη συλλογή και επεξεργασία δεδομένων και ολοκληρώνεται με τη συστηματοποίηση των συμπερασμάτων.

Ρόλος εκπαιδευτικού: Ο εκπαιδευτικός βοηθά στην ανάδειξη σημαντικών προβλημάτων και ενεργεί συμβουλευτικά κατά τη διαδικασία διεξαγωγής της εργασίας από ένα ή περισσότερα άτομα.

Διδακτικό πλαίσιο: Εξασφαλίζει το μεγαλύτερο δυνατό βαθμό ελευθερίας και στην επιλογή και στην επεξεργασία του προβλήματος.

Αξιολόγηση: Κριτήρια αξιολόγησης είναι τόσο η εγκυρότητα των συμπερασμάτων όσο και η συστηματικότητα κατά την επεξεργασία.

Η Ύψιστη Κληρονομιά της Παιδείας

«Οι ανόητοι πάντα θα είναι ανόητοι όση δύναμη και χρήματα και αν αποκτήσουν. Ούτε τα χρήματα ούτε η εξουσία δεν κάνουν έναν άνθρωπο εξυπνότερο. Αυτό μπορεί να επιτευχθεί μόνο με υπομονή, επιμονή και κατάλληλη εκπαίδευση»

Αίσωπος

Τα παιδιά μαθαίνουν από την οικογένεια, την πατρίδα και την θρησκεία τους ότι ο κόσμος είναι κακός. Πράγμα που ανατρέπει όλα τα παραπάνω και ξαναγυρίζουμε στον Σωκράτη που έδωσε τη βάση ότι κανείς δεν γεννιέται κακός, αλλά γίνεται.

Ονειρεύομαι μια νέα παιδεία για τον άνθρωπο, το νέο άνθρωπο. Το απόσταγμα από κάθε πολιτισμική συνιστώσα και όχι μια κατασκευασμένη αλήθεια, που θέλει να επιβληθεί με όλα τα μέσα όπως συμβαίνει στις μέρες μας. Ο άνθρωπος

πρέπει να μαθαίνει τουλάχιστον κάποια βασικά πράγματα στη νέα αυτή παιδεία: Από πού έρχεται και ποια είναι η καταγωγή του, ποιος είναι ο προορισμός του και πού πάει, έπειτα πώς θα πάει, και εν τέλει ποιός είναι, την ταυτότητά του. Έπειτα πρέπει να μάθει τον εαυτό του, τα όργανά του, ποια είναι πώς λειτουργούν και το γιατί. Πώς θα μάθει να ζει αν δεν διδαχθεί τη νομοτέλεια και την διαχείριση των ενεργειών του κόσμου που ζει. Πώς είναι δυνατόν οι γονείς να μεταφέρουν παιδεία στα παιδιά τους όταν οι ίδιοι δεν έχουν λάβει την κατάλληλη εκπαίδευση για να το κατορθώσουν.

Υπάρχει μια αλήθεια. Μόνο το παιδί μπορεί να μας αποκαλύψει τα μυστικά της πνευματικής ζωής του ανθρώπου. Και για να γίνει αποδεκτή αυτή η αποκάλυψη πρέπει ο ενήλικος να πάψει να υπάρχει, πρέπει να αδειάσει τον εαυτό του έτσι, που το παιδί να μπει μέσα και να γεμίσει το κενό. Το παιδί –το πνευματικό έμβρυο–αποκαλύπτεται σε μας τους ενήλικους για να μας οδηγήσει μέσα από το λαβύρινθο. Το παιδί μας φέρνει το φως μέσα στα πυκνά σκοτάδια μας. Κάτι ανάλογο έγινε και στη βιολογία. Πώς να καταλάβουμε έναν οργανισμό αν τον μελετάμε μόνον όταν έχει ήδη αναπτυχθεί πλήρως; Η κατανόηση άρχισε όταν οι βιολόγοι μπόρεσαν να μελετήσουν τους οργανισμούς μέσα στη διαδικασία της ανάπτυξης τους, όταν το μικροσκόπιο έκανε δυνατή τη μελέτη της διαίρεσης του κυττάρου. Η εμβρυολογία διαφώτισε όλη τη βιολογία. Η απλότητα μας αποκαλύπτει σημαντικές αλήθειες και η αλήθεια βρίσκεται συνήθως στα απλά πράγματα. Παραγκωνίσαμε από την κοινωνική ζωή τους ηλικιωμένους, ενώ θα μπορούσαν να συμβάλλουν στην παιδεία των εγγονιών τους, πράγμα που οι γονείς δεν είναι σε θέση να κάνουν λόγω ανωριμότητας. Ζούμε σε μια κοινωνία που δεν παρέχει επιμόρφωση και παιδεία για γονείς.

Τα παιδιά δεν χρησιμοποιούν τις εμπειρίες των γονιών τους. Τα έθνη δεν ερευνούν την ιστορία, με αποτέλεσμα οι άσχημες εμπειρίες να επαναλαμβάνονται με τραγικές συνέπειες. Μια από τις απόλυτες αλήθειες είναι ότι η ζωή δεν μας δίνει περισσότερα από όσα της δίνουμε. Προχώρα προς τη ζωή κι αυτή θα 'ρθει προς εσένα. Ένας άνθρωπος, που η καρδιά του στένεψε και η σκέψη του περιορίστηκε, θα έχει στη ζωή του την τάση να δείχνει προτίμηση στα πράγματα εκείνα που είναι περιορισμένα. Όποιος αγαπά τη ζωή, αισθάνεται ότι έλκεται από την διαδικασία ανάπτυξης σε όλους τους τομείς. Του είναι προτιμότερο να δημιουργεί νέα πράγματα από ό,τι να διατηρεί τα παλιά. Μπορεί να θαυμάζει και να βιώνει με ευχαρίστηση κάτι καινούργιο από το να ψάχνει ασφάλεια στην πιστοποίηση του παλιού. Δίνει μεγαλύτερη αξία στην περιπέτεια του να ζει, παρά στην ασφάλεια. Η στάση του απέναντι στη ζωή είναι λειτουργική και όχι μηχανική. Βλέπει το όλο και όχι το τμήμα, βλέπει δομές και όχι σύνολα. Θέλει να διαμορφώνει τις καταστάσεις και να τις επηρεάζει με αγάπη, με τη λογική και με παραδείγματα και όχι με τη βία. Δεν αποσυναρμολογεί τα πράγματα και δεν κυβερνά τους ανθρώπους γραφειοκρατικά, σαν να ήταν πράγματα. Η αίσθηση του χιούμορ είναι πολιτισμικό μέτρο και ταυτόχρονα είναι η αίσθηση του μέτρου. Οι χελώνες μπορούν να μας διηγηθούν πιο πολλά πράγματα για το δρόμο, από ό,τι οι λαγοί.

Η Παιδεία και ο Δάσκαλος είναι η Μητέρα και ο Πατέρας

Το παιδί μας, έχει διδάξει σημαντικά πράγματα για την αγάπη. Στη φύση παρατηρούμε τη μητρική και την οικογενειακή αγάπη. Γνωρίζουμε ορισμένες μορφές αγάπης, άλλες όμως μας μένουν άγνωστες εκτός αν μας τις αποκαλύψει κάποιος. Ο άνθρωπος γνωρίζει διαισθητικά αυτή την υψηλότερη μορφή αγάπης, γιατί μέσα στην ψυχή του αναγνωρίζει διαισθητικά όλες τις αλήθειες ακόμη κι αν συχνά δεν τις ακολουθεί ούτε τις εφαρμόζει στην καθημερινή ζωή του. Αυτή όμως η υψηλότερη μορφή αγάπης αναβλύζει αυθόρμητα μέσα στα παιδιά και τα χαρακτηρίζει. Η αγάπη αυτή είναι η θεμελιακή φλόγα στον άνθρωπο. Χωρίς αυτήν δεν μπορεί να ζήσει. Δεν είναι μια απλή συναισθηματικότητα. Η αγάπη για το περιβάλλον είναι το μυστικό κάθε ανθρώπινης προόδου και κάθε κοινωνικής εξέλιξης. Την βλέπουμε καθαρά στους ανθρώπους που κατάφεραν να ξεπεράσουν τις δυσκολίες της ζωής που διατήρησαν την ακεραιότητά τους ή που ανακάλυψαν ξανά αυτή την ακεραιότητα μέσα τους. Η αγάπη για το περιβάλλον παρακινεί, τον άνθρωπο να μάθει, να μελετήσει, να εργαστεί. Ποια είναι λοιπόν η διαφορά ανάμεσα στην αγάπη που οδηγεί στην απόκτηση και σ' αυτήν που οδηγεί στη γνώση;

Η αγάπη σπρώχνει προς τη γνώση, προς τη στενή εκείνη επαφή ανάμεσα στο αγαπημένο αντικείμενο και στο πνεύμα που οδηγεί στην παραγωγή: τότε εμφανίζεται η εργασία, η ζωή, η ομαλότητα. Η αγάπη είναι εκείνη που μας σπρώχνει στη διανοητική δραστηριότητα, την δημιουργία, την εργασία του ανθρώπου πάνω στη γη. Όλα τα προϊόντα του πολιτισμού είναι έργα του ανθρώπου. Ολόκληρο το κοινωνικό μας περιβάλλον έχει προέλθει από κάποια μορφή εργασίας.

Οι άνθρωποι που μπόρεσαν να νιώσουν την αγάπη αυτή, είναι προνομιούχοι. Κάθε φορά που υπάρχει επικοινωνία ανάμεσα σ' ένα αντικείμενο και στο ανθρώπινο πνεύμα κάτι βαθιά μέσα του ξυπνάει: η ανθρώπινη αξιοπρέπεια. Η αγάπη είναι αυτή που κατευθύνει τις πράξεις μας. Ακόμα και τα ζώα έχουν τέτοιο ένστικτο. Αν δεν ξυπνήσει και μέσα στον άνθρωπο δεν μπορεί να έχει φυσιολογική ζωή. Η δουλειά του αντί να τον απορροφά θα τον εξαντλεί και θα του δημιουργεί μίσος αντί γι' αγάπη. Η ανία και το μίσος είναι τα σκοτάδια της απόκτησης. Τα λάθη μας πηγάζουν όλα από το φτιασιδωμένο μίσος που κρύβεται πίσω από χαμόγελα και κολακίες, αποστειρωμένες μάσκες καθωσπρεπισμού και σοβαροφάνειας. Σε αντίθεση με το νόμο που λέει «το ψέμα δεν προλαβαίνει να γεράσει», επιβιώνει ένα αρχικό ψέμα που συντηρεί μια ανακύκλωση πλάνης που αλλάζει μορφές. Και αυτό είναι το μοναδικό γέρινο ψέμα.

Μαθαίνουμε στα παιδιά καλούς τρόπους. Όταν όμως ένα παιδί αναπτυχθεί φυσιολογικά είναι ένα πλάσμα γεμάτο

αγάπη, με αυθόρμητη καλοσύνη και ευγένεια. Οι παραδοσιακοί κανόνες της καλής ανατροφής είναι περιττοί όταν επικρατεί μια λεπτή πνευματική ευαισθησία. Αν λείπει όμως, είναι φυσικό να διδάσκεται. Οι εξωτερικοί κανόνες της συμπεριφοράς είναι απαραίτητοι μόνον όταν ο άνθρωπος είναι αναισθητός. Τότε όλα πρέπει να διδαχτούν και όλα μας γίνονται βάρος, διότι σαν δούλοι, πρέπει να εκπαιδευτούμε στην αγάπη του συνανθρώπου μας κι αυτό απαιτεί μεγάλη προσπάθεια. Η αγάπη του ενός για τον άλλον είναι αδύνατη μέσα σε μια ατμόσφαιρα μίσους. Η δίψα μας για εξουσία και απόκτηση μας υποδουλώνει και αντί για μιαν ανθρώπινη κοινωνία βασισμένη στην αγάπη και τη δικαιοσύνη έχουμε μια κοινωνία όπου για να ζήσουμε είμαστε όλοι αναγκασμένοι να κρυβόμαστε πίσω από μάσκες. Η εργασία που θα 'πρεπε να είναι πηγή χαράς γίνεται αγγαρεία. Όλοι θέλουν την ειρήνη και όλοι υπηρετούν τον πόλεμο. Αυτή η αντίφαση οδηγεί σε ένα αδιέξοδο και όταν θελήσεις να βγεις δε θυμάσαι από που μπήκες. Ζεις διπλή και τριπλή ζωή σε έναν λαβύρινθο που σε διαλύει.

Η αγάπη είναι συνέπεια, όχι αφετηρία. Τα κηρύγματα αγάπης δεν μπορούν να μας βοηθήσουν. Την αγάπη δεν την προκαλεί κανείς με τη δύναμη της θέλησής του, αλλά βάση της είναι η ηθική υγεία. Έχουν υπάρξει εξαιρετικές ανθρώπινες προσωπικότητες που απέδειξαν πως αυτή η αγάπη είναι δυνατή. Ο άνθρωπος δοκιμάζει ένα πνευματικό συναίσθημα που τον εξυψώνει, που τον δοξάζει: την αγάπη για το περιβάλλον. Αν έχει αναπτυχθεί σ' ένα φυσιολογικό άτομο, τότε θα βρει την ευτυχία της ζωής, την υγεία. Ο άνθρωπος πρέπει να υπακούσει στους νόμους της ζωής του και πρέπει πρώτα να ψάξει να τους βρει γιατί είναι νόμοι κρυμμένοι.

Ας διακρίνουμε λοιπόν τις έννοιες των λέξεων.

ΙΣΤΟΡΙΑ: Προέρχεται από την φράση «ίστησι τον ρούν» (σταματά την ροή) – εννοεί τον χρόνο.

ΜΝΗΜΗ: Σημαίνει «μονή» δηλ. παραμονή στην ψυχή.

ΑΛΗΘΕΙΑ: Φαίνεται ότι έχει ονομαστεί από την θεία κίνηση του όντος επειδή είναι «θεία άλη», θεική θεώρηση. Αυτή η θεία συναίσθηση των πάντων δεν περιορίζεται ούτε στην ανάμνηση του παρελθόντος, ούτε σε κάποιο όραμα για το μέλλον. Όλα συμβαίνουν εδώ και τώρα, σε κόσμους που ζουν παράλληλα σε ένα αιώνιο γίγνεσθαι. Α-λήθεια, σημαίνει στέρηση της λήθης και είναι ελεύθερη από κάθε πραγματικότητα που πλάθουν δισεκατομμύρια όντα κάθε στιγμή. Όταν δεν ξεχνιόσαι στο χθες και το αύριο, ζεις αληθινά εδώ και τώρα, κάθε στιγμή με όλο σου τον εαυτό. Επομένως, όλα είναι αλήθεια με την έννοια ότι Αλήθεια είναι το Όλον. Επίσης σημαίνει ότι κάθε τμήμα του όλου, είναι ένα υποσύνολο, ένα τμήμα της αλήθειας, μια περιορισμένη αλήθεια, που την ονομάζουμε πλάνη. Έτσι καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι η Πλάνη της Ανθρωπότητας, είναι το σύνολο από κάθε περιορισμένη πραγματικότητα που βιώνει κάθε ον. Από την άλλη, κάθε άνθρωπος που ζει στην Αλήθεια, δηλαδή στο παρόν, ζει με υπευθυνότητα και επίγνωση τέτοια και με τέτοια αίσθηση ενότητας με τα πάντα που γίνεται ζωντανή πύλη Αλήθειας και Απελευθέρωσης από την πλάνη. Και η Αλήθεια πάντα φανερώνεται, είναι χιλιοπρόσωπη και χιλιοεκδήλωτη όπως η Αγάπη. Η Αγάπη όμως είναι η Αρχή των πάντων, το ίδιο το Θείο και το Θείο είναι άπειρο και γι' αυτό δεν θέτει όρους, είναι παντού. Η Αλήθεια είναι όμως η προϋπόθεση για να την ζήσεις, διότι την Αγάπη την ζεις ως ολότητα και έτσι η Αλήθεια είναι που θέτει τον πρώτο όρο για την απελευθέρωση στην Αγάπη. Ο όρος αυτός υπαγορεύει να μην ξεχνιόσαι στη νοσταλγία των αναμνήσεων, ούτε να αλητεύεις αδιάκοπα σαν περιπλανώμενος σε φαντασιώσεις και ψευδαισθήσεις για το αύριο, αλλά να τολμάς να ζεις εδώ και τώρα, κάθε στιγμή με όλον σου τον εαυτό σαν να ήταν η τελευταία σου στιγμή. Με τέτοια πίστη στη δύναμη που σου βγαίνει όταν το κάνεις, που κυριολεκτικά αλλάζει τον κόσμο, γιατί μέσα από τον κόσμο βγαίνει αυτή η δύναμη.

Είμαστε όλοι πρόσφυγες. Ακόμα και ο Χριστός ζει πρόσφυγας στην Αίγυπτο κάποια χρόνια και ύστερα μετακινείται από σπίτι σε σπίτι, όπως και εμείς. Είμαστε όλοι πάροικοι και παρεπίδημοι. Είμαστε όλοι ένοικοι σ' αυτόν τον κόσμο και περνάμε τη ζωή μας αλλάζοντας χώρους και σπίτια. Σκηνοθετούμε το χώρο σε σχέση με το χρόνο που ζει η συνείδησή μας. Και είναι αυτή η ίδια η συνείδησή μας που προβάλλεται σαν χωρόχρονος, πυκνώνει την ενέργεια και την κάνει ύλη. Είναι το πνεύμα που εκδηλώνεται στην ύλη με μορφή. Είναι η ψυχή που κινεί σαν ζωή το σώμα και σαν νους το οργανώνει. Θα μπορούσαμε να πούμε αντίστοιχα ότι η ψυχή του νόμου είναι η πρόνοια και η μνήμη της Θείας Νομοτέλειας και εκφράζεται ως πίστη στην πρόνοια της Θείας Νομοτέλειας. Από την άλλη έχουμε το πνεύμα του νόμου της Ζωής, το οποίο εκφράζεται ως θέληση για ενσυνείδητη παιδεία εφαρμογής της Θείας Νομοτέλειας. Και όλα αυτά ενώ είμαστε περαστικοί από αυτόν τον κόσμο. Είμαστε ελεύθεροι να κάνουμε τα πάντα, αλλά μας συμφέρει να επιλέξουμε τα χρήσιμα και τα ωφέλιμα. Φυσικά είμαστε ελεύθεροι να κάνουμε λάθος επιλογές, αλλά αυτές έχουν ένα κόστος. Καταναλώνουν χρόνο, ενέργεια, χρήμα, ζωή, χαρά, ισορροπία, ευτυχία και έτσι όταν έρχεται η στιγμή να απολαύσουμε τα αποτελέσματα μιας σωστής επιλογής, είμαστε σαν άδειες μπαταρίες και η χαρά μας είναι λειψή. Ποιος ευθύνεται γι' αυτή τη μοίρα; Η απάντηση είναι γνωστή. ΕΜΕΙΣ!

Είναι απαραίτητο να συντονίσουμε τις ενέργειές μας και τις δυνάμεις μας και τις ικανότητές μας, τα χαρίσματά μας, τα ταλέντα μας και τις δεξιότητές μας, σύμφωνα με τους θείους νόμους, ώστε να μην έλκουμε αρνητικά αποτελέσματα διάλυσης, αλλά μια θετική πραγματικότητα, προόδου, εξέλιξης, αναγωγής, μετουσίωσης και ανόδου. Για να γίνει όμως αυτό πρέπει να γνωρίσουμε τους θείους νόμους και να τους χειριζόμαστε ενσυνείδητα και υπεύθυνα. Σ' αυτό το σημείο προκύπτει ένα πρόβλημα, διότι απ' τη στιγμή που δεν έχουν όλοι οι άνθρωποι το ίδιο ύψος συνείδησης, ο καθένας αντιλαμβάνεται διαφορετικά τί σημαίνει υπεύθυνα και ενσυνείδητα. Επομένως, ο άνθρωπος της υλικής συνείδησης διαθέτει μια αντίληψη που του υπαγορεύει ότι περνάει απ' το φίλτρο της διττότητας που περιβάλλει τη διάνοιά του.

Αισθάνεται εχθρικό κάθε τι που απειλεί την ψευδοϊσορροπία του και τον εφησυχασμό του. Αυτό το καθεστώς αισθάνεται πως πρέπει να διαφυλάξει με υπευθυνότητα και ευσυνειδησία. Από την άλλη ο άνθρωπος της πνευματικής συνείδησης βιώνει άμεσα και με όλο του τον εαυτό τη ζωή, δίχως θωράκιση, προτιμώντας να αφήνει τα περιθώρια πιθανότητας να προδοθεί και ενώ γνωρίζει ότι «η στάμνα σπάει μια φορά». Το να ζεις λοιπόν με επίγνωση σ' αυτόν τον κόσμο είναι άσκηση, μάθηση και εκπαίδευση που μας ακονίζει στο να γίνουμε όπως ο καλός ο καπετάνιος που χειρίζεται όλους τους καιρούς, για να συνεχίζει το καράβι το ταξίδι του. Και επειδή ο «καλός ο καπετάνιος στη φουρτούνα φαίνεται», γίνεται κατανοητό ότι στη δύσκολη στιγμή δεν μετράει τί έχεις αλλά τί είσαι.

Η εσωτερική στάση ενός αληθινά πνευματικού ανθρώπου είναι διαυγής και απαλλαγμένη από πάρα πολλούς αυτοπεριορισμούς οποιασδήποτε μορφής. Μερικές από τις εκδηλώσεις αυτής της εσωτερική στάσης είναι:

- Τα βιώματα της Γαλήνης, της Ειρήνης, της Αγάπης
- Τα αισθήματα της Χαράς της Ζωής, της εμπιστοσύνης στη Θεία Πρόνοια, της Αποδοχής

Η δυνατότητα να βιώνουμε την Ύπαρξή μας σε πολύ μεγαλύτερο βάθος και να ζούμε τη Ζωή «εις ολόκληρον».

Έχουμε χιλιάδες παραδείγματα ανθρώπων και ομάδων που με τη θέλησή τους συντονισμένη στην αγάπη υλοποίησαν αυτό που φαντάστηκαν και έκαναν το όραμά τους πραγματικότητα. Η αποκατάσταση του ανθρώπου και η παγκόσμια ειρήνη είναι προσωπική μας ευθύνη που διαμορφώνει τη συνείδηση του πολίτη του κόσμου. Το «ο καθένας για τον εαυτό του» πρέπει να αντικατασταθεί με το «όλοι για έναν και ένας για όλους». Μέσα από την κοινή προσπάθεια και μόνο μπορεί να εξασφαλιστεί η αληθινή ποιότητα ζωής, διότι το «ΕΥ-ΖΕΙΝ» δεν εξαντλείται σ' ένα καλό σπίτι ή αυτοκίνητο ή στο καλό κρασί, αλλά διακρίνεται στον υγιή τρόπο σκέψης και ζωής που ανάγει και ωθεί την πνευματική εξέλιξη. Αυτό σημαίνει πρώτα απ' όλα ελεύθερη παιδεία ή μια νέα Παιδεία Αλήθειας. Ό,τι αλλαγές και αν ευαγγελίζονται οι άνθρωποι, όσο δεν αλλάζει η παιδεία, δεν αλλάζει τίποτα. Είμαστε πρόδρομοι μιας μετάβασης σε μια νέα κοινωνία και οφείλουμε να μην έχουμε ψευδαισθήσεις. Πρέπει να γνωρίζουμε ότι θα χρειαστεί ένα ικανό χρονικό διάστημα προκειμένου να εφαρμοσθεί μια νέα παιδεία που θα οικοδομεί στην Αγάπη και στην Ειρήνη.

Ο τρόπος και η διαδικασία της μάθησης συμβάλλει ή ματαιώνει τον απώτερο στόχο της ένωσης με την Θεία Τελειότητα, την ύψιστη αρετή της αγαθότητας που πρεσβεύει η αγάπη. Ο άνθρωπος ζει όσο μαθαίνει να αγαπά και μόνο η αγάπη μπορεί να διδάξει τον εαυτό της. Αυτή η αγάπη βρίσκεται μέσα μας και αποτελεί τον εσωτερικό μας δάσκαλο. Ο εξωτερικός δάσκαλος είναι εκείνος που μας βοηθάει να τον ανακαλύψουμε. Επομένως, η σωστή διδασκαλία πρέπει απ' όλες τις πλευρές που την αφορούν να χαρακτηρίζεται από την αγάπη, διαφορετικά οι άνθρωποι θα συνεχίσουν να δυστυχούν στρέφοντας από άγνοια και ημιμάθεια τη δημιουργική τους δύναμη εναντίον του εαυτού τους. Η αυτοκαταστροφικότητα της ανθρωπότητας το αποδεικνύει. Πάσχουμε σε παγκόσμιο επίπεδο από έλλειψη Μέτρου και Παιδείας, δηλαδή από έλλειψη Δασκάλου. Η ανθρωπότητα χρειάζεται Δασκάλους που να είναι όλοι σαν Ένας Δάσκαλος.

ΚΙΚΕΡΩΝ. Αν μιλούσαν οι Θεοί θα χρησιμοποιούσαν την Ελληνική Γλώσσα.

ΓΚΑΙΤΕ. Η Ελλάδα για την Ανθρωπότητα είναι ό,τι η καρδιά και ο Νους για τον Άνθρωπο.

ΔΟΥΡΟΥΪ. Η Ελλάδα ήταν και είναι το σχολείο του Κόσμου.

Όταν ρωτήσανε τον **Σωκράτη** να τους δώσει τον ορισμό του μορφωμένου ανθρώπου, δεν ανέφερε τίποτα για την συσσώρευση γνώσεων. «**Η μόρφωση**» είπε, «είναι θέμα **συμπεριφοράς...**»

Ποιούς ανθρώπους λοιπόν θεωρώ μορφωμένους;

Πρώτα απ' όλους αυτούς που ελέγχουν δυσάρεστες καταστάσεις, αντί να ελέγχονται από αυτές...

Αυτούς που αντιμετωπίζουν όλα τα γεγονότα με γενναιότητα & λογική.

Αυτούς που είναι έντιμοι σε όλες τους τις συνδιαλλαγές.

Αυτούς που αντιμετωπίζουν γεγονότα δυσάρεστα και ανθρώπους αντιπαθείς καλοπροαίρετα.

Αυτούς που ελέγχουν τις απολαύσεις τους.

Αυτούς που δεν νικήθηκαν από τις ατυχίες και τις αποτυχίες τους.

Τελικά αυτούς που δεν έχουν φθαρεί από τις επιτυχίες και την δόξα τους...»

«Η ζωή δεν έχει σχέση με το να βρείτε τον εαυτό σας. Η ζωή έχει σχέση με τη δημιουργία του εαυτού σας.»

Η εκπαίδευση που θα προετοιμάσει τη νέα ανθρωπότητα έχει ένα και μόνο σκοπό: να οδηγήσει τόσο το άτομο όσο και την ανθρωπότητα σ' ένα υψηλότερο στάδιο ανάπτυξης. Η ιδέα αυτή περιλαμβάνει πολλούς παράγοντες που μπορεί να φαίνονται σκοτεινοί, γίνεται όμως σαφέστερη αν συνειδητοποιήσουμε ότι η ανθρωπότητα έχει να πραγματοποιήσει μια συλλογική αποστολή πάνω στη γη, μιαν αποστολή που αφορά όλο τον κόσμο και κάθε άτομο χωριστά. Η αντίληψη αυτή μπορεί να μας δώσει έναν αποφασιστικό προσανατολισμό. Ποια όμως μπορεί να είναι η αποστολή της ανθρωπότητας;

Μπορεί να είναι η κυριαρχία ενός έθνους πάνω σ' ένα άλλο; Η λαϊκή εξουσία; Η βιομηχανική ή πολιτιστική πρόοδος; Και τι μπορεί να θεωρήσει το άτομο σαν προσωπική του αποστολή; Το να εξασφαλίσει τα μέσα επιβίωσης για τον εαυτό του και τους άλλους; Να εξασφαλίσει τη δυνατότητα μιας μόρφωσης; Πάνω και πέρα από τους σκοπούς αυτούς που αφορούν συγκεκριμένα άτομα ή ομάδες, υπάρχει κάτι που αφορά όλη την ανθρωπότητα, ίσως και όλο το σύμπαν,

τη δημιουργία, την κοσμική αρμονία. Αυτό το «κάτι» θα μπορούσε να είναι ένα θρησκευτικό ιδεώδες. Αυτό όμως που θα ήθελα να τονίσω είναι η πιθανότητα να ανακαλύψουμε αυτόν τον μοναδικό συμπαντικό στόχο χάρη στην επιστήμη. Μήπως η αποστολή της ανθρωπότητας είναι να παράγει εκείνη την παιδεία που είναι το κλειδί της διαδικασίας εναρμόνισης θέλησης και σκοπού; Η παιδεία είναι το κλειδί και ο Δάσκαλος το αντικλειδί. Κι αυτός με κάποιο τρόπο βρίσκεται και μέσα μας και γύρω μας.

Μια ζωή με συγκεκριμένους στόχους είναι μια ζωή καλύτερη, πιο πλούσια, πιο φυσιολογική από εκείνη που δεν έχει στόχους και ότι είναι καλύτερα να τραβάς μπροστά με το πνεύμα της εποχής σου, παρά προς τα πίσω και ενάντια σ' αυτή, ενώ η τύχη μας εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από το ποιες συνήθειες αποκτούμε. Από την καλλιέργεια των ευχάριστων σκέψεων και συνηθειών προέρχεται και μια ευχάριστη ζωή.

Θεωρούμε θετική τη συναισθηματική προσκόλληση του παιδιού και την υπακοή ηθική αρετή. Ο νέος άνθρωπος όμως έχει αληθινά προτερήματα: την αγάπη που δεν έχει σχέση με τη συναισθηματική προσκόλληση, την αυτοπειθαρχία που δεν είναι υποταγή, την σωστή επαφή με την πραγματικότητα που δεν είναι φανταστική και τον αυτοσεβασμό που δεν προέρχεται από το φόβο, όπως ο υποκριτικός ρηχός σεβασμός του κοινωνικού περίγυρου. Το παιδί μας φέρνει το φως, μας δείχνει το νέο άνθρωπο, τον ηθικό άνθρωπο, και μας διδάσκει την αξία των απλών και τακτικών συνηθειών γιατί η απλότητα και η φυσικότητα είναι πάντα τα κλειδιά της υγείας.

Στον κόσμο μας οι αγάπες είναι πολλές, όπως και οι θρησκείες. Ποια αγάπη όμως πρεσβεύουμε; Την αγάπη για την πολιτική παράταξη ή την ποδοσφαιρική ομάδα ή μήπως την αγάπη αυτή που σε χαϊδεύει μέχρι να μπει στο μαντρί; Γιατί κι ο λύκος αγαπάει τα πρόβατα αλλά για να τα φάει. Για ποια αγάπη μιλάμε λοιπόν; Μήπως γι' αυτήν που ντρεπόμαστε ακόμα και να πούμε το όνομά της; Αυτή που συνεχίζουμε να θάβουμε μέσα στη σιωπή της φλυαρίας ή τη μιζέρια της γκρίνιας μας; Η απουσία αυτής της αγάπης δεν είναι που κρύβεται πίσω από την παγκόσμια μοναξιά, τη μελαγχολία και την κατάθλιψη;

Η πιο ζωντανή φανέρωση της Αγάπης είναι ως Πρόνοια και εκφράζεται ως Παιδεία Αγάπης και Σοφίας. Κενά Αγάπης σημαίνει κενά Παιδείας. Είναι ολοφάνερο ότι η ανθρωπότητα δεν χάνεται από έλλειψη γνώσης, αλλά από έλλειψη οράματος και αξιών, δηλαδή, από έλλειψη παιδείας. Πίσω από κάθε μας λάθος θα βρούμε κάποιο κενό στην παιδεία που λάβαμε. **Δεν είναι γνωσιολογικό το πρόβλημα αλλά αξιολογικό. Δεν είναι θέμα μόρφωσης ή θρησκείας αλλά παιδείας και αυτό αφορά όλους τους λαούς. Πίσω από κάθε καθημερινό λάθος, μικρό ή μεγάλο, κρύβεται πάντα κάποιο κενό ή σφάλμα παιδείας. Το φάρμακο και το φαρμάκι είναι θέμα μέτρου και αυτό απουσιάζει από την παιδεία.** Η αληθινή παιδεία ελευθερώνει, προάγοντας την αυτάρκεια, ενώ η εκπαίδευση σε κρατά σε εξάρτηση, όπως γίνεται στα τρόφιμα, στα φάρμακα και στην τεχνολογία. Το κακό σύστημα εκπαίδευσης δεν είναι αρνητικό μόνον επειδή δεν έχει την απαιτούμενη υλικοτεχνική υποδομή, αλλά κυρίως γιατί έχει αποχωριστεί από τον κύριο εκπαιδευτικό στόχο, που είναι η ανάπτυξη ελεύθερων και δημιουργικών προσωπικοτήτων.

Το παγκόσμιο, αλλά και ελληνικό πρόβλημα είναι αξιολογικό, και το κλειδί είναι η ενεργοποίηση τριών πυλώνων της συνείδησης, δηλαδή Δάσκαλος-Μέτρο-Παιδεία. Αυτά τα τρία που χάθηκαν πρέπει να ξαναβρεθούν. Χωρίς αυτά δεν μπορούμε να θεμελιώσουμε μια νέα κοινωνία. Τα παιδιά, μας υπενθυμίζουν ότι όλοι είμαστε μέλη της οικογένειας της ανθρωπότητας, έχοντας μια κοινή κατανόηση για τη ζωή και η πραγμάτωση «Αγαπάτε Αλλήλους» είναι το ύψιστο δικαίωμα και η ευθύνη του κάθε ανθρώπου.

Για ένα άλλο συνθετικό στοιχείο του Ελληνικού Πνεύματος, το Ήθος, έχει ειπωθεί ότι αυτό είναι ψυχικός χαρακτήρας από τον οποίο υπαγορεύεται ορισμένος τρόπος συμπεριφοράς. Από τον χαρακτήρα του ανθρώπου πηγάζει και η συμπεριφορά του. Ο χαρακτήρας είναι εσωτερική υπόθεση η οποία επιδέχεται καλύτερευση, με την ψυχική καλλιέργεια, στην οποία οι Έλληνες έδωσαν το φημισμένο όνομα του πολιτισμού. Συνεπώς ψυχικός χαρακτήρας και τρόπος συμπεριφοράς μαζί κάνουν το ήθος. Αυτό δηλαδή είναι ταυτόχρονα εσωτερική (ψυχικός χαρακτήρας) και εξωτερική (τρόπος συμπεριφοράς) εκδήλωση. Το ήθος επομένως είναι να αισθάνεσαι και να κάνεις. Αναλόγως δε προς την ποιότητα του κράματος, αισθήματος-πράξεως αξιολογούνται και οι άνθρωποι.

Η ηθική συνείδηση, ως απαραίτητο υπόβαθρο και αφετηρία κάθε ηθικής πράξης.

Ο ισορροπημένος άνθρωπος πιστεύει επιτυχάνει τη γαλήνη της ψυχής του, η οποία πλέον δεν διαταράσσεται από φόβους, δεισιδαιμονίες, ή πάθη. Φθάνει στην ψυχική μακαριότητα.

Η μακαριότητα ως κριτήριο του ορθού ή μη αποτελέσματος μιας πράξης αλλά και ως η τελική επιδίωξη της ζωής.

Το μέτρο και η αυτάρκεια, ως γνώμονας των ενεργειών και των αποφάσεων του ανθρώπου σε όλους τους τομείς της ζωής του.

Το «μέτρο», δηλαδή η ορθή εφαρμοσμένη αναλογία μεταξύ δύο αντίθετων στοιχείων. Αυτάρκεια δε είναι η ισορρόπηση του ανθρώπου μέσω της εφαρμογής του μέτρου σε όλες της εκδηλώσεις της ζωής του.

Φροντίζει για την απόκτηση μιας μέτριας περιουσίας που να εξισορροπεί το μόχθο του με τις ανάγκες του. Η προσπάθεια συγκέντρωσης υπερβολικής περιουσίας εκφεύγει του μέτρου και συνεπάγεται την ψυχική και σωματική φθορά του ατόμου, ενώ ο ίδιος δεν απολαμβάνει αρκούντως τα άλλα αγαθά της ζωής.

Η σοφία, είναι η επίγνωση του νομοτελειακού καθορισμού όσων συμβαίνουν και υπάρχουν στον κόσμο. Γνώρισμα αυτού που προοδεύει στο επίπεδο της αρετής δεν είναι μόνο όταν δεν κοινοποιεί την βοήθεια ή την ευεργεσία του σε κάποιο συνάνθρωπό του.

Η αρετή εκφράζεται με τη σθεναρή υποστήριξη της δικαιοσύνης, την απόρριψη ανήθικων προτάσεων, την περιφρόνηση ευνοιοκρατικών προσφορών, την ανδρεία, και την απόκρουση πειρασμών.

Η δικαιοσύνη δεν επιβάλλεται με τη βία αλλά πρέπει να πηγάζει από την ηθική συνείδηση του ατόμου. Η αποφυγή άδικων ενεργειών λόγω φόβου ή αδυναμίας δεν συνεπάγεται την αγαθότητα.

Για λόγους συνειδησιακούς να μην θέλεις να αδικείς. Η αδικία υπαγορεύεται από το υλικό συμφέρον, το οποίο ο νους αντιλαμβάνεται ως πραγματικό συμφέρον.

Ο ευσυνείδητος άρχων δεν χρειάζεται να επαινείται, εφόσον πράττει απλά το καθήκον του.

Η πηνία μέσα σε ένα δημοκρατικό καθεστώς είναι τόσο προτιμότερη από την ονομαζόμενη ευημερία που παρέχουν οι δυνάστες, όσο προτιμώμενη είναι η ελευθερία από τη δουλεία.

Επιλογή της κατάλληλης στιγμής προς επιτέλεση μιας συγκεκριμένης πράξης.

Η ΝΟΜΟΤΕΛΕΙΑ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΕΙΝΑΙ Η ΓΝΩΣΗ ΤΗΣ ΜΑΘΗΣΗΣ

Το κλειδί της πρόνοιας για τη διαχείριση της Ελεύθερης Βούλησης και οι 5 πύλες της κατανόησης

Α. ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΗ ΑΝΑΛΥΣΗ / ΛΕΞΗ / ΕΤΥΜΟΛΟΓΙΑ

7 ΓΡΑΜΜΑΤΑ/ΠΑΙΔΕΙΑ-ΒΟΥΛΗΣΗ-ΕΠΙΛΟΓΗ-ΕΝΟΤΗΤΑ

5 ΦΩΝΗΕΝΤΑ/ΙΣΧΥΣ-ΑΙΘΗΡ-ΛΟΓΟΣ-ΜΕΤΡΟ-ΣΟΦΙΑ-ΑΓΑΠΗ

3 ΗΧΟΙ - ΚΩΔΙΚΑΣ ΔΡΑΣΗΣ Ε (ΛΑΙΜΟΣ) - Ι (ΚΕΦΑΛΙ) - Α (ΚΑΡΔΙΑ) Ηχητική ανάλυση Δυναμική

Εκδήλωση η έκφραση ενότητας νοός καρδιάς συνείδησης

2 ΣΥΜΦΩΝΑ-ΕΝΝΟΙΑ (Δ=τριάδα-άνοδος-δημιουργικότητα)

ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ-ΣΥΜΒΟΛΟ (Π=ΠΥΛΗ)

2 ΦΘΟΓΓΟΙ (ΑΙ), (ΕΙ) Μακρόν Θηλυκό Διάρκεια

1 ΙΔΕΑ-ΑΡΧΑΙΤΙΟΝ-ΕΡΩΣ-ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ-ΨΥΧΗ

Β. ΑΡΙΘΜΟΛΟΓΙΚΗ ΑΝΑΛΥΣΗ

Π80 + Α1 + Ι10 + Δ 4 + Ε5 + Ι10 + Α1 > 111 = 3 = ΤΡΙΑΣ

Γ. ΤΑ 7 ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΠΙΓΝΩΣΗΣ

ΠΟΙΟΣ - ΠΡΟΣΩΠΟ - ΚΛΕΙΔΙ - ΔΑΣΚΑΛΟΣ - ΜΑΘΗΤΗΣ

ΠΟΥ - ΕΓΚΥΜΟΣΥΝΗ - ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ - ΣΧΟΛΕΙΟ - ΕΚΚΛΗΣΙΑ - ΣΤΡΑΤΟΣ - ΕΡΓΑΣΙΑ - ΤΑΞΙΔΙΑ- ΦΥΣΗ

ΠΟΤΕ - ΔΙΑ ΒΙΟΥ - ΣΥΝΕΧΕΣ ΡΕΥΜΑ ΕΞΕΛΙΞΗΣ

ΤΙ - ΟΥΣΙΑ - ΠΡΟΝΟΙΑ-ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ ΟΝΤΟΣ - ΖΩΗ

ΠΩΣ - ΠΑΙΧΝΙΔΙ-ΧΑΡΑ - ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΣΚΕΠΤΕΣΘΑΙ - ΜΑΘΗΣΗ - ΤΑ ΓΡΑΠΤΑ ΜΕΝΟΥΝ - ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ

ΨΥΧΗΣ, ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ, ΝΟΥ, ΣΩΜΑΤΟΣ - ΠΡΟΤΥΠΟ - ΜΝΗΜΟΣΥΝΗ - ΕΠΑΝΑΛΗΨΗ

ΠΟΣΟ - ΑΝΑΛΟΓΑ ΤΟ ΕΠΙΠΕΔΟ - ΥΨΟΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ - ΜΕΛΕΤΗ ΚΑΙ ΓΡΑΦΗ ΣΕ ΑΝΑΛΟΓΙΑ

ΓΙΑΤΙ- ΠΡΟΔΙΑΓΡΑΦΗ - ΠΡΟΝΟΙΑ - ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΒΟΥΛΗΣΗ - ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΟΤΗΤΑ - ΑΡΕΤΗ - ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΣ - ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ - ΕΝΣΥΝΕΙΔΗΤΗ ΠΟΡΕΙΑ ΕΞΕΛΙΞΗΣ - ΠΕΠΡΩΜΕΝΟ

Δ. ΤΑ 5 ΣΤΟΙΧΕΙΑ (ΠΥΛΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ)

1. ΘΡΗΣΚΕΙΑ / ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΑΓΩΓΗ / ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ / ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΟΤΗΤΑ / ΗΘΙΚΗ / ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ / ΕΘΙΜΑ

2. ΤΕΧΝΗ / ΧΟΡΟΣ / ΜΟΥΣΙΚΗ / ΘΕΑΤΡΟ / ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ / ΨΥΧΑΓΩΓΙΑ / ΠΑΙΧΝΙΔΙ

3. ΕΠΙΣΤΗΜΗ / ΜΟΡΦΩΣΗ / ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ / ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ / ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ / ΜΕΛΕΤΗ / ΕΡΕΥΝΑ

4. ΠΟΛΙΤΙΚΗ / ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΓΩΓΗ / ΙΣΤΟΡΙΑ / ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΟΤΗΤΑ / ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ / ΕΡΓΑΣΙΑ / ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΤΗΤΑ

5. ΠΑΙΔΕΙΑ / ΓΛΩΣΣΑ / ΑΘΛΗΣΗ / ΔΙΑΤΡΟΦΗ / ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ / ΚΟΣΜΟΘΕΩΡΗΣΗ / ΣΚΕΠΤΕΣΘΑΙ

Ε. ΣΥΝΔΕΟΜΕΝΕΣ ΕΝΝΟΙΕΣ / ΝΟΜΟΣ ΑΝΑΛΟΓΙΑΣ / ΙΣΤΟΡΙΑ / ΜΕΤΡΟ ΑΓΑΠΗΣ / ΠΡΟΣΕΥΧΗ

1. ΜΙΝΩΙΚΗ ΔΩΡΙΚΗ ΠΑΙΔΕΙΑ - ΜΥΚΗΝΑΪΚΗ ΑΙΟΛΙΚΗ ΠΑΙΔΕΙΑ - ΚΥΚΛΑΔΙΚΗ ΙΩΝΙΚΗ ΠΑΙΔΕΙΑ

2. ΛΥΚΟΥΡΓΕΙΑ ΠΑΙΔΕΙΑ - ΔΕΛΦΙΚΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ - ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

3. ΣΠΑΡΤΙΑΤΙΚΗ ΠΑΙΔΕΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΦΟΡΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΗ, ΣΚΛΗΡΑΓΩΓΙΑ - ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΠΑΙΔΕΙΑ, ΜΟΥΣΙΚΗ ΑΘΛΗΣΗ, ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ, ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ, ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ, ΠΑΡΜΕΝΙΔΗΣ, ΖΗΝΩΝ, ΦΕΡΕΚΥΔΗΣ - ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΙΩΝΙΑΣ

4. ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΠΑΙΔΕΙΑ - ΠΕΡΣΙΚΟΙ ΠΟΛΕΜΟΙ - ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΑΚΟΙ - ΜΗΔΙΖΟΝΤΕΣ ΚΑΙ ΧΡΗΜΑΤΟΚΡΑΤΙΑ ΦΟΙΝΙΚΙΖΟΥΣΑ ΕΠΙΡΡΟΗ ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ, ΤΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ, ΤΟΥΣ ΧΟΡΟΥΣ, ΤΑ ΕΘΙΜΑ, ΤΙΣ ΛΑΤΡΕΙΕΣ, ΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ, ΤΗ ΜΗΤΕΡΑ, ΤΟΥΣ ΔΑΣΚΑΛΟΥΣ, ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΕΙΑ, ΤΗ ΦΥΣΗ ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΠΛΑΤΩΝ, ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ, ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ, ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ

5. ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΟΥ Μ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ - Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ ΠΑΙΔΕΙΑ ΓΙΝΕΤΑΙ ΔΙΕΘΝΗΣ. 300 π.Χ.-200 μ.Χ. Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΚΕΝΤΡΟ ΓΝΩΣΗΣ ΓΙΑ 1000 ΧΡΟΝΙΑ

6. ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΟΡΩΜΑΪΚΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ ΣΤΟΝ ΞΕΠΕΣΜΟ ΤΟΥ ΣΥΜΠΟΣΙΟΥ ΣΕ ΟΡΓΙΟ-ΕΞΟΥΣΙΟΛΑΓΝΕΙΑ

7. ΟΙ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ, ΟΙ ΦΡΑΓΚΟΙ, ΟΙ ΕΝΕΤΟΙ, ΟΙ ΤΟΥΡΚΟΙ ΚΑΙ ΤΟ ΙΕΡΑΤΕΙΟ ΚΑΙ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ

8. ΟΙ ΑΥΣΤΡΟΠΡΩΣΣΟΙ ΚΑΙ Ο ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ, Η ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ ΚΑΙ Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ 1821, ΠΟΥ ΘΑ ΚΑΤΑΛΗΞΕΙ ΣΤΟ ΒΑΥΑΡΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

9. Η ΠΑΙΔΕΙΑ ΤΗΣ ΝΕΟΤΕΡΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ ΘΑ ΜΠΟΛΙΑΣΤΕΙ ΑΠΟ ΤΙΣ ΓΑΛΛΙΚΕΣ ΚΑΙ ΓΕΡΜΑΝΙΚΕΣ ΕΠΙΡΡΟΕΣ, ΤΙΣ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΕΠΙΤΑΓΕΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΦΤΑΝΟΝΤΑΣ ΤΗ ΔΙΑΦΘΟΡΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΝΤΙΑ ΚΑΙ ΤΕΛΟΣ ΤΗ ΔΙΑΛΥΣΗ ΤΗΣ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

10. ΕΝΕΡΓΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ